TUNUS KOMANDOLARI

GERARD DE VILLIERS TAY

İSAS Dizisi No: 54

©Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi, 1989. Dr. Şevki Bey Sokak. 10/3 Türbe-İstanbul, Tel: 516 08 20

Gerard de VILLIERS

SAS

TUNUS KOMANDOLARI

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: COMMANDA SUR TUNIS

Türkçesi:
İlker BIÇAKÇI

Dizgi: Pano Grafik/Film: Ruşen Grafik
Baskı: Kurt-İş Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Ian Parker, terden sırtına yapışmış gömleğiyle Habib Burgiba Caddesi'ndeki çınarların gölgesine park etmekten vazgeçerek Uluslararası Tunus Oteli'nin karşı sırasında kendine uygun bir yer buldu. O anda, omzunda asılı telsiziyle devriye gezen Tunus polisine bağlı bir "Gri Fare"nin şüpheli bakışlarına hedef oldu. Fiat 127'sinden inerek beton yığınından farksız Uluslararası Tunus Oteli'nin boğucu salonuna girdi.

Resepsiyondaki görevliler sıcaktan perişan bir halde ellerindeki gazetelerle serinlemeye çalışıyorlardı. Çünkü iki gün önce otelin havalandırma sistemi işlemez duruma gelmişti. Üstelik Tunus, tarihinin en bunaltıcı yazını yaşıyordu. Termometre güneşte 60, nadiren rastlanan gölgede ise 45 dereceyi gösteriyordu.

Ian Parker otelin salonuna girdiğinde hayal kırıklığına uğradı, çünkü Turya orada değildi. Daha sonra lobinin sonundaki kafeteryaya bir göz attı. İçerde tek bir kadın yoktu. Tüm masalarda erkekler oturuyordu. Bunun nedeni de Ramazan ayında bulunmalarıydı. Adamlar, antresini bekleyen tiyatro oyuncuları gibiydi. Amerikalı, personelin şaşkın bakışları altında sauna salonundan geçerken aklına bir gün önceki o hoş olay geldi. Kotrasıyla Ebu Sait Yat Limanı'na vardıktan sonra Uluslararası Tunus Oteli'ne gitmişti. Birkaç kadehle yorgunluk atmak amacıyla oturduğu yerden doğrulurken Libya Hava Yolları'nın uçuş eki-

bini farkettiğinde, gözü kum rengi keplerden birinin altındaki çarpıcı yüze takılmıştı bir an. Çocuksu, fakat sert ifadesi, büyüleyici gözleri, kalkık burnu ve şöhretleri kıskandıran alımlı dudaklarıyla ırkının özelliklerine karşı çıkar gibiydi. Bu kadını mutlaka tanımalıydı. Kendisini ısrarlı bakışlarla süzen Amerikalıya cevap olarak dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Ian Parker bunu hemen değerlendirmeye karar vermişti.

— Sanki sizi bir yerden tanıyor gibiyim, dedi biraz pervasızca. Uzun süredir Trablus' tayım. Buraya yeni geldim...

Hostes, ekip arkadaşlarının uzaklaşmasına aldırmaksızın Amerikalıya anlamsız gözlerle baktı.

— Mümkündür, tanıyabilirsiniz.

— Belki de kabul törenlerinden birinde, diye sürdürdü Parker. Amerikan Konsoloslu-ğu'nda çalıştım. Diplomatım. Adım Ian Parker. Şimdi tatildeyim.

Genç kızın gözlerinden bir çıkar pırıltısı geçti.

— Kimbilir, belki de gerçekten sizinle tanışmışızdır, diye karşılık verdi güzel Libyalı.

Sanki onunla randevulaşmadan vedalaş-mak istemiyor gibiydi. Amerikalı bunu farkederek taşı gediğine koydu.

— Yüzünüzü bir yerden hatırladığıma eminim. Bu esrarı aydınlatmak için benimle bir kadeh almaz mısınız?

Genç hostes duraksadı.

— Şu an için imkânsız. Arkadaşlarımın yanına dönmek zorundayım. Belki yarın öğlen...

— Mükemmel! Teknemle küçük bir yolculuğa hayır demezsiniz herhalde. Hele böylesi sıcak bir havada. Sahi, adınızı hâlâ söylemediniz!

— Turya. Üzgünüm, şimdi gitmem gerekiyor.

Asansörün kapıları genç kadının üstüne kapanana dek gözleriyle onu izledi. Asansör kaybolduğunda gözlerinin önünde yalnızca bacaklarının hayali kalmıştı. Tunus gibi bir ülkede böylesi güzel bir kadınla çıkmak ve deniz gezisi yapmak hiç şüphesiz Tanrının onunla birlikte olduğunun kanıtıydı. Amerikalının, güzel Turya'yı hayal etmekten gözlerine uyku girmemişti o gece.

Parker çevresine bakındı. Hostes sözcüğünün Arapça karşılığını bile bilmiyordu. Sorması da olanaksızdı. Boş salona son bir kez bakarak dışarı çıktı. Cezayir Caddesi'nde biraz ilerledikten sonra geniş meydanı dönmek üzereyken kendisine kaldırım kenarında birisinin el salladığını farketti.

Turya! Vücudunu sımsıkı saran pembe tişörtü, kalçalarına yapışmış bluciniyle yirmilik bir genç kız edası taşıyordu. İnce topuklu ayakkabıları onu daha uzun gösteriyordu. Böylesine çekici olduğundan, haberi yok gibiydi. Amerikalı, genç kadını sırtındaki spor çantasından tanımıştı: Tasarlanan gezi programının uygulanacağı kesindi. Ian Parker kaldırıma doğru yanaştı ve frene bastı.

Turya dudaklarında aldatıcı bir gülümsemeyle arabanın kapısını açtı, Amerikalının yanına oturdu.

— Selam!

— Geciktiniz. Nerdeyse dönmek üzerey-

dim, dedi Parker.

Turya'nın parfümünün çarpıcı kokusu başını döndürmüştü. Genç kadın adeta parfüm banyosu almış gibiydi. Fakat bu, Arapları baştan çıkaran alelade bir koku değildi.

— Güneş yağı almam gerekiyordu. Ama bekleyeceğinizden emindim, diye ekledi Turya gülerek.

— Sanırım parfüm de almanız gerekiyordu, olağanüstü etkileyici bir koku. Markası nedir?

Turya gülümseyerek:

— Yaşlı bir parfüm satıcısı hazırladı. Özel bir karışım.

Ian Parker içinde sevinç fırtınalarıyla Fransız Konsolosluğu'nun kirli binasını geride bırakarak Şeyh Ebu Sait'e ulaşmak için Habib Burgiba Caddesi'ne doğru yöneldi.

Böyle büyük fırsat bir daha eline geçmezdi. Genç kadının davetini kabul etmesi büyük şanstı. Araplar, özellikle Libyalılar kolay kolay yabancı biriyle beraber olmazdı. Üstelik, bir erkekle denize açılmaları imkânsız gibiydi.

Amerikalı, genç kadınla yalnız olmanın verdiği ihtiras dolu yepyeni duygularla Turya'yı tepeden tırnağa süzdü. Yalnızca diri göğüsleri bile aklını başından almaya yetiyordu. Turya terden ıslanmış alnını mendiliyle silerken:

— Ne kadar sıcak değil mi? dedi. Tunus'a sık sık gelir misiniz?

— Haftada iki kez.

Arabanın camları açık olduğu halde sıcak dayanılmazdı. Afrika Meydanı'nda nöbet bekleyen polisler bile güçlükle ayakta duruyorlardı. Sıcak tozla birleşince iyice çekilmez

olmuştu. Şu an Tunus, yaz mevsiminin boğucu sıcağı içersinde kavrulan, kupkuru bir şehir hüviyetindeydi.

— Umarım, otelde çok terlememişsinizdir, dedi Ian Parker.

— Maalesef, pencereler açık uyumama rağmen terliyordum, diye yanıtladı genç kadın. Sahi, nereye gidiyoruz?

— Teknemin olduğu yere. Yani, denize açılacağımız Ebu Sait Yat Limanı'na.

Turya endişeli bir edayla:

— Orası kalabalık değil midir? dedi.

Ian Parker gülerek yanıtladı.

— Hayır yalnızız.

Genç kadın rahatlamış görünüyordu.

— Yabancılarla çıkma hakkına sahip değiliz, diye açıklama gereği duydu. Aktarma molalarında tüm ekip birlikte kalır.

— Peki onlardan ayrılmayı nasıl başardınız?

Genç hostes gülüşünü gizleyemeyerek:

— Bir kız arkadaşımın Maymunlar Körfezi'ne davet ettiğini söyledim. Kız kıza olacağımızı söyleyince yalnız bıraktılar.

Arap da olsa, kadın her yerde kadındı! Hayrettin Paşa Caddesi'nde dalgalanan Arap Birliği'ne üye devletlerin bayraklarını gördüler. Beyrut'taki Filistinlilerin sorunlarını çözmek amacıyla buluşan delegeler ortak bir bildiri yayınlayabilmek için bir haftadan beri toplanıyorlardı. Körfezin mide bulandırıcı kokusu birdenbire arabanın içine doldu. Kokmuş et ve leş karışımı bu koku her sene ilk sıcaklarla birlikte Tunus'u etkisi altına alıyordu. Hatta rüzgârın kuvvetli estiği zamanlar Belveder Tepesi'ndeki Hilton Oteli'nden bile

bu koku hissediliyordu.

Ian Parker yeniden gazladı. Kartaca Yolu geniş arazilerle çevriliydi. Kışlalar ve tek tük villalarla yol, boylu boyunca uzayıp gidiyordu.

Yıllardır Tunus'ta kentleşme gelişememişti.

Turya sıcaktan bunalmış bir halde gözlerini kapamıştı. Ebu Sait Kavşağı'na varmak için 20 dakika yol aldılar. Kartaca Sarayı ve Habib Burgiba'nın ikâmetgâhı sıcağa kafa tutar gibi dimdikti. Ian Parker terleyen ensesini sildi.

Burgiba Parkı'nın köşelerinde yükselen TV kameraları, güneşte kurgubilim canavarının gözleri gibi parlıyordu. Beş dakika sonra Afrika'nın St.Tropez'si sayılan şirin liman kenti Ebu Sait'e varmışlardı. Limanın karşı tarafında kredi yetersizliğinden inşaatı tamamlanamamış penceresiz ve kapısız evler sıralanıyordu. Yaşamı belirleyen unsurlar sadece bir polis karakolu ve KORSAN adlı lokantaydı. Küçük rıhtımda çok az tekne vardı,çünkü bu limana tekne bağlamak oldukça masraflıydı. Ian Parker boş rıhtımın sonuna dek ilerledi. Bir Fransız çift, küçük yelkenlilerinde öğle yemeği yiyordu. Turya arabadan indi. Amerikalı ile görünmek istemediği için onun biraz uzağından yürüyordu. Shangri-La adlı tekneye doğru yöneldiler. Ian Parker kaptan köşkünün kapısını sabırsızca açıp Turya'ya yol verdi. Kamara dışarıya oranla biraz daha serindi. Genç kadın, ön panoyu tümüyle kaplayan telsizle, iki radyo alıcısını hemen farketti. Bunlar bu tekne için oldukça lükstü.

— Susadınız mı? diye sordu Parker. Su mu, yoksa başka bir içki mi?

— Su! diye yanıtladı genç kadın.

Ian Parker genç kadına kadehi uzattı.

Kendine de bir şişe bira açtı ve bunu bir dikişte içti. Turya soğuk suyu yudumlarken kendine ziyafet çekiyor gibiydi. Ian Parker küçük kamaraya doğru yürürken:

— Umarım mayonuz yanınızdadır, dedi. Siz üstünüzü değişirken; ben de motorla uğraşacağım.

— İyice sahilden uzaklaştığımızda haber verin, lütfen. Kimseye görünmemeliyim.

Ian Parker üstündekileri çıkarıp mayosunu giydi ve motorun başına gitti. Sonra çıpayı alarak iskeleye bağlı palamarları salıverdi. Az sonra Shangri-La, rıhtım çıkışına doğru yöneldi. Parker, Fransız dostlarını selamlarken denizde yüzen birkaç Tunusluyu farketti. Tunus Körfezi'nin en geniş yerine geldiğinde rotayı hemen batıya doğru yöneltti. Tekneyi Ras-el-Fortass'ın bir mil açığındaki kayalık bölgeye demirlemek istiyordu. Daha önce o bölgedeki mercan kayalıklarına dalış yapmıştı. Müthiş bir sıcak vardı. Dümenin önünde terden ıslanmış alnını sildi. Bir ara gözü Ebu Sait'in batısındaki tepeye takıldı: ABD Büyükelçilik binası, kıyı şeridinin en güzel manzarasıydı. Öylesine açık bir havaydı ki, Tunus Körfezi'nin girişindeki Zenbra Adası bile kolayca görülüyordu.

— Turya!

Turya biçimli vücudunu sımsıkı saran portakal rengi mayosu ve kalın çerçeveli siyah gözlükleriyle kamaradan çıktı. Ian Parker o an kızgın güneşi hissetmediğini farketti. Turya'nın nefis bir vücudu vardı. Geniş omuzlar, dolgun bacaklar ve sert beden, pürüzsüz bir tenle birleşince karşı konulmaz oluyordu. Diri göğüsleri mayosundan taşarcasına dolgundu.

Amerikalı gözlerini uzun süre ondan ayıramayınca:

— Hayrola? diye sordu Turya.

Hemen ardından da boylu boyunca uzandı.

— Hiç, hiçbir şey! diye yanıtladı Parker. Yalnızca sizi olağanüstü buluyorum. Güzel bir vücudunuz var.

— Sporla uğraştım, dedi genç kadın alçakgönüllülükle.

Daha rahat bir yere uzanmak için Amerikalının önünden geçtiğinde ardında nefis bir parfüm kokusu bırakmıştı.

Parker bu zarif vücudun altında kıvrılarak genişleyen kalçaları hayranlıkla izledi. Trablus, gecelerinde sık rastladığı kadınların iğrenç dolgunluktaki kalçalarından çok başkaydı. Genç kadını ilk kez nerede gördüğünü hâlâ hatırlayamamıştı.

Turya dirseklerini küpeşteye dayamış, uzaklaştıkları sahile bakıyordu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

— Olağanüstü bir yere, diye yanıtladı Parker. Yüzebileceğimiz, avlanıp dalış yapabileceğimiz harika bir yere gidiyoruz.

— Bizi kimsenin rahatsız etmeyeceğine emin misiniz? diye kaygısını belirtti Turya.

— Hiç kimse, diye yanıtladı Amerikalı. Ras-el-Fortass'ın yarım mil açığındaki mercan kayalıklarına dalış yapmak çok zevkli olacak. Sahi, dalmayı sever misiniz?

— Şimdiye kadar deneme fırsatı bulamadım, bu da beni endişelendiriyor, dedi Turya.

Parker babacan bir edayla gülümsedi.

— Çok kolaydır. Yıllardır bu sporla uğraşırım. Şöyle geçebilir miyim? Yelken açarsak daha çabuk varırız.

Turya yanındaki uzun yastıklardan birini alıp kaptan köşkünün önüne yüzükoyun uzandı. Kıvrımlı hatları ve zarif vücudu Amerikalının gözlerinin önündeydi. Ian Parker yelkeni açmak için uğraşırken "ne güzel bir gün olacak" diye düşündü. Cızırtılı radyodan hızlı ritimde, değişik türde bir melodi duyuluyordu. Parker, bunun Yunan ya da Yahudi müziği olabileceğini düşündü.

İki saatten beri yelken yardımıyla yol almaktaydılar. Yelken bezinin rüzgârdaki sesinden ve dümen suyunun gürültüsünden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Şimdi Tunus Körfezi ufukta küçücük bir noktaydı. Shangri-La'nın pruvası kayalıkları hedeflemişti: Rass-el-Fortass. Turya yerinden kalkıp kıvrak adımlarla Amerikalının yanına geldi. Parker birkaç yüz metre uzaktaki küçük beyaz kayaları işaret ederek:

— İşte mercan kayalıkları. Yemeğimizi daldıktan sonra yeriz. Ben her şeyi hazırladım dedi.

Gözleri bir an portakal rengi mayoya takıldı.

— İz kalmaması için üstünü çıkarmanız gerekecek, dedi.

Ian Parker genç kadının bu öneriyi küstahça bulup, reddedeceğini düşünürken, Turya gülümseyerek elini sırtına götürdü, fiyongu çözüp kıvrak bir omuz hareketiyle küçük bez parçasını çıkardı. Olağanüstü bir çift göğüs ortaya çıktı.

— Şimdi oldu mu? diye sordu genç kadın alaylı bir tavırla.

Ian Parker kızardığını hissetti. Bu nefis göğüsleri bir an önce avuçlarının arasına

almak için sabırsızlanıyordu.

Turya kamaranın önünde birkaç saniye bekledikten sonra, meydan okuyan edasıyla teknenin burnuna doğru yürümeye başladı.

Radyodaki tekdüze melodi hâlâ duyuluyordu. Ian Parker'ın boğazını kurutan yalnızca sıcak değildi artık. Amerikalı, Turya'ya yemek sonrası serinletilmiş kamarada bir öğle uykusu önermeyi aklından geçirdi. Böylelikle hayallerini de gerçekleştirebilecekti. Tecrübelerinden bildiği kadarıyla Arap kadınlar gözden ırak olduklarında hiçbir engel tanımadan özgürce davranırlardı. Turya'nın davetkâr tavırları, zevkli bir öğle sonrasını müjdeler gibiydi. Bu düşlerden çarçabuk uzaklaştı. Tekne mercan kayalıklarına yaklaşıyordu. Motoru çalıştırdıktan sonra yelkeni indirip dümene geçti. Buraya daha önce birçok kez gelmişti. Suyun derinliği 12 m. kadardı. Balıkların deniz dibindeki görüntüsü ve mercan kayalıkları son derece büyüleyiciydi.

Beş yüz metre açıkta motoru durdurdu ve demir atmak için öne koştu. Çıpanın düşüş sesinden sonra çevreye büyük bir sessizlik egemen oldu. Bu sessizliğe sadece cızırtılı radyonun gürültüsü başkaldırıyordu. Su pırıl pırıldı ve insan elini andıran beyaz mercan kayaları artık iyice farkediliyordu. Güneş neredeyse tam tepedeydi. Turya bunaltıcı sıcaktan artık yakınmıyor gibiydi. Ian Parker yanına giderek elini uzattı.

— Haydi bakalım!

Genç kadın gülümseyerek kalkarken, göğüsleri hafifçe Amerikalıya değdi.

Parker, genç kadını soymak ve ona bir an önce sahip olmak için dayanılmaz bir istek

duyuyor, fakat şu an için sabretmesi gerektiğine inanıyordu. Nasılsa artık ipler elindeydi. Turya dirsekleri küpeşteye dayalı, yaklaştıkları sahili hayranlıkla izliyordu. Amerikalı elinde iki çift paletle göründü. Sonra sualtı tüfeğini almaya kamarasına gitti. Öğle yemeğinde Hanibalığı yemek güzel olacaktı. Turya onu dikkatle izliyordu. Dalış takımlarını, tüpü, ana vanayı, şnorkeli ve gözlükleri kontrol etti.

— Beni dikkatle seyredin! diye seslendi genç kadına.

Turya başını sallayarak:

— Önce siz atlayın, ben sizi izleyerek yüzeceğim.

Karşı çıkmak yersizdi. Ian Parker paletleri, kurşun kayışı ve tüpünü son kez gözden geçirdi. Turya kurşun kayışı sıkmasına yardım ederken çıplak vücudu yeniden temas etmişti. Dalış gözlüğünü takmaya hazırlanırken sualtı tüfeğini kurmadığını hatırladı.

— Tüfeği kurabilir misiniz?

— Bilmem, becerebilir miyim?

— Zıpkını takıp yayı yuvaya gelinceye kadar çekip yerleştireceksiniz.

Turya tüfeği karnına dayayıp söyleneni yapmaya koyuldu. Adeta bir erkeğin gücüne sahipti. Hiç zorlanmadan kalın kauçuğu gerdi ve zıpkını yuvaya oturttu. Amerikalı, genç kadını hayranlıkla izliyordu. Dalış gözlüklerini taktıktan sonra takvim kızlarını kıskandıracak güzellikteki göğüsleri yeniden süzdü ve genç kadının yüzüne bir an bakakaldı. Evet, onu nereden tanıdığını sonunda hatırlamıştı. Turya, sualtı gözlüğüne rağmen Amerikalının ifadesindeki değişikliği farketmişti. Yüzündeki çöküklük, az önceki duygusal hatları birden

yok edivermişti. Kendine hakim olmaya çalışarak:

— Tüfeği verir misiniz? dedi.

Libyalı teknenin kenarına yürüdü ve sağ eliyle tüfeği uzattı. Zıpkının ucu Parker'ın gözlüğüne değecek kadar yakındı. Sırtındaki tüp ve kurşun kayış yüzünden Parker hızlı hareket edemiyordu. Birden, zıpkın yuvasından fırlayıp Parker'ın sağ kulağından on santim içeri gömülerek Amerikalının beynini deldi.

Ian Parker'ın gözlerinin önünde beyaz bir şimşek çaktı. Örs kemiği kafatasına yapıştı. Gökyüzü Turya'nın karaltısıyla birlikte yok oldu. Kulağındaki zıpkın, dev bir ur gibiydi. Küpeşteden ağır ağır devrilirken, Turya da zıpkına bağlı tüfeği üzerine attı. Belindeki kurşun kayışın ve diğer ağırlıkların etkisiyle Ian Parker'ın bedeni, ardında kıpkırmızı bir kan bulutu bırakarak hızla denizin dibini boyladı. Suyun berraklığından yararlanan Turya, cesedi kayıtsız bakışlarla uzun bir süre izledi. Bakışlarını etrafa çevirdi. Deniz bomboştu, hiçbir tekne görünmüyordu. Mayosunun üstünü giydikten sonra kamaraya girdi. Spor çantasından Piton 357 Magnum tipi bir Colt çıkardı. Amerikalının ahmaklığı sayesinde ona ihtiyacı kalmamıştı. Silahını masa üstüne bırakıp kaptan köşküne çıktı.

Daha yapılacak çok işi vardı.

*

**

Genç kadın motoru çalıştırıp teknenin önüne doğru koştu. Birkaç dakikada, kolayca çıpayı yukarı çekti. Dümene geçip burnu açığa yöneltti. Kayalardan gittikçe uzaklaşıyordu.

Bir mil sonra motoru durdurup yeniden demir attı. Artık herhangi bir gemi yaklaşsa bile Ian Parker'ın cesedini farkedemezdi. Sıcaklık sersemleticiydi. Damla damla, vücudundan ter akıyordu. Kâğıt mendiliyle küçük bir kan lekesini silip delil bırakmamak için tekneyi yeniden gözden geçirdi.

Güneşin deniz üzerinde yansıması genç kadının gözlerini kamaştırıyordu. Tatil için ideal bir gündü. Shangri-La'ya bağlı merdivenden kendini sulara bırakıverdi. Teknenin çevresinde 15 dakika yüzüp serinlemiş olarak yukarı çıktı. Amerikalının kendisini tanıması halinde neler yapacağını daha dün geceden planlamıştı. Amaca ters düşmese de, bu beklenmedik bir durumdu. Turya kamaraya doğru yürüdü, kimse rahatsız etmedikçe güneşin batışına dek beklemek zorundaydı. "Çok kolay bir kurbandı" diye düşündü. Küçük bir olasılıkla başka bir tekne ya da gemi yaklaşırsa arkadaşının dalış yapmakta olduğunu söyleyecekti.

Güneş batmıştı, ama sıcak hâlâ sürüyordu. Turya çevresine bakındı. Tek bir tekne bile yoktu. Kıyı şeridinin ışıkları görülüyordu. Artık işin en eğlenceli yanını tamamlamak kalıyordu. Öne doğru giderek çıpayı çekti. Kuzeybatıdan esen rüzgârın etkisiyle yelkenler şişmişti. Ebu Sait'e dönecek kadar gemicilik bilgisine sahipti. Dümene geçtiğinde havanın biraz serinlediğini farketti.

*

**

Turya bir hayli ilerledikten sonra ışıksız teknenin bir kargo gemisine bindirmemesi için denizi dikkatle incelemeye başladı. Motor sesi

duyulmayınca, bir de tekne ışıksız olunca farkedilmek güçleşiyordu.

Üç saat yol aldıktan sonra Ebu Sait'in yarım mil açığına vardı. "İşte tam sırası" diye düşündü. Suya atlamadan önce, teknenin yoluna dümdüz devam etmesi için dümeni iple sıkıştırdı. Spor çantasını su geçirmez bir plastik torbaya koydu. Tişörtü, blucini ve silahı bu çantanın içindeydi. Saçlarını başının arkasında toplayıp paletleri taktı. Merdivenin basamaklarından kendini sulara bıraktı. Su yüzüne çıktığında teknenin kuzeye yönelmiş gövdesini izlemeye koyuldu. Çantasını belindeki kemere bağlayarak ayağındaki paletlerin yardımıyla yavaş ve düzenli bir tempoda sırtüstü yüzmeye başladı. Antremanlı bir kadın için, suda 1 km yol almak güç olmayacaktı. Yıldızlarla dolu gökyüzü çok görkemliydi. Denizde rahatsız etmeyen bir çalkantı vardı Turya kendini gayet iyi hissediyordu. Düzgün temposuyla sırtüstü yüzen bir şampiyonu andırıyordu.

Uluslararası Tunus Oteli'ne tam vaktinde varacağını düşündü.

Ian Parker ile önceden tanışıyor olması beklenmedik bir durumdu, ama risk küçük de olsa gerçek anlamıyla bir riskti. Oysa, işi en ufak hatayı bile affettirmeyecek kadar önemliydi. Amerikalının ortadan kaldırılması, çok tehlikeli sayılmazdı. Şanslıydı. Görevini tamamlamak için şimdi önünde daha fazla zamanı vardı.

II. BÖLÜM

Malko, Şeyh Ebu Sait Caddesi'nden ayrılıp batıya doğru yol almaya başladı. Denizden gitgide uzaklaşıyordu. Bir yol kavşağında oklar, Amerikan Askeri Mezarlığı'nı gösteriyordu. Malko demir çitlerin gerisindeki mezarlığa geldi. Normandiya Mezarlığı'nın yanında çok küçük kalan bu mezarlıkta, 1944 yılında ölenlerin anısına dikilmiş bir anıt vardı, ama tek bir ziyaretçi bile yoktu. Arabadan indi, girişin hemen yanındaki küçük binaya doğru yürüdü. Kapının önünde onu karşılamaya hazırlanan 1.90 boylarında iriyarı, sağlam yapılı bir adam vardı. Kafasındaki kovboy şapkasının altındaki donuk mavi gözleriyle Malko'yu dikkatle süzdü.

— Buyrun?

— Buzz burada mı?

Kovboy, küçük bir işaretle kendisini takip etmesini söyledi. Malko binaya girdiğinde kendini kuzey kutbunda sandı, çünkü havalandırma tertibatı buzul soğuğunu getirmiş gibiydi. Birası önünde, kravatlı ve ceketli bir adam masada oturuyordu. Sevecen bir gülümsemeyle ayağa kalkıp Malko'nun elini sıkarak:

— Richard Bubble, diye tanıttı kendini.

Bubble, CIA'nın Tunus sorumlusuydu ve "Buzz" lakabıyla anılırdı. CIA'nın emrinde çalışan Bubble paravan olarak Amerikan Büyükelçiliği'nde konsolosluk görevini sürdürüyordu. Yanındaki diğer kişi şapkasını çıkarıp Malko'yu selamladı.

— O[illegible]yınca, bi[illegible]de te[illegible]han'' derler, diye ekledi ''Buzz''.

Beş senede bir değişen mezar bekçiliği görevini sürdüren bu adamın, Eylem Servisi' nin en gözde üyelerinden biri olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. Üç yıldır bu görevdeydi ve daha önemli bir işe atanmak için bekliyordu. Buzz hapşırınca arkadaşına döndü:

— Bizim hiçbir zaman ölüleriniz gibi güneşte çürüme tehlikemiz yoktur. Bu nedenle bu soğuğa katlanmak zorunda değiliz, Jonathan! dedi.

Mezarcı Jonathan omuz silkti. Kuzey Dakota'da doğmuş olan bu saf adam, sıfır üstündeki her yerden nefret eder gibiydi. Buzdolabından aldığı birayı kafasına dikti. Malko sırtına yapışmış gömleğini eliyle düzeltirken, Buzz:

— Burada donmaktan kurtulmak için size Ian Parker'ın öyküsünü bir an önce anlatmalıyım, dedi CIA şefi. Bu isim size bir şey hatırlatıyor mu?

— Hiçbir şey, diye atıldı Malko. Bizden biri miydi?

— Evet, bir zamanlar Ortadoğu'da görevliydi. Trablus'da üç yıl diplomatik görevde çalıştı. Yalnız bir insan ve müzmin bir bekârdı. Shangri-La adındaki teknesiyle sualtı avı yaparak sahilleri dolaşıyordu. Küçük limanlarda aradığı havayı, Ebu Sait'te de bulacağını umuyordu. Benimle ilk kez sekiz gün önce bağlantı kurmuştu.

— Tunus'ta görev nedeniyle mi bulunuyordu? dedi Malko.

— Yo, hayır. Görevli değildi, ama gerçek

bir profesyoneldi.

— Ya sonra?

Amerikalı birasından büyük bir yudum alıp şişeyi masay bıraktı. Mezarcı iri kollarını birleştirmiş dinliyordu.

— Evet sonra? diye sordu Malko.

— Hesapdışı bazı şeyler oldu.

Malko yorgunluktan ve soğuktan afallamış bir biçimde gözlerini açık tutmaya çalışıyordu.

— Nedir hesapdışı olan? diye sordu esneyerek.

Buzz yürekten bir gülücükle:

— Bunun ne olduğunu aydınlatmak için buradasınız siz, dedi. Ian'ın teknesi bana telefon ettikten bir gün sonra, yani cuma günü yelkenleri açık, fakat terkedilmiş bir halde bulundu. Tunus'un batısındaki Gammarth yakınlarında karaya oturmuştu. Dümeni bir iple sabitleştirilmişti. Bu, yalnız yol alan gemicilerin sık başvurduğu bir yöntemdir, ancak teknede hiçbir yaşam belirtisi ve hiçbir iz yoktu.Bunun üzerine Tunuslular elçiliğimize durumu bildirdiler. Ian Parker'in örgütümüzün üyesi olduğu akıllarının köşesinden geçmemişti. Onlara göre Parker kendi halinde bir Amerikalıydı. Biz durumu öğrenince hemen harekete geçtik. Tekneyi inceledim, ama hiçbir ipucu bulamadım. Bir kaza olasılığını düşündüm, ama Ian çok usta bir dalgıçtı. Yine de bilemediğimiz bir hata tekneye dönüşünü engellemiş olabilirdi. Çıpa teknedeydi, demir atmadan dalacak bir tip değildi. Ama yine de böyle bir kazaya sık sık rastlamak mümkündür. Nitekim Tunuslular da aynı kanıda...

— Başka bir şey bulamadınız mı?

— Rıhtımdakileri sorguya çektim. Fransızlar rıhtımda Ian Parker'ı yola çıkarken görmüşler. Üstelik, yanında nefis bir kadın varmış.

— Yabancı bir kadın mı? diye sordu Malko.

O sırada mezarcı tırnaklarının arasını temizliyordu.

— Tunuslulara benziyormuş. Olağanüstü bir kadınmış. Onun varlığıyla olay değişik bir boyut kazanıyor. Çünkü Ian ölse de, genç kadının teknede olması gerekiyordu. Ya da birlikte dalıp kayboldular. Ian'ın bir tehlike anında ona yardım ettiğini ve birlikte boğulduklarını düşündük. İlk etapta Tunus Körfezi'ni boydan boya taramak gerekiyordu.

— Helikopterle mi?

— Tam üstüne bastınız. Petrol arayan sondajcılardan helikopterlerini ödünç aldık. Daha sonra dalış yapılan yerleri saptadık. Bu iş bizim üç günümüzü aldı. Mercan kayalıklarında yaptığımız uzun çalışmalardan sonra cesedi Rass-el-Fortass'ın yakınında, 15 metre derinlikte kayalıklara çakılmış olarak bulduk. Çıplaktı. Dalış takımları eksiksizdi: Gözlüğü, tüpü, paletleri, kurşun kemeri, sualtı tüfeği, kısaca her şeyi tamamdı. Ama...

Sustu, dikkatleri üzerine toplamak için etrafa bir göz gezdirdi ve devam etti:

— Tüfeğin zıpkını sağ kulağından girmiş, öbür taraftan çıkmıştı.

— Bir kaza mı? diye sordu Malko.

Buzz onu garip garip süzerek:

— Ian tedbirli ve işinin ehli biriydi, dedi. Buna rağmen, kaza ihtimali üzerinde de

durduk. Fakat zıpkının böyle bir açıdan beyne girebilmesi için kolunu kıvırarak garip bir hareket yapması gerekirdi.

— Belki de intihardı! dedi Malko.

— Otopsi için başvurduk, diye sürdürdü Buzz. Doktorlar Ian'ın denize dalmadan zıpkını yediğini doğruladılar. Yani, suya değdiğinde çoktan ölmüştü. Ciğerlerinde bir damla bile su bulunmadı. Bir başka varsayım da şu: İntihar edip cesedinin bulunmamasını istedi. Çünkü çok duygusal bir mizacı vardı...

— Ama yanında bir kız vardı, diye karşı çıktı Malko. Ona ne oldu?

Richard Bubble iç çekti.

— Güzel bir soru. Ceset bulunduktan sonra, 6. Filo'ya ait deniz komandolarının yardımıyla o bölgeyi elektronik aygıtlarla taradık, fakat hiçbir şey bulamadık. Üstelik akıntı da yoktu. Daha sonra teknedeki dalış takımlarını kontrol ettik. Yalnızca tek kişi dalmıştı ve bir çift palet ortada yoktu.

— Yani Ian Parker öldüğünde kadın teknedeydi, diye sonuca vardı Malko. Peki, Parker intihar edince paniğe kapılıp o da kendini denize atmış olamaz mı? Cesedi uzaklara sürüklenmiş olabilir...

— Çıpa çekildikten sonra, öyle mi?

Hiç kimseden ses çıkmadı. Amerikalılar çaresizlik içindeydi.

— İntihar olasılığını kabul etmek üzereydim. Ama tam o sırada, Şirket parmak izi incelemesi için bir uzman gönderdi. Sualtı tüfeğindeki izler Ian Parker'a ait değildi.

— Peki kime aitmiş.

— Henüz bilemiyoruz.

— Yani cinayet olabileceğini sanıyorsunuz.

— Kesinlikle! Yalnız bilemediğimiz tek şey, bu cinayetin neden ve kimin tarafından işlendiğidir.

— Kadın hakkında bir şeyler öğrenebildiniz mi?

Buzz önündeki kâğıdı tekdüze bir tonla okumaya başladı:

— Yaklaşık 1.70 boyunda, göğüs 90, sportif yapılı, esmer, siyah gözlü. Üstünde Arap tarzı tişört ve blucin pantolon bulunuyor. Ayrıca spor bir çanta taşıyor. İsmini henüz bilmiyoruz, fakat Tunuslu olduğunu sanıyoruz.

— Nerede tanışmış olabilirler?

— Bilemiyoruz. Ian çok temkinli biriydi. Böyle bir tuzağa düşmesi bizi çok şaşırttı. 38'lik silahı teknede her zamanki yerinde bulduk, yani tehlikede olduğunun farkına varmamış.

— Üçüncü kişi olabilir mi?

— Küçük bir ihtimalle evet, dedi Amerikalı. Ancak bir Fransız çift, onları yalnız görmüş. Fakat tekneye gizlenmiş biri de olabilir. Gördüğünüz gibi henüz pek az kesinleşmiş şey var. Yine de sezgilerim bana katilin bu kadın olduğunu söylüyor. Eğer iyi yüzüyorsa, geriye kolayca dönüp ıssız bir kumsala çıkmış olabilir. Paletlerin bulunamaması da bunu doğruluyor.

— Peki sonra ne yapmıştır?

— Herhalde suç ortakları ona yardım etmişlerdir. Hafta sonu bu bölge çok kalabalıktır.

Malko beynini çatlatırcasına çözüm arıyordu. Ne garip öyküydü. Olayın açıklığa kavuşması için çok şey eksikti. Daha önceleri

CIA mensuplarının intihar ettikleri görülmüştü, ama durum bu kez farklı gibiydi.

— Söylediğinize göre güzel bir kadınmış. Fakat Arap kadınları genellikle ürkek olurlar. Sakın Ian'ın mütecâvizliğine karşı kendini savunmuş olmasın.

Buzz itiraz ederek:

— Ian böyle davranabilecek biri değildi, dedi.

Malko gülümsedi.

— Birkaç günlük rejimden sonra hangi erkeğin eline böyle bir fırsat geçse bunu değerlendirmeye hazırdır. Hele denizin ortasında olursa! Araplar genellikle böyledir, tecavüze uğrayınca intikam alıp gözden kaybolurlar. Onu bulmak da böylelikle imkânsızlaşır.

Sözlerini izleyen uzun sessizlik iddianın inandırıcı olmadığını kanıtlıyordu.

— Peki, ya Tunuslular ne diyor bu işe?

— Hiçbir şey, diye yanıtladı, Bubble. Çünkü bir şey bilmiyorlar. Ian Parker'ın kazaya kurban gittiğini sanıyorlar. Devreye hiç kimseyi sokmadan nasıl bir yol izleyeceğimizi saptamamız gerekiyor. Belki de sizin tahmininiz gibi cinayet bir şehvet sonucu işlenmiştir. Komik duruma düşmemize gerek yok.

Malko yeniden düşünmeye koyulmuştu.

— Bu kadın yerden bitmedi ya! Ian Parker'ın arabasıyla limana gitmişler. Sanırım Tunus'tan yola çıktılar. Kadını nereden aldığını bulmamız lazım. Peki, kullandığı araba nerede?

— Avis'e geri verdik, dedi Buzz. Hiçbir ipucuna da rastlayamadık. Fransızların ifadelerinden Ian'ın saat 10'da limandan ayrıldığını

ve öğlen 12.30'da kadınla birlikte döndüğünü öğrendik.Bu aşağı yukarı Tunus'a gidip dönme süresini oluşturuyor, ama Tunus oldukça büyük bir şehir. Ian'ı tanıdıklarını da hiç sanmam.

— Peki ya genç kadını? Güzel hanımlar gözden kaçmaz.

Buzz doğruladı.

— Biz de böyle düşündük. Elçilikte soruşturma yaptık, yıllardır çalışan insanlar bile bize yardımcı olamadılar, çünkü o kadar fazla seçenek var ki!

— Eğer Ian Parker profesyonel bir amaçla öldürülmüşse, olay Tunusluları da ilgilendirecektir, diye ekledi Malko.

— Yüzde yüz emin olmadan onları haberdar edemeyiz, dedi Buzz.

— Peki şimdi ne yapacağız?

— Bir duş alıp Habib Burgiba Caddesi'nde bu meçhul hanımı soruşturacağız. Bir bekâr erkeğin tekneyle gezme önerisini kabul edecek cürette kızları,ancak oradaki diskolarda bulabiliriz...

— İşte, karışıklık burada! diye atıldı Bubble. Araplar böyle davranmaz. Ian ile mutlaka önceden tanışmışlardı. Cinayeti gerçekleştirmek için rahatça tekneye bindi, fakat asıl sorun onu neden öldürdüğü. Ian Parker bu tip diskolarda çalışan bir kadınla olsaydı, çevreden hemen farkedilirdi, adının çok bilinen biri olmadığı kesin.

— Öyleyse kendi hatasının kurbanı oldu, dedi Malko. Peki Shangri-La şimdi nerede?

— Ebu Sait Yat Limanı'nda ABD'ye iade edilmeyi bekliyor. Görmek ister misiniz?

— Mümkünse evet.

— Öyleyse gidebiliriz.

*

**

Shangri-La, Michka adındaki muhteşem gezi yatından sonra Ebu Sait Limanı'na demirleyen en büyük tekneydi. Bubble, Malko'ya Michka'yı göstererek:

— Bu Kaddafi'nin kayınpederinin teknesi, dedi. Adamın nefis bir kızı vardı. Albay onun için deliriyordu. Sonunda Saadien'de evlendiler.

— Herhalde aradığımız kız o değil, dedi Malko.

— Değil! Araştırdık, o Deddah'ta oturuyormuş, diye ciddiyetle yanıtladı Buzz.

Tekneye çıktılar. Mezarcı Jonathan da onları izliyordu. Kaptan köşkünün kapısını açtıklarında her şeyin son derece düzenli olduğunu gözlediler. Telsizlerin üzerinde bir tek toz bile yoktu. Mobilyalar pırıl pırıl verniklenmişti. Gaston de Lagrange ve viski kutuları bir köşeye istif edilmişti. Ian Parker'ın titiz biri olduğu gözden kaçmıyordu. Malko garip duygular içindeydi, her an kendini yeni bir bilmecenin içinde buluyordu. Kaptan köşkündeki çarpıcı parfüm kokusu hâlâ etkisini sürdürüyordu. Malko içinden meçhul kadının etkili ve ilginç bir koku kullandığını düşündü.

— Burada araştırma yaptınız mı? diye sordu.

— Evet, her ikisinin de parmak izlerini saptadık.

Malko bakışlarını teknenin içine çevirdi. Sherlock Holmes değildi, ama Ian Parker'ın ölümündeki sır bu teknede gizli olamazdı. Kıç

tarafına yürürken incelemesini sürdürdü. Amerikalı bir yanıt bekliyor gibi onu süzüyordu. Parker'ın kaza sonucu ölmesi, artık iyimser bir varsayımdan öteye gitmiyordu. Kendi tüfeğiyle öldürülmesi gayriihtiyari insanı çileden çıkarıyordu.

— Cumartesi evde miydiniz? diye sordu Malko.

— Evet.

— Ian Parker sizin özel telefonunuzu bilir miydi?

— Tabii.

— O halde tehlikede olsa sizi arardı.

— Bence de...

Ian Parker umulmadık bir cinayete kurban gitmişti. Malko sıcaktan pişmişti. Mezarcı Jonathan ağır hareketlerle içki kutularını Chevrolet'nin bagajına taşıyordu.

— Bu güzel içkileri Ian yalnız başına içiyor olamazdı, dedi Bubble.

Malko tekneyle rıhtım arasındaki iskelede bekliyordu. Buzz kaptan köşkünün kapısını çekti ve güverteye doğru yürümeye başladı. Malko rıhtımdaki teknenin yanına yaklaşıp:

— Günaydın! diye seslendi Fransızca. Bay Parker'ın ölümüyle ilgili bilgi topluyorum da. Bana yardımcı olabilir misiniz? Yanındaki kadının kimliğini araştırıyoruz!

Fransız, yavaşça kulağına eğilerek:

— Evet, onun fotoğrafını çekmiştim, diye fısıldadı.

Malko kulaklarına inanamadı. Buzz teknedeki araştırmasını sürdürüyordu.

— Sizi sorguya çekmediler mi?

— Evet, ama karım yanımdaydı. Güzel kadınların resmini çektiğimi duysa beni

mahveder. Onun haberi yok.

— Resim yanınızda mı?

— Henüz banyo etmedim, ister misiniz?

— İşimize yarayacağını sanıyorum, daha sonra iade ederim.

— Öyleyse, bir dakika bekleyin!

Fransız bir anda gözden kayboldu. Malko kalp atışlarının hızlandığını farketti. Beklenmedik bir ipucuydu bu.

Fransız biraz sonra karşısına dikildi ve Malko'ya rulo filmi uzattı.

— Buyrun, ama iade ederken yanımda karımın olmamasına lütfen dikkat edin, dedi.

Malko filmi cebine koydu. Fransız gazetesini okumaya koyulmuştu. Bubble ceketin ve kravatın altında sıcaktan perişan bir halde Malko'nun yanına geldi.

— Herhangi bir şey olursa beni Pastör Meydanı'ndaki Arap Dili Okulu'nda bulabilirsiniz. Şimdi sizi tekrar mezarlığın oraya bırakacağım.

— Buyrun, dedi Malko. Şehre iniyorsanız bunu da tabettirin. Burada Ian Parker'ın dişi katilinin resmi var.

— Şaka yapıyorsunuz, ciddi olamazsınız! diye yanıtladı Bubble şaşkınlıkla.

III. BÖLÜM

Richard Bubble Malko'nun uzattığı film bobinine bakakaldı.

— Nereden buldunuz?

— Fransız dostumuzdan, diye yanıtladı Malko.

— Sorguları yapılırken böyle bir resimden söz etmemişlerdi.

— Yöntemlerime güvenirim, dedi Malko alaylı bir biçimde. Arap Dili Okulu'ndaki laboratuvara gitmeye ne dersiniz? Burada yeteri kadar terledik.

Malko filmi cebine koyarken Amerikalının şaşkınlığı hâlâ sürüyordu. İçinde Jonathan'ın bulunduğu beyaz Chevrolet'ye bindiler. Arabanın havalandırması çalıştıktan bir süre sonra Richard Bubble söze başladı.

— Filmi tabettirdikten sonra, kadının Ian Parker'ın Trablus'daki eski işleriyle ilgisi olup olmadığını kolayca araştırabileceğiz. Yardımcısını her zaman orada bulabiliriz. Siz ise araştırmalarınızı Tunus'ta sürdürürsünüz. Hayatta olduğuna göre onu eninde sonunda bulacağız.

— Yani Tunuslularla irtibat kurma yetkisine sahibim, öyle değil mi?

— Biraz daha bekleyin. Sırası gelince General Marchana ile temas kurmanızı sağlayacağım. Çok iyi ve güvenilir bir dosttur. Yalnız, Fransızlardan şimdilik uzak durmanızı salık veririm. Malum, kendi ülkelerinde sayılırlar. Tunus'u yeniden sömürge haline

getirmemizden ürkebilirler.

— Haksız da sayılmazlar.

— Belki, ama bunu onlara açıklamamıza gerek yok sanırım.

Chevrolet'nin içindeki yapay serinlik sürüyordu. Askeri mezarlığa vardıklarında, Malko fırın gibi olmuş Golf'ü düşünerek ürktü. Richard Bubble mezarlık duvarının önünde durdu.

— Benimle Jonathan vasıtasıyla temasa geçebilirsiniz. Tunuslular kimliğinizi merak edeceklerdir, ama niçin burada olduğunuzu asla bilmemeliler. Sırası gelmişken, telefonlara dikkat edin. Umumi kabinleri kullansanız iyi olur. Resimler bu gece çoğaltılmış olarak elinize geçecek. Jonathan'ı 6'ya doğru ararsanız gereken bilgiyi alabilirsiniz.

Malko cehennem sıcağıyla yeniden başbaşa kalmıştı. Klimalı beyaz Chevrolet uzaklaşırken Richard Bubble'ı kıskanarak izledi. Bu kadar güzel bir kadın neden böyle bir cinayet işlemiş olabilirdi? Parker'ın bu kadar kolay baştan çıkmaması ve yaşamı hafife almaması gerekirdi.

Resimler eline geçer geçmez, Ian Parker'ın güzel katiliyle nerede ve nasıl tanıştığını araştırması gerekiyordu. Belki resimler birçok bilinmeyeni açığa çıkarırdı.

*

**

Duvardaki poster olağanüstüydü. Malko resmin köşesindeki büyütülmüş çekici yüze dikkatle baktı. Böylesine şeytani bir cinselliğe sahip, gerçekten çok az kadın olabilir, diye düşündü. Shangri-La'ya binişini gösteren bu resimde, Arap olduğu kesinlik kazanıyordu.

Pastör Meydanı'ndaki büyük binanın 6. katındaki Arap Dili Okulu'nun toplantı salonunda tatlı bir serinlik vardı. Mezarcı Jonathan duvara yaslanmış, kibrit çöpüyle dişlerini kurcalıyordu. Malko ile CIA şefinin buluşmalarını sağlayan o idi. Fazladan bir şeyler bulacakmış gibi resimleri dikkatle inceliyordu.

— Bunları, bu gece Trablus'a göndereceğiz, bakalım tanıyan çıkacak mı?

— Eğer Tunuslu ise bulmamamız için hiçbir neden yok, dedi Malko.

— Bir fikrim var, dedi Buzz. Kartaca'da bu gece davetli olduğum bir yer var, sizi oraya götürebilirim. Üstelik, çok da güzel bir sahibesi var. Tüm zengin Arapları tanır. Elindeki genç vücutları sunarak onları memnun eder. Fransız asıllı bir dilber. Onunla iyi anlaşırsanız size kentin bütün güzel kızlarını tanıştırır. Belki de onun sayesinde aradığımızı da bulabiliriz.

— Neden olmasın, dedi Malko.

Ian Parker'ın katilinin "tele-kız" şebekesine dahil olduğunu sanmıyordu, ama yine de Hilton'da yalnız bir gece geçirmemek için iyi bir fırsattı. Meçhul güzelin resimlerini cebinden çıkararak dördüncü kez gömleğini değiştirmeye hazırlandı. Dışarda boğucu bir sıcak vardı.

*

**

Çiçeklerle bezenmiş veranda hamam gibi sıcaktı. Evin içersi çok daha kötüydü. Malko havalandırma sorununun neden hâlâ çözülemediğini düşünürken, garson buzlu şampanya sını getirdi.

— Haydi yemeğe! diye seslendi kısa boylu tıknaz bir adam.

Malko, St.Louis'den Tunus'a tıbbi malzemeler pazarlamak için gelen bir işadamının sıkıcı konuşmasını fırsat bilerek çevreyi gözlemeye koyuldu. Richard Bubble kalın çerçeveli gözlükleri olan bir Tunuslu ile tartışıyordu. Bir sürü kadın vardı, ama yalnızca biri: Leyla Kadumi son derece dikkat çekiciydi. Malko ayağa kalkıp onu tepeden tırnağa süzmeye başladı. Siyah benekli uzun beyaz elbisesinin yırtmacı her bacak bacak üstüne atışında dolgun baldırlarını siyah külotuna kadar ortaya koyuyordu. Kınalı saçları ve mavi gözleri bebeksi hatlarını aydınlatıyordu. Burnu ameliyatlı gibiydi. Dişiliğinin bilincinde gözükmesi, hayvansal cazibesini daha da artırıyordu.

— Ne kadar sıcak, değil mi? diye iç çekti.

Malko çıplak bacaklarını süzerek:

— Her şeye rağmen şanslısınız, ya pantolon giyseydiniz! diye karşılık verdi.

Leyla Kadumi isterik bir kahkaha atarak elindeki çatalı az önce masaya gelen yağlı bir tavuk buduna sapladı. Şampanya su gibi akıp gidiyordu. Malko iştahsız bir biçimde önüne gelenleri yemeye koyuldu; bir yandan da sol bacağını yavaşça Leyla Kadumi'nin bacağına değdirdi. Leyla Kadumi'nin ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. İskemlesini yavaşça ona doğru yaklaştırarak bacaklarını Malko'nunkilere korkusuzca doladı. Birkaç basit oyunla böylesi ihtirasları uyandırmak her babayiğidin harcı değildi. O sırada Richard Bubble beraberinde bir Tunuslu ile yaklaştı.

— Malko, izninizle sizi General Marchana

ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi Haberalma Teşkilatı'nın başkanıdır. Bu gece burada buluşacağımızı hiç ummuyordum. Kendisine sizden söz ettim, dedi.

Tunuslu, yöresel giysiler içersindeydi. Uzun saçları ve kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından sert bakışları hemen farkediliyordu. Ayakları çıplak, elleri ise oldukça iriydi.

Malko masadan kalktı, üçü birlikte bir köşeye çekildiler.

— Tunus'a hoş geldiniz! Sanırım burada yapacak fazla işiniz olmasa gerek. Başkan Burgiba başımızın ağrımasını istemez. Yaşadığı sürece komşu ülkelerdeki huzursuzluklardan uzak tuttu bizi.

— Cezayir'le bir sorununuz var mı? diye sordu Malko.

General başını öne eğerek:

— Ne yazık ki Cezayirliler bizden nefret ederler. Bağımsızlık Savaşı sırasındaki yeni Cezayir'in Bumedyen dahil tüm şeflerini iyi bilirim. Eskiden de bizden hoşlanmazlardı. Ama şimdi durum çok farklı. Biz iyi-kötü halimizden memnunuz, ama onlar kapı komşularının rejimini çökertmek istiyorlar. Gafsa Darbesi'nin ardındaki neden de buydu. Umarım, yeniden böyle bir yola başvurmazlar.

— Peki, ya Libyalılar? dedi Malko.

— Kaddafi'nin Tunus'u ziyaretinden beri sesleri çıkmıyor. Ama albay başlarında olduğu sürece her şey beklenebilir.

Tunuslu yanlarından biraz uzaklaştığında Richard Bubble Malko'ya yaklaşarak:

— General, Ian Parker meselesiyle ilgilendiğinizi bilmiyor, dedi. Nasıl, Leyla Kadumi ile temas kurabildiniz mi? Gördüğüm kadarıy-

la çok fazla yakındınız.

— Ben elimden geleni yapıyorum, dedi Malko. Çok ilginç bir kişiliği var. Şeytani oyunları insanı uçuruma sürükleyebilir.

O sırada Kadumi'nin genç bir adamı baştan çıkarışını izlemeye koyuldular. Elbisesinin bir düğmesi daha açılmıştı.

Richard Bubble ukalaca gülerek:

— Tunus'un en pahalı fahişesidir. Basit bir flörtün fiyatı 8.000 franktan başlar. Seçkin zenginleri tavlamada uzmanlaşmıştır.

Malko, flörtünün bedelinin binlerce franktan fazla olduğunu düşündü. Fakat bu kadın harabeye dönmüş tarihi bir eserden ne umabilirdi ki! Konuklar iç avluya sereserpe uzanmışlardı. Kadehler sık sık dolup boşalıyordu.

— Yarın saat 2.30'da toplanabilir miyiz? dedi Richard Bubble. Büyük bir ihtimalle Trablus'tan haber almış olacağız. Nasıl bir yol izleyeceğimizi saptarız.

Malko, bir yandan Bubble'ı dinlerken bir yandan da Kadumi'yi izliyordu. Malko genç kadının birinin yanından ayrılıp evin içine doğru yürümeye başladığını gözledi. Kadumi kaybolmadan önce geri dönüp davetkâr bir edayla gözlerini kalabalıkta gezdirdi. Daha sonra hamam gibi sıcak olan küçük salonun önüne geldi. Malko onu kapıya yaslanmış, tüm dişiliğiyle beklerken buldu. Dudaklarında arzulu bir tebessüm vardı. İri göğüslerini iyice dışarı çıkararak gözlerini Malko'nun gözlerine kenetledi. Tek bir söz etmeden dudakları ihtirasla birleşti. Gözleri kimseyi görmüyordu. Bu ateşli öpüş uzun süre devam etti. Bir an Kadumi:

— Hilton'da kaç numarada kalıyorsunuz? diye fısıldadı.

— 540, diye yanıtladı Malko şaşkınlıkla.

— Öyleyse yarın görüşürüz.

Dişi şeytan yanından kırıta kırıta uzaklaştı. Malko, genç kadının kendinden ne beklediğini düşündü. Eğer bir hacıağa gibi görüyorsa yanılıyordu, çünkü ondan, canından başka alacağı hiçbir şey yoktu. Yeniden bahçeye döndüğünde, konukların arasında bulunan Tunus haberalma başkanı yanında bir yer açarak kesin bir tavırla onu yanına çağırdı. Malko'nun Tunus'ta ne yapacağını öğrenmek istiyor olmalıydı. Malko oturduğu sırada, Leyla Kadumi salonda bir boy gösterisi yaptıktan sonra masalarına gelip:

— General, Libya ile ilişkileriniz düzeldi mi? diye sordu ve Malko'nun yanına oturdu.

General Marchana başıyla güzel kadını selamladı ve konuşmasını sürdürdü.

— Bu uzun bir hikâye. 1974'deki Cerba olayını hatırlarsınız değil mi?

— Tüm ayrıntılarıyla değil, diye yanıtladı Malko.

— O tarihte Burgiba ve Kaddafi ilk kez bir araya geliyordu. Albay, Tunus ve Libya'nın birleşmesini istiyordu. Gerçi, birçok ülkeye böyle bir teklif getirmişti. Mısır, Suriye, Fas, Ürdün hatta Irak bile birleşme teklifi alan ülkeler arasındaydı. Ancak birleşme gerçekleşmedi.

— Ama Habib Burgiba... diye başlayacak oldu Malko.

— Doğru. Hastayken danışmanlarının etkisiyle ikili bir protokol imzalamak zorunda kalmıştı. Bir nüshası Kaddafi'de diğeri ise

Burgiba'daydı. Burgiba ölümü halinde bu protokolü Kaddafi'nin kendi lehine kullanmasından endişe ediyordu. Tunus halkına bunun Libya'yla birleştikleri anlamına gelmemesi gerektiğini anlatmıştı. Protokolün iadesini istiyor ve Kaddafi ile görüşmeyi sürekli reddediyordu. Albay gizli yollarla defalarca Tunus'a girmek istemiş, ancak Burgiba onu kabul etmeyeceğini bildirmişti. Bir sonuç elde edemeyeceğini anlayınca, Kaddafi bu ünlü protokolü geri vereceğini açıkladı. Kartaca Sarayı'nda gerçekleştirilen törenle protokol bozuldu. Kaddafi Burgiba'ya babam, Burgiba da ona oğlum, diye hitap ediyordu. O günden beri çok iyi dost oldular...

— Güzel bir aşk hikâyesi! diye alay etti Malko.

— Şimdi söyleyeceklerim çok daha güzel, dedi general. Ünlü protokolü gerçek nüshayla karşılaştırdığımızda oyuna geldiğimizi anladık. Elimizdeki ustaca taklit edilmiş sahte bir örnekti. Yani Demokles'in Kılıcı hâlâ tepemizde. Burgiba öldüğünde, bir mirası devraldığını söyleyerek ordularıyla üzerimize gelecektir. Maalesef, Tunus ordusu Libya ordusuna dayanacak güçten yoksun. Cezayir'in desteğini de düşünürsek, Tunus'un büyük bir felakete uğraması işten bile değil...

— Habib Burgiba yüz yaşına kadar yaşayacak, dedi Kadumi.

Malko, Kadumi'nin kendisinden başka hiçbir şeyle ilgilenmediğini farkederek tedirginleşti. Bacakları öylesine kenetlenmişti ki, görülmemeleri imkânsızdı. Tam bu sırada, cıvık bir gülüş Malko'yu yerinden kaldırdı. Malko, Richard Bubble'ın bakışlarını yakala-

yarak uzunca esnedi. Amerikalı mesajı anlamıştı, beş dakika sonra buradan ayrılacaklardı.

Malko ile Bubble arabayla Tunus'a doğru yol alırlarken, Bubble sordu:

— Tekrar görüşecek misiniz?

— Evet, araması lazım.

*

**

Kapı vurulduğunda saat sabahın 10'uydu. Leyla Kadumi yemyeşil giysiler içersindeydi ve bu da en az dün geceki kadar cüretkâr bir elbiseydi. Bir an bile duraksamadan Malko'ya sımsıkı sarıldı. Sonra beyaz sutyenini çözüp göğüslerini avuçları arasına alarak arzulu gözlerle Malko'ya baktı.

— Öp bunları!

Malko söyleneni yaparken, o da beyaz minik külotundan ustalıkla sıyrıldı. Birlikte yatağa uzandılar. Genç kadın vücudunun tüm kıvrımlarını hissettirecek kadar ateşliydi. Cinselliğini son derece kurnazca kullanıyordu. Doruğa yaklaştıkça uysallaşıyor, uysallaştıkça yeni oyunlarla erkeğin başını döndürüyordu. Ortak hayalleri hedeflerine doğru dalga dalga büyüyordu. Her ikisi de karşı konulmaz zevklerinin büyüsüyle kendilerinden geçmişlerdi. Sonunda birlikte yaşadıkları bu rüya dudaklarında yorgun bir öpücüğe dönüştü.

Kadumi bir sigara yaktı.

— Şimdiye kadar hiç böylesi bir mutluluğu yaşamadım. Umarım, yine görüşürüz. Hafta sonu sık sık Hammamat'a giderim. Kumsalda gecelemek çok zevkli olur. Üstelik gençlerin gözleri önünde sevişmek son derece iç gıcıklayıcı bir olay. Özür dilerim, artık gitmem

gerekiyor. Dün gece beraber olduğum adamla yarım kalan bir işimiz var, dedi her zamanki isterik kahkahasını atarak. Bizi otelde birlikte görürsen sakın pot kırma, onunla aşağı yukarı hergün görüşürüz. Mücevherlerimin parasını ödeyen odur. Sevişmesini hiç bilmez, ama ona bunun aksini söylerim. Böylelikle benim için daha fazla harcama yapar.

— Söyler misin? dedi Malko, yabancılarla çıkan güzelleri nerede bulabilirim?

Kadumi şaşkınlıkla baktı.

— Ne o, beni şimdiden aldatmayı mı düşünüyorsun? Bense sana aşık olmak üzereyim.

— Benim için değil, diye düzeltti Malko. Arkadaşlarımdan biri bir kıza deli gibi aşık ve nerede kaldığını bilmiyor...

Şüpheli bakışlarla onu süzen Kadumi:

— Sen beni enayi mi sandın? Neymiş bu kızın adı? dedi.

— Bilmiyorum. Bildiğim tek şey bu, dedi Malko.

Ceketinin cebinden meçhul kadının Ebu Sait'te çekilmiş resimlerinden birini Leyla'ya uzattı.

— Tanımıyorum, Tunuslu değilse onu bulmak imkânsız.

Genç kadın resmi geri uzattı.

— Sende kalsın, dedi Malko. Belki bir gün karşılaşırsın.

— Nasıl istersen, diye yanıtladı Kadumi. Beni yeniden görmek istersen 258385'i arayalirsin. Aklında kalır mı?

— Şüphesiz, dedi Malko.

*

**

Avis'de çalışan bayan görevlinin vücudu Ian Parker'ın dişi katilinden hayli farklıydı. Sivilceli, güleç yüzlü, esmer, minyon bir güzeldi. Malko, arabasında havalandırmanın olmamasını bahane ederek büroya girmişti.

— Maalesef soğukhava tertibatı olan arabamız yok, dedi genç kız.

— Ama sizden daha önce araba kiralayan Ian Parker adlı bir arkadaşım, olduğunu söylemişti. İki gün önce bir araba kiralamıştı.

Genç kız yüzünü buruşturarak:

— Parker mı? dedi. Onunla ilgili bir şeyler var! Biraz bekleyin lütfen!

Önündeki dosyaları karıştırıyordu. Malko oldukça heyecanlıydı. Bir süre sonra genç kız dikdörtgen şeklinde bir kart çıkartıp Malko'ya uzattı.

— Onunla görüşecek misiniz?

Kızın, CIA ajanının acı sonundan haberi yoktu.

— Sanırım, dedi Malko hiç bozmadan. Peki, mesele nedir?

— Bay Parker küçük bir trafik suçu işlemiş, hemen ödemesi gerekiyor. Aksi halde, buradaki hesabına eklemek zorunda kalacağız. Durumu kendisine iletir misiniz?

— Eğer bulabilirsem memnuniyetle, dedi Malko.

Dikdörtgen kartı dikkatle inceledi. Üzerinde arabanın plaka numarası, trafik suçunun işlendiği yer ve saat yazılıydı:

53, Habib Burgiba Caddesi. 19 Haziran. Saat: 11.30.

IV. BÖLÜM

Malko trafik suçunu gösteren karta uzun süre baktıktan sonra:

— Bunu alıyorum. Cezayı ödeyeceğine eminim, dedi.

Daha sonra kendini yeniden bunaltıcı sıcağın içinde buldu. Muhammed Caddesi'nin yakınındaki Belvedere Parkı'nın dolambaçlı yollarında ilerliyordu. Habib Burgiba Caddesi bomboştu. Şans eseri tek numaralı binaların bulunduğu kaldırımdaydı. 53 numara sokağın hemen köşesindeydi. Onun biraz ilersinde Uluslararası Tunus Oteli gözüküyordu. Malko çevresini incelemek için durdu. Yolun her iki tarafında da parkmetreler vardı. O sırada polisle sözleşmeli çalışan bir kadın trafik görevlisinin, ceza yazmakta olduğunu farketti.

Çabucak olayın muhasebesini yapmaya koyuldu: Ayın 19'u cumartesiye geliyordu. Öyleyse, Ian Parker'a teknesine gitmeden az önce bu cezayı kesmişlerdi. Peki ama neden? Malko düşünmeyi sürdürerek Uluslararası Otel'in önünde ikinci bir sıra oluşturarak park etti. İlk ihtimal, Amerikalının birisiyle görüşmek için otele girmiş olmasıydı. Arabasından inerek otelin boğucu lobisine daldı. Hiç kimseler yoktu. Gözleri esrarengiz kadını yakalamak istercesine çevrede dolandı. Otel görevlisi onu ters bakışlarıvla izliyordu. Malko kafeterya ve barda da kimsenin olmadığını görünce dışarı çıktı. Birden, hayretle irkildi. Kadın trafik görevlisi arabasının ön camına bir

ceza kartı iliştirmekteydi. Görevli kadın Malko'yu farketmesine rağmen işine devam etti.

Malko yanına yaklaşıp gülümseyerek:

— Hiç de hoş bir şey değil! dedi Fransızca.

Kadın umursamaz edasıyla yanıtladı:

— Daha düzgün park edebilirdiniz. Sokakta başka yer yok muydu? Trafiğin akışını engelliyorsunuz!

— Birisine bakmak üzere otele girmiştim, zaten hemen dönecektim.

— Farketmez, diye üsteledi görevli kadın.

Uzlaşmak imkânsızdı. Malko cebinden Ian Parker'ın ceza pusulasını çıkarıp Tunuslu kadına uzattı.

— Bu cezayı siz mi kestiniz?

Kadın çabucak kartı inceledi ve geri verdi.

— Ben kestim, bu yazı benim yazım.

— Peki suçu neydi?

— Aynı sizin gibi hatalı park etmek.

— Acaba o da birini görmek için otele mi girmişti?

— Hayır sanmıyorum. Çünkü hanım arkadaşı biraz ilerde bekliyordu ve arabaya binip beraberce gittiler.

Malko'nun kalp atışları iyice hızlandı.

— Tatlı bir esmer hanımdı, değil mi?

— Öyle diyorsanız öyledir...

— Tunuslu muydu acaba? diye devam etti Malko.

Kadın tüm kızgınlığıyla:

— Hiç sanmıyorum, diye çıkışarak uzaklaştı.

Yabancılarla dolaşan kızlardan pek hoşlanmadığı belliydi. Malko elindeki ceza pusulalarıyla kalakalmıştı. Artık Ian Parker'ın, katiliyle

bu caddede buluştuğunu biliyordu, ama Ian'ın otele girişine hiçbir anlam veremiyordu. İlk kez yol ortasında tanışıp beraber olmaları da imkânsız görünüyordu. Ne pahasına olursa olsun, otele niçin girdiğini öğrenmesi gerekiyordu. Belki de Mezarcı Jonathan ona yardımcı olabilirdi.

*

**

Jonathan Sacley çimlerin arasındaki yabani otları ayıklıyordu. Başındaki büyük şapka yüzünü tamamen kapatıyordu. Malko yanına vardığında, o hâlâ işine devam ediyordu.

— Bu kadar sık gelirseniz sonum hiç de iyi olmayacak!

— Ian Parker'ın katiliyle nerede buluştuğunu biliyorum, diye fısıldadı Malko.

Adam çapasını elinden bırakıp doğruldu ve Malko'yu dinlemeye başladı.

— Ian buraya cuma günü geldi. Sabah teknesindeydi, sonra araba kiralamak üzere şehre indi. Bu arada otelde bir, iki kadeh attığını da biliyorum. Sanırım Uluslararası Oteli'nde.

— Onunla otelde karşılaşmış olabilir mi?

— Belki de, diye belirtti Malko.

Şüphesiz Ian Parker'ın saniyesi saniyesine neler yaptığını bilmek imkânsızdı. Malko her şeye rağmen Uluslararası Oteli ile bu cinayet arasında bir bağ olduğuna ve katili otelde bulabileceğine inanıyordu. Buluşma yerinin değişmesi dikkat çekiciydi. Olaylar Parker'ın iradesi dışında gelişmişti.

— Resimlerden bir haber var mı?

— Henüz yok!

— Peki, öyleyse araştırmalarımı sürdürece-

ğim, dedi Malko.

Mezarcı işine koyulmadan önce Malko'ya:

— Garip bir hikâye. Ian'ı çok iyi tanırım. Temkinli biridir, ölümü tesadüf olamaz. Mutlaka çok önemli bir sebep var, diye mırıldandı.

Malko da aynı şeyi düşünüyordu. Ian Parker'ın öldürülmesinin önemli bir nedeni vardı.

Hilton Oteli yönüne gitmek üzereyken Malko'nun aklına parlak bir fikir geldi. Birden, Uluslararası Oteli'ne giden yola saptı. Şehir merkezi sıcaktan kavruluyordu. Otele vardığında, arabadan inerek resepsiyona doğru yöneldi. Resepsiyonda uyuklayan görevlinin önüne beş dinar uzattı.

— Otelinizde hangi havayolu şirketinin ekibi kalıyor?

Görevli gülümseyerek 5 dinarı cebe indirdi.

— Libya Hava Yolları bizde, Fransız Hava Yolları Meridyen Otel'de, diğerleriyse Hilton'da kalırlar.

— Teşekkür ederim, Libya Hava Yolları'nın bürosu nerededir?

— Paris Caddesi 49 numara, diye yanıtladı görevli.

Malko bunaltıcı sıcağa yeniden döndü. Çok mutluydu. Tahmini doğru çıkmıştı. Çünkü Arap dünyasında hosteslerin dışında hiçbir kadın yalnız başına otele giremezdi. Ian Parker önceden tanıştığı bir hostese randevu vermiş olmalıydı. Libya Hava Yolları'nın küçük bürosuna giren Malko, Albay Kaddafi'nin büyük portresinin altında oturan genç kıza gülümseyip uçuş saatlerini bildiren tarifeyi aldı ve dışarı çıktı. Arabasında incelemeye başladı.

Libya Hava Yolları'nın 316 sefer sayılı uçağı Kazablanka'dan saat 17.25'te geliyordu. Artık, Hilton'da bir duş almanın tam sırasıydı.

*

**

Malko Uluslararası Oteli'nin karşısında arabasına gölge bir yer bulabildiği için şanslıydı. Otele girdiğinde lobiyi yine boş buldu. Bara kadar gidip tekrar döndü. Saat 7'ye geliyordu. 316 sefer sayılı uçağın ekibi lobiye gelmek üzereydi. Nihayet, kadın ve erkeklerden oluşan sarı üniformalı bir grup gözüktü. Malko yanından geçerlerken üniformaların üzerindeki "Libya Hava Yolları" yazısını okudu.

Resepsiyondaki görevliler artık uyanmışlardı. Malko dikkatle hostesleri inceliyordu. Hiçbiri resimdekine benzemiyordu. Kafeteryaya gidip bir kahve istedi. Son derece tedirgindi. Esrarın aydınlanması gerekiyordu. Libyalı veya Tunuslular fiziksel olarak birbirlerine benzerlerdi. Ian Parker Libya'da 3 yıl geçirmişti. Belki de Trablus'da tanıştığı biriyle burada karşılaşmıştı.

Kahvesini içtikten sonra lobiye döndü. Asansörler durmadan çalışıyordu. Resepsiyona yaklaştı, daha önce bilgi aldığı görevliyle gözgöze geldi. 10 dinarı önüne uzattı.

Görevli hiç konuşmadan parayı yavaşça aldı.

— Sizden küçük bir şey daha öğrenmek istiyorum.

— Buyrun, rica ederim!

Malko kulağına eğilerek:

— Az önce gelen Libya Hava Yolları'nın hosteslerinden birinin oda numarasını rica

edecektim. Onunla seyahat etmiştim de...

Görevli bilmiş bir tavırla sırıttı.

— Adını biliyor musunuz?

— Maalesef, ama yanımda bir resmi var. Belki tanırsınız! dedi Malko.

Ebu Sait Limanı'nda çekilmiş resmi gösterdi. Görevli resme baktı ve:

— Burada bulacağınızı sanmıyorum, dedi.

Malko ikinci hamleye hazırdı. Bir on dinar daha çıkarıp önüne doğru uzattı. Tunuslu yeniden düşünmeye koyuldu.

— İzin verirseniz bir de mesai arkadaşıma sorayım, diyerek yanından ayrıldı.

Malko, adamın elinde birçok anahtar olan şişman görevliyle fısıltı halinde süren tartışmasını izledi. Adam daha sonra geri dönüp resmi Malko'ya uzattı.

— Maalesef burada bulmanız imkânsız. Fakat arkadaşım onu tanıyormuş.

Malko bir an kalbinin duracağını sandı.

— Evet?

— On, on iki gün önce buradaymış. Galiba bir cuma günü. Daha sonra Trablus'a hareket etmiş.

Malko iyice heyecanlandı. Bu onun için çok önemli bir adımdı. Görevlinin şüpheyle baktığını farkedince, 10 dinarı daha gözden çıkardı. Tüm sevimliliğiyle gülümseyerek:

— Sizi bir daha rahatsız etmek istemem, bana adını verirseniz onu telefonla arayabilirim! dedi.

Malko'nun elinde hazırladığı banknotları gören adam böyle yağlı bir kuyruğu her zaman bulamayacağını düşünerek:

— Biraz bekleyin lütfen, diyerek resepsiyonun arkasında kayboldu.

İki dakika sonra, Malko'nun yanına emin bir tavırla yaklaştı ve elindeki kâğıt parçasını uzatarak:

— Buyrun, fakat kimden aldığınızı hiç kimseye söylemeyin! Başımın belaya girmesini istemem, dedi ve 10 dinarlık banknotu cebe indirdi.

Malko otelden süratle ayrıldı. Burgiba Caddesi'nin kaldırımlarında yürürken elindeki kâğıdı açtı ve okudu: Turya Sultan. Bunaltıcı sıcak artık umurunda bile değildi. Ian Parker cinayetinin en güçlü kanıtı elindeydi. Birden, arkasında bir ses duydu. Gelen otel görevlisiydi, hafifçe kulağına doğru eğilip:

— Beklediğiniz kişi yarın akşam saat 8'e doğru Trablus uçağıyla gelecek, dedi.

Dinar yağmuru işe yaramıştı!

V. BÖLÜM

— Vay canına! Libyalı bir kadın ha!

Malko, CIA şefinin uyulmasını istediği güvenlik önlemlerini çiğneyerek doğruca Pastör Meydanı'na, Richard Bubble ile görüşmeye gitmişti. Richard Bubble kâğıdın üzerindeki Turya Sultan adına şaşkınlıkla bakıyordu. Çok iyi döşenmiş olan büroda en ilginç mobilya, para kasasıydı. Havalandırma tertibatı tatlı bir serinlik veriyordu.

— Herhangi bir aksilik olmazsa bu akşam Tunus'ta olacak, dedi Malko.

Amerikalı şüpheli bir edayla:

— Beni çok şaşırttı. Eğer bu kadın...

Dahili telefonun sesi sözünü yarıda bıraktı.

— Bir ziyaretçiniz var, Bay Bubble. Trablus'dan Bayan Miller.

— Peki, hemen içeri alın, Bayan Myrna, diye yanıtladı Bubble.

Telefonu kapattıktan sonra Malko'ya dönerek:

— Trablus bölgesindeki görevli memurumuz, dedi. Ian'ın fotoğrafta beraber olduğu kadın hakkında bize bilgi getirecekti.

Esmer, kısa saçlı, dolgun bir vücut yapısına sahip olan Miller kapıyı araladı ve anlamlı gözleriyle içeriyi süzdü. Elindeki kahverengi zarfla Bubble'a doğru yürümeye başladı. Bubble Malko'ya dönüp:

— Bayan Miller, Ian Parker'ın yardımcısıdır. Bölümün sekreterliğini yapar, dedi.

Zarfı aldı.

— Teşekkürler, Cathy! Myrna ile görüşün, size bir oda ayırtmıştır sanırım...

Güzel Miller odadan ayrıldı. Bubble zarfı açmaya başlarken Malko da yanına geldi. Zarfın içinde daktilo edilmiş bir kâğıt ve iki fotoğraf vardı. Birinci resim garip üniformalı iki kıza aitti. Arka planda dükkânlar ve bir Arap polis vardı. İkinci resimde ise, başında şapkası, belinde tabancasıyla poz vermiş çekici bir kız görülüyordu. Arzulu dudakları, kalkık burnu, uyumlu hatları olan nefis bir dişiydi.

— Aman Tanrım! dedi Bubble. Bu o!

Malko cebinden çıkardığı Turya Sultan'ın resimleriyle diğerlerini karşılaştırdı. Evet, kesinlikle oydu! Hiçbir şüpheleri kalmamıştı. İlk fotoğrafta çok açık seçik belli olmuyordu. Amerikalı dökümanlarına göz atıp okumaya başladı.

— Bu resimler Kaddafi'nin Trablus Çarşısı'nı ziyareti sırasında Ian Parker tarafından çekilmiştir, diye belirtti.

— Peki, ya bu kızlar kim?

Bubble gülümseyerek yanıtladı.

— Kaddafi'nin bayan koruma görevlileri olduğunu hiç duymadınız mı?

— Hayır, diye itiraf etti Malko.

— Arap camiasını allak bullak eden bir durumdur bu. Kaddafi yeşil kitabında, Kuran'da kadınların erkeklerden daha aşağı olduğunun söylenmediğini belirtmiştir. Bu nedenle Libya ordusunda kadınlardan oluşan bir kıta bulunmaktadır. Trablus'da Ömer-el-Muhtar Caddesi'ndeki Askeri Akademi'de eğitilmektedirler. Hatta askere alınmış kızların arasından seçilen bir avuç Amazon, Muhafız Alayı'nı oluşturur.

— Şaka ediyorsunuz, diye şaşkınlığını belirtti Malko.

— Hayır, şaka değil. Üstelik, seçimi albay kendisi yapar. En yetenekli olanları belirler. Yirmi beş yaşından büyük olmamaları, askeri eğitimi bitirmiş ve Kaddafi'ye canlarını vermeye hazır durumda olmaları gerekir. En şaşırtıcı yanları ise, bilinçsizce kendilerini olaya adamalarıdır. Albayın gezilerinde yanından hiç ayrılmazlar ve ayda 5 bin dinar alırlar.

Bubble bir sigara yakarak devam etti:

— Kafamı bulandıran tek şey, bu Amazonun Ian Parker'ı ne amaçla öldürmüş olması. Ayrıca, bu koruma görevlisi kadınlar hostes değillerdir.

— İşte, işin sırrı burada! dedi Malko. Belki Ian Parker da, Amazonluğun hosteslikle ne ilişkisi olacağını araştırırken postu deldirmiştir.

Amerikalı mini barını açıp kendine büyük bir bardak portakal suyu hazırladı ve bir dikişte içti.

— Bu berbat yerde vücut durmadan su kaybediyor.

— Haklısınız dostum. Vize alıp araştırmaları Trablus'da sürdürmekten başka çare kalmıyor.

— Ian Parker'ın bu kızın resimlerini niçin çektiği biliniyor mu?

— Hayır, ilişikteki dökümanlara göre herhangi bir nedeni olmadığı sanılıyor. Fakat durum daha değişik de olabilir. Kızın hakkında daha fazla bilgi toplamamız gerekiyor.

Enterfona doğru eğildi:

— Myrna! Langley ve Trablus merkezine

"çok önemli" bir mesaj gönder. Turya Sultan'ın Kaddafi'nin Amazonlarından biri olduğunu bildir. Hakkında daha fazla bilgimiz yok. Biraz onlar da kafa patlatsınlar!

Başını kaldırdı, saatine baktı.

— Evet, bugünlük bu kadar yeter, sizi kutlarım! Dişçimle bir randevum var. Çıkmadan önce birkaç yeri aramam gerek. Yarına kadar bekleyelim. Eğer yeni bir ses çıkmazsa, Trablus'a hareket edersiniz.

Malko bürodan ayrılırken, Libya'ya gitmek istemediğinden kadının bir an önce ortaya çıkması için dua ediyordu. Myrna'nın odasında Cathy Miller, pervasızca bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Şefin bürosu burdan çok daha serindi. Belki de hiyerarşi bunu gerektiriyordu. Genç kadın ürkek bir tebessümle Malko'ya döndü.

— Unutuldum galiba?

— Niçin bekliyorsunuz?

— Hilton'a gitmek için taksi çağırdım!

— Ben de oraya gidiyorum. Sizi bırakabilirim.

Son derece memnun ayağa kalktı ve valizini aldı. Sıcak, ateşten gömlek gibiydi. Golf'e bindiklerinde genç kadın Malko'ya dönüp:

— Adım bildiğiniz gibi Cathy Miller, peki ya sizinki?

— Malko Linge.

Belvedere Parkı'nın virajlı yollarını süratle geçtiler. Hilton Oteli'ne vardıklarında rezervasyon yapılmasına rağmen Bayan Miller için oda ayrılmamıştı ve hiç boş oda yoktu. Malko aynı yönteme başvurdu. Dinar sorunu çözebilirdi.

— Hazır beklerken size odamdaki mini

barımdan bir şeyler ikram edebilirim, diye teklif getirdi Malko.

— Çok naziksiniz, susuzluktan ölüyorum.

Genç kadını gözleriyle yiyen bir erkek kalabalığının önünden geçtiler.

Malko'nun odasında genç kadın doğruca yatağa oturdu ve Pepsi'sini yudumlamaya başladı. Kışkırtıcı bakışları merakla Malko'ya doğru yönelmişti. Bunlar bir erkeğin bir kadın üzerindeki bakışları kadar kararlıydı.

— Tunus'ta küçük bir tatil yapmayı düşünüyorum, dedi. Trablus'dan bıktım. Yüzme havuzu bile yok. Üstelik buradan çok daha sıcak.

— Bu otelde havuz var, isterseniz girebiliriz!

— Harika! diye atıldı Cathy. Hemen mayomu giyeyim.

*

**

Tunus, fırtına habercisi bulutlarla örtülmüştü. Güneş batalı çok oluyordu ve şehir daha koyu bir karanlığa gömülüyordu. Hilton Oteli'nin havuzunda Malko ve Cathy Miller' dan başka hiç kimse yoktu. Garson siparişleri getirip onları rahat şezlonglar üzerinde başbaşa bırakmıştı.

Cathy çevresine bakındı:

— Bir kez daha dalıp çıkmak istiyorum. Otelin pencereleri arkasına gizlenmiş birkaç yüz Araptan başka hiç kimse olmadığına göre, bikinimin üstünü çıkarmamı ters karşılamazsınız sanırım?

Malko'nun yanıtını beklemeden mayosunun üstünü çıkardı. Bir çift nefis göğüs gözler önüne serildi. Kıvıra kıvıra havuza doğru

yürüdü ve kendini yavaşça sulara bıraktı. Birkaç dakika suda kaldıktan sonra çıkıp tüm ıslaklığıyla Malko'nun yanına geldi.

— Su olağanüstü, denemek istemez misiniz? Bakın!

Tatlı tatlı kahkahalar atarak şezlonga uzanmış Malko'nun üzerine doğru eğildi ve ıslak göğüslerini bedenine yaslayarak bir yatakmışcasına üzerine abandı. Başını kaldırıp sordu:

— Çok ağır sayılmam, değil mi?

"Bu ateşli dilberle işimiz var" diye düşündü Malko. Cathy gözlerini yumdu ve başını Malko'nun omuzlarına dayadı. Malko genç kadının vücudundaki kıpırtılara aldırış etmeksizin yatıyordu. Cathy Miller başını kaldırıp dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Artık yıllardır birbirlerini tanıyor gibiydiler. Malko, arkalarındaki yüzlerce pencereye rağmen dönüşü olmayan bir yolda olduklarını farketti. Parmakları genç kadının sırtında dolaşmaya başladığında teninin olağanüstü yumuşak olduğunu hissetti. Genç kadın iri gözlerini Malko'ya yöneltti. Son derece rahattılar.

— Çok şaşırtıcı gözleriniz var, dedi Cathy. Altın gibi pırıl pırıl!

— Altına tutkunuz var mı?

Genç kadın Malko'nun kulağına doğru eğilerek aşk sözcükleri söylemeye başladı. Birbirlerine sahip olma istekleri gitgide büyüyordu. Çevredeki gizli röntgencilere rağmen iyice kendilerinden geçmişlerdi. Malko'nun arzulu parmakları diri vücudun her yanında ısrarla dolaşıyordu. Genç kadın zevk sarhoşluğuyla bilincini yitirmişti. Birbirlerinden kopmamacasına öylece dakikalarca kaldı-

lar. İkisi de bu zevkli anı bitirmek istemiyordu. Kalp atışları gitgide normale dönerken havanın iyice karardığını farkettiler. Genç kadının mutluluğu yüzünden okunuyordu.

— Çekici bir dişi olduğumu kabul ettiniz sanırım.

— Bundan hiç kuşkunuz olmasın!

Gülümsedi.

— Şu anda boşanmak üzereyim ve haftalardır hiç sevişmedim.

Kendini Malko'dan çekerek ve çıplak göğsünü Hilton pencerelerinden sakınarak ayağa kalktı.

— Burada hava çok güzel,diye içini çekerek mırıldandı.

Genç kadın havuza kadar koştu ve suya daldı. Malko saatine baktı: 7.30. Turya Sultan'ın Tunus'a gelip gelmediğini kontrol etme zamanıydı. Yalnızca bir duş alacak vakti vardı. Havuzun kenarına yaklaştı.

— Biraz alışveriş yapmak istiyorum, dedi. Eğer isterseniz akşam yemeği için sizi bulabilirim...

Cathy ellerini uzattı ve daldı. Genç kadın liseli gençlerin yaz tatillerindeki mutluluğunu yaşarken Malko yapılacak işlerini düşünüyordu. Tunus ikliminin bu yöre hanımlarını yönlerinden saptırdığı gün gibi aşikârdı. İki günde, iki defa, hiç de fena değildi.

*

**

Otelin lobisinde iki saat geçirmek, cehennemde iki yıla bedeldi. Gölgede ısı 35° idi. Bir görevli, denizin çekilmesiyle kumsal üzerinde kalmış bir balık gibi, kadife döşemelerin üzerine uzanıp yatmıştı.

Libya Hava Yolları ekibi geç kalmıştı. Her zamanki gibi. Malko lobide yalnız olduğundan dikkatleri çekmiş ve bundan da bayağı sıkılmıştı. Ama yine de burası en iyi gözlem yeriydi.

Sonunda, döner kapıda üniformalar göründü. Malko, siyah güneş gözlüklerinin ardına saklanmıştı. Beklediği ekip otele iniyordu. Grupta üç erkek, dört kadın vardı. Malko, gözlerini kadınlara dikti. Dört kadının en önünde yürüyen hostes, sivri göğüsleri, uzun bacaklarıyla sinema ünlülerini anımsatan enfes bir kadındı.

Bu dişi ya melek ya da Ian Parker'ın katiliydi. Yani Turya Sultan'ın ta kendisiydi!

VI. BÖLÜM

Malko elindeki Tunus Soir Gazetesi'nin ardından resepsiyonda fiş dolduran Libyalılara bakıyordu. Turya Sultan diğerleri gibi bu angarya işten hemen sıyrıldı. Çok sakin görünüyordu. Ya masumdu ve Malko'nun tüm varsayımları yanlış çıkmıştı, veya kendinden çok emindi. Zaten olayın gizemi de buradaydı.

Bu kadın Tunus ve Amerikan İstihbarat Örgütleri'nin kendisini izleyebileceğini bile bile neden Tunus'a gelmek gibi bir riski göze almıştı? Önemli bir sebebi olmalıydı. Malko gazetesini katladı. Libyalılar asansörün içinde kayboldular. Yapılacak tek şey, Turya'yı devamlı denetlemekti.

*

**

Malko, Pastör Meydanı'na dönmek için Muhammed Caddesi'nden bir dönüş yaptı. 20 dakika sonra Richard Bubble'ın bürosuna girdiğinde, Amerikalı duvardaki kasasını yeni kapamıştı. Malko, Turya'nın dönüş haberini büyük bir sevinçle verdi.

— General Marchana'ya haber vermek gerekiyor, dedi Amerikalı. Onu kodese tıkıp sorguya çekmeli. Özellikle de Libya'ya dönmesine fırsat vermemeli...

— Bekleyin, dedi Malko. Ian Parker cinayeti büyük bir oyunun küçük bir sahnesi olabilir. Aksi halde, Turya buraya gelip kendini aslanın ağzına atmazdı. Bu nedenle

onu kuşkulandırmamak gerekiyor. Zaten pek endişeli de değil. Çünkü parmak izlerinden başka, hiçbir iz bırakmadı. Onu takip edip ilişkide bulunduğu insanları saptar ve Tunuslulara bildiririz.

CIA şefi:

— Nasıl isterseniz, diye boyun eğdi. Tunuslulara haber verilmemesi canımı sıkıyor. Hele onların bölgesinde araştırma yapıyorsak... Yeterince alıngandırlar. Ayrıca altyapısız çalışmak çok tehlikeli. Bu hikâye için şimdiye kadar bir kişi öldü. En azından Jonathan'ı yanınıza alın.

— Şimdi onu arayamam, dedi Malko. Bu gece kadını takip etmeye çalışacağım. Eğer bir şey bulamazsam, kadını Libya'ya dönerken enseleriz. Jonathan'ın yerine Cathy Miller'ı paravan olarak kullanabilir miyim? Çiftler daha az dikkati çeker...

— Cathy'yi riske atmayın. Ona fikrini sormanıza izin vereceğim, ama asla mecbur etmeyin. Eğer bu konuda tereddütleri varsa bana telefon etsin.

— Tahmin ederim olmayacak, dedi Malko. Şimdi sizden ayrılıp Hilton'a gidiyorum.

*

**

Cathy Miller'ın kısacık ipek elbisesi insanda ırza geçme isteği uyandırıyordu. Sutyensiz göğüsleri özgür bir şekilde kumaşı zorluyor, bakışları hemen üzerine topluyordu.

Malko Libyalıların kafeteryada olmadıklarını görünce Cathy Miller ile dışarı çıktı. Otelin karşısında, Habib Burgiba Caddesi'ndeki çınarların altında dolaşıp durdular. Böylece Malko otelin yalnızca bir çıkışı olduğunu

gördü. İki olasılık vardı: Havayolu ekibi yemeği ya otelin lokantasında yemişlerdi, ya da odalarında. Soğuk hava tertibatının bozuk olması ikinci olasılığı imkânsız kılıyordu... Cathy Miller paravanlık görevinden hoşnuttu ve bunu çok ciddiye alıyordu.

— Bak! dedi aniden. Oniar değil mi?

Malko gözlerini otelin çıkışına dikti.Kadınlı erkekli bir grup belirmişti. Malko dikkatle inceledi. Kadınlardan biri Turya idi. Üniformasını kısa yeşil bir etekle değiştirmiş, üzerine beyaz bir gömlek geçirmişti. Cathy Miller'ınki gibi göğüsleri kumaşı zorluyordu. Malko'nun kalbi hızlı hızlı atıyordu. Bu küçük grupla birlikte aynı yönde yürümeye başladı... Libyalılar Bağımsızlık Merkezi'ne doğru gidiyorlardı. Büyük bir olasılıkla akşam yemeği yiyeceklerdi... Fransa Büyükelçiliği'nin karşısına geldiklerinde, sanki bir karar alacakmışcasına durdular. Birkaç dakika sonra, kadınlardan biri gruptan ayrıldı.

Turya idi bu.

Malko'nun nabzı iyice hızlandı. Nihayet, bir şeyler öğrenebilecekti! Genç Libyalı Ian Parker ile randevusu olduğu gün izlediği yolu takip ediyordu. Koşarak Burgiba Caddesi'ni geçti. Arkadaşları Médina'ya doğru ilerliyorlardı. Daha sonra Cemal Abdülnasır Sokağı'na daldı. Bu sokak, Burgiba Caddesi'ni dikey olarak kesiyordu. Malko ve Cathy elele tutuşmuş, genç kadını takip ediyorlardı. Libyalı randevusuna giden biri gibi ardına bile bakmadan hızlı hızlı uzaklaşıyordu. Malko durdu ve Cathy Miller'a:

— Onu gözden kaçırmayın, dedi. Arabayı almaya gidiyorum. Eğer sizi bulamazsam,

Hilton Oteli'ne geri dönerim, siz de bana neredeyseniz telefon edersiniz. Onu kaybetmemeye çalışın!

Koşarak geri döndü. Otuz saniyede ter içinde kalmıştı. Golf arabasını aldıktan sonra International Oteli'nin karşısında Habib Burgiba Caddesi'ne çıktı, oradan Farhat Sokağı ile Hollanda Sokağı'nı geçerek Abdülnasır Caddesi'ne indi. Fakat Cathy Miller'dan en ufak bir iz bile yoktu! Kaygılı ve sinirli, Hilton Oteli'nin yolunu tuttu.

Anahtarı kilide soktuğu anda telefon çaldı. Bu, Cathy Miller'ın sesiydi.

— Orada mısınız? dedi rahatlamış olarak. Onu takip ettim. Arabalı bir erkekle buluştu. Şu anda Marsa'da La Corniche Oteli'nde yemek yiyorlar. Ben lobiden telefon ediyorum.

— Geliyorum, dedi Malko. Bu kez otuz dakikalık bir yolu vardı. Marsa, Ebu Sait'ten sonraydı.

La Corniche Oteli çok moderndi. Zarif çeşmelerle süslenmiş küçük havuzları ve olağanüstü görüntüsüyle tüm kıyı şeridine egemendi. Tunus'un tersine, serin sayılabilecek bir rüzgâr esiyordu.

Cathy Miller, yarım düzine Arap tarafından örümcek ağına düşmüş sinek gibi gözleniyordu. Genç kadın lobinin birkaç merdivenini zıplayarak çıktıktan sonra Malko ile buluştu.

— Yukardalar.

— Ne oldu? diye sordu.

— Garın önünde birkaç dakika bekledi. Sonra, direksiyonda bir adamın bulunduğu bir araba önünde durdu. Arabaya bindi ve doğruca buraya geldiler. Neyseki, ben de bir

taksi bulabildim.

— Adam nasıldı?

— İriyarı ve bıyıklı.

— Yani, dedi, Tunuslu gibi... Araba park yerinde mi?

— Evet.

— Göstersenize bana!

Beraberce dışarı çıktılar, Amerikalı kadın onu park yerinin en köşesinde bırakılmış gri bir Peugeot 504'ün önüne getirdi. Arabanın plaka numarasını aldı. Plaka Tunus'undu.

— Tamam, şimdi yemeğe gidebiliriz, dedi.

Malko, Turya ile bıyıklı adamı hemen gördü. Elele tutuşmuşlar, flörtü andıran bir havada, terasın yanıbaşında bir masada konuşuyorlardı. Malko ve Cathy Miller yemek salonunun öbür ucundaydılar. Cathy Miller tedirgin bir şekilde onlara bakmaktan kendini alamıyordu. Yemekler Fransız mutfağını andırıyordu.

Malko bir salata ve ızgara balık ısmarladı. Libyalı hostes ekipteki diğer arkadaşlarına sevgilisiyle buluşmak için bir hikâye uydurmuş olmalıydı. Kendine aşık bir kadın görüntüsü vererek bıyıklı sevgilisinin hiç durmak bilmeyen sözlerini dinliyordu. Yanındaki erkek uzun boydan yoksun, iki yuvarlak göz ve yassı burnuyla tıknaz bir tipti.

Yarım saat kadar sonra kavalyesi bir el hareketiyle hesabı istedi. Malko hemen ızgara balığına döndü. Turya ayağa kalktı. Başı önde salonu geçerken, ardında da gururlu erkeği yürüyordu. Malko onların merdivende kaybolmasını bekledikten sonra Cathy Miller'a dönerek:

— İlk önce siz gidin, dedi. Park yerine

kadar izleyin ve hangi yöne gittiklerine bakın.

Genç kadın hareket etti. Malko garsonu çağırarak:

— Hesabı rica edeyim, dedi.

Biraz sonra, Cathy Miller nefes nefese döndü.

— Arabaya bindiler ve hemen hareket ettiler.

Malko sonunda hesabı ödedi ve aceleyle park yerine gittiler. Malko Tunus'a giden dolambaçlı yollardan geçerken Turya'yı ve arkadaşını nasıl bulacağını düşünüyordu. Akşam yemeğini yedikten sonra kendine ancak iki meşguliyet bulabilirdi: Dans veya aşk. Tabii, bıyıklı adam onu uslu uslu International'e götürmediyse.

— Burada nerede diskotek var? diye sordu Malko.

— International'in en alt katında, dedi Cathy Miller. Ama orası çok sıcak olur. Bir de La Baraka var. Seyd'de, buradan pek uzak değil. Tunus'tayken gitmiştim. Kocam Trablus'a atanmadan önce burada bir yıl görevliydi.

— O halde oraya gidelim,diye teklif etti Malko.

Üç kilometre sonra, yol kenarında sirk çadırı gibi acayip bir şey farketti.Yolun bir bölümüne yüzlerce araba sıralanmıştı.Açıkhavada birkaç aile akşam yemeği yiyordu. Turya'dan hiçbir iz yoktu. Müziği takip ederek diskotekten içeri girdiler. Acayip bir şekle dönüştürülmüş duvarlarda kovboylarla ilgili posterler ve kenarda eski bir posta arabası duruyordu. Dans pisti hemen hemen boştu. Oldukça yoğun olan loşluk bütün diskoya

hakim oluyor, çiftlere rahatlıkla flört etme imkânı veriyordu.

Malko gölgeleri dikkatle incelemeye koyuldu, ama aradığı insanları henüz görememişti. Garson onları bir masaya götürmüş, onlar da oturmak mecburiyetinde kaldıklarından kimseyi görememişlerdi. Cathy Miller mutlu görünüyordu. Müziğin ritmiyle çoktan hareketlenmeye başlamıştı bile. Seksi kıyafetli Tunuslu ve yabancı kızlar diskotekte birbirine kaynaşmıştı.

— Dans edelim mi? diye teklif etti Cathy Miller.

— Neden olmasın?

Piste yöneldiler. Cathy Miller, Malko'nun kolları arasında vücudunu kıvırmaya başladı. Malko ise Turya'yı düşünmeye devam ediyor ve atlatılmalarından dolayı kızıyordu.

Malko kapıya döndü ve birden afalladı. Salona giren çift, Turya ve beraberindeki bıyıklı adamdı. Nereden çıkmışlardı?

Garson onları Malko ile Cathy Miller'ın oturdukları masanın hemen yanındaki masaya getirdi. Neyse ki, salon karanlıktı. Cathy de onları farketmişti. Malko'ya yaklaşarak yavaş sesle:

— Ne yapacağız? dedi.

— Hiçbir şey. Dans edelim.

Otuz saniye kadar sonra bıyıklı adam Turya'yı dansa kaldırdı ve müzik eşliğinde birbirlerine sarıldılar.

Malko Cathy'yi elinden tutarak masaya sürükledi. Disko iyice dolmuştu. Biraz sonra Turya ve bıyıklı adam da masalarına döndüler. Loşluğa rağmen, Malko Turya'nın kendisine meraklabaktığını görür gibi oldu.

İlginç çift elele tutuşmuş, alçak sesle Arapça konuşuyorlardı. Birden, bıyıklı adam yer değiştirmek isterken yanlışlıkla Malko'ya çarptı. Hemen arkasına döndü, yüzünde bir özür gülümsemesi belirdi. Malko da ona bir gülümsemeyle cevap verdi. Ama, kalçasına dokunan sert bir şey hissetmişti. Adam silah taşıyordu. Bu birçok şey ifade edebilirdi... Bir kiralık katil, amacı bilinmeyen bir servisin ajanı veya Tunus güvenlik kuvvetlerinin bir üyesi de olabilirdi. Ancak gerçek bir ajan ciddi bir nedeni olmadan silahlı olarak halka ait yerlere nadiren uğrardı. Eğer bu adam Tunuslu bir ajan ise, Turya ile ne işi vardı? Esrar perdesi kalınlaşıyordu. Turya ile ettiği slov danslardan, bıyıklı adam iyice etkilenmişti. Sonunda, kapıldığı şehvete dayanamayarak çözümü beraberindeki avıyla diskodan çıkmakta buldu...

Malko paraları ödemek ve açıkhava lokantasının önündeki park yerine gitmek için çiftin kaybolmasını bekledi. Hiçbir aracın geçmediği bu dar yolda, onların arkasından gitmek pek hoş değildi. Onların biraz yol almasını bekledikten sonra, park yerinden çıktılar. Malko arada yeterli bir mesafe bırakarak onları takip ediyordu. Peugeot, Kartaca istikâmetine doğru yöneldi. Malko gazladı, ama Ebu Seyd yoluna girdiklerinde, önlerindeki araba kayboldu. Yapılacak bir şey kalmamıştı. En iyisi Hilton'a geri dönmekti. Turya ertesi gün sabah yedi otuz da Trablus'a hareket ediyordu.

Otele geldiklerinde, arabasını belki bir şeyler bulabilir düşüncesiyle hemen park etti.

Birkaç bıyıklı adam, gecenin o saatine

rağmen hâlâ Hilton'un lobisinde dolaşıyorlardı. Cathy Miller'a açık açık bakmaktan hiç çekinmediler. Odaya girdiklerinde, Cathy üzerinden elbisesini sıyırarak Malko'nun yanına uzandı. Genç adam bunu değerlendirmeye karar verdi. Biraz sonra her türlü aşk oyununu deniyorlardı.

*

**

Malko güçlükle uyandıktan sonra park yerine indi. Cathy Miller'ı otelde bırakmıştı. İlk önce doğruca havaalanına gitmeye karar verdi. Sabahın bu saatinde Habib Burgiba Caddesi çok ıssızdı. Terminale girdi. Uçuş ekibi, uçuştan her zaman bir saat önce alana gelirdi ve saat 6.30'du.

5 dakika kadar sonra, birinci katın tünelinden Libyalı ekibi farketti. Acele etmeden büyük merdivene doğru yönelmişlerdi. Önde üç erkek, arkalarında da hostesler geliyordu. Malko bir sütunu siper aldı. Erkeklerden biri kızlara dönerek bir şeyler bağırdı. Sonra Malko'nun tam önünden geçtiler, sola dönerek uçuş ekiplerine ait polis geçişine gittiler.

Malko tüm dikkatini dört kadının üzerinde toplamıştı. Minyon tipli ilk kadın önünden geçti. Bunu ikinci takip etti. Üçüncüsü de Turya değildi. Dördüncü bir yolcunun arkasında kalıyor, iyice görülemiyordu. Malko birkaç metreden profilini gördüğünde, tamamen emin oldu. Bu Turya değildi. Turya'yı bulamamanın üzerinde bıraktığı şokla, Libyalıların gümrükte kaybolmalarını şaşkın şaşkın izledi.

Ne olmuştu? Yanlış görmesi olanaksızdı.

Büyük bir hışımla önünde uzun ve gürültücü kuyruk bulunan Libya bürosuna doğru koştu ve tezgâha dayandı. Bir görevlinin dikkatini çekmeyi başararak sordu:

— Bugün başka uçuşunuz var mı?

— Hayır, bayım dedi görevli. Yarından önce hiç yok.

O halde Turya neredeydi?

Hemen bir telefon kabinine doğru atıldı ve otelin numarasını sıralayarak Bayan Sultan'ı sordu... Çeşitli düdük seslerinden sonra santral memuru:

— Aradığınız Libya Hava Yolları hostesle-rinden mi? dedi.

— Evet.

— Az önce gitti. Odası cevap vermiyor.

Telefonu kapadı, artık iyiden iyiye merak-lanmıştı. Otelin kendisine yalan söylemesi için geçerli hiçbir neden yoktu. Ayrıca, Libya Hava Yolları'na ait yalnızca bir ekip vardı. Öyleyse, Turya oteliyle havaalanı arasında yok olmuş, yahut dün geceden beri otele hiç gelmemişti... Ama terminalde yine 4 hostes vardı. Yani, uçağını kaçırmamıştı. Bu işin bir açıklaması olmalıydı. İki kahveyi yutarcasına midesine indirdikten sonra doğruca Pastör Meydanı'nın yolunu tuttu. Artık Tunusluların yardımı olmaksızın bu işi çözemezdi.

*

**

Richard Bubble sabahki tenis partisinden sonra çok dinç görünüyordu. Malko'nun öğrendiklerini memnuniyet ve sıkıntıyla karı-şık bir havada dinledi.

— Size Tunuslulara haber vermek gerekti-ğini söylemiştim, diye vurguladı. Şimdi

General Marchana ile görüşeceğim. O da bana biraz bozulacak tabii...

— Siz her şeyi benim sırtıma yükleyin, dedi Malko.

— Oldu, diye iç geçirdi Amerikalı. Onu bürosunda görmeye gideceğim. Sabah 10'daki toplantısından önce yakalarım. Saat 12'ye doğru bana tekrar uğrayın. O zaman taktiğimizi belirleriz. Sanırım hikâyeyi ona önceden anlatmamamızı pek hoş karşılamayacak...

— İan Parker'ın geçmişini kirletmek istemeyen sizsiniz. Olayın bütün günahlarını bana yüklemeye kalkmayın.

Malko üstünü değiştirmek için tekrar otele döndü. Cathy Miller bıraktığı şekilde hâlâ uyuyordu. Yazık ki, Malko'nun kafasında çok şey vardı. Duş alırken Tunusluların ne yapabileceklerini düşündü.

*

**

İki saat sonra yeniden Pastör Meydanı' ndaydı. Richard Bubble, soğukhava tertibatı arızalandığından dolayı bürosunda kan ter içinde kalmıştı. Malko'ya iki polis fişi gösterdi.

— Marchana'yı gördüm, diye açıkladı. Fazla çene çalmadan hemen harekete geçti. İşte Turya Sultan'ın Tunus'a giriş ve çıkış kâğıtları. Tunus hava polisinin ifadesine göre bu sabah ülkeyi te. ketmiş.

— İmkânsız, dedi Malko.

Amerikalı gülümsüyordu.

— Biliyorum. Birisi onun pasaportunu kullanarak yurtdışına çıktı. Ekip olduğu zaman fotoğrafları kontrol etmezler. Bir başka

kız onun yerine kolaylıkla geçebilir.

— Bu da bütün ekibin suç ortaklığı yaptığını gösterir.

— Bütünüyle haklısınız. Ama eğer Turya düşündüğümüz gibiyse, ardında Libya istihbarat örgütlerinin desteği var demektir. Onlar da böyle bir durumu körüklemeye muktedirler.

— Demek ki, Tunus'ta özel bir durum var.

— Evet, bu da bunun büyük bir hikâye olduğunu gösteriyor. Esas öğrenilmesi gereken şeylerden biri de kızın neden böyle hareket ettiği...

— Benim yüzümden, dedi Malko. Ona vaziyeti çaktırdım. Önce beni otelde gördü. Ardından diskoda tanıdı ve sonradan gerçek bir profesyonel gibi hareket etti. Öğrenilmesi gereken bir başka nokta da Tunus'u gizlice mi terkettiği, yoksa zorunlu olarak mı burada kaldığı. Bana kalırsa ikinci varsayım daha doğru.

— Durum zor!

— Bir de ortada bıyıklı adam meselesi var, dedi Malko. Onu arabasının plaka numarasından tekrar bulabilirim. Ama Marchana bizden daha çabuk bulur onu...

— Bu konuda generalle temasa geçtim. İdari araştırmalar sona erdiği anda bana gerekli bilgiyi verecek. Ama eminim, plakanın sahte olduğu ortaya çıkacak.

— Bu kadar kötümser olmayın, dedi Malko. Yoksa sonuç kötü olur. Sırası gelmişken, Cathy Miller Tunus'ta kalacak mı? Bana çok yararlı oldu da...

— Benden birkaç gün daha kalmak için izin istedi, dedi Amerikalı. Kabul ettim. Sanırım kocasıyla sorunları var. Yalnız onu tehlikeli

olmayan görevlerde kullanabilirsiniz.

*

**

Malko Hilton Oteli'nin lobisine girdiğinde odasına çıkıp gömleğini değiştirmeyi düşünüyordu, ama Turya'yı koltukta oturur görünce, yakıcı bir sıcaklığa sahip Tunus havasını aniden unuttu. Barın girişinde bacak bacak üstüne atmış, bakışları kapıda toplanmıştı! Genç kadın Malko'yu görmemişe benziyordu. Malko anahtarını almak için resepsiyona doğru ilerledi. Bütünüyle afallamıştı. Oteldeki varlığı neyi ifade ediyordu? Bu bir tesadüf olamazdı, ayrıca kadın saklanmıyordu. Ne bekliyordu bu kadın? Yaklaşık olarak yarım gündür ortada yoktu. Malko resepsiyonun yanından dönerek lobideki telefonlara gitmek için ilerledi. Telefonu açtı ve santral memuruna Savunma Bakanlığı'ndan General Marchana'nın numarasını istedi.

— Acele edin, lütfen! diye belirtti. Acil bir durum.

Aniden, Turya'yı ayağa kalkarken ve sonra döner kapıdan çıkarken gördü.

Telefonu bırakarak hemen peşinden fırladı. Yeniden kaybolmuştu. Birden, otelle şehir arasında bağlantı sağlayan otobüste kızın karaltısını gördü.

Golf'üne doğru fırladı. İlk durak Taib Mihri Caddesi'nin köşesinde bulunuyordu.

Turya otobüsten indi ve bir başka durağa giderek bekledi. Malko biraz uzakta onu gözlüyordu. Bir başka otobüsün görünmesine kadar 10 dakika geçmişti. Libyalı otobüse bindi. Malko takip ediyordu. Otobüs Belvedere'in çevresinde bulunan Lesseps Caddesi'ne

çıktı. Sonra El-Menzah'a doğru karşı yola saptı. Birkaç özel malikâne arasına zevksiz binalar serpiştirilmişti. Her şey çıplak tepeler üzerine sanki elle oturtulmuş gibiydi. Bu acayiplik hiç durmadan büyüdüğüne göre, Tunus burjuvazisi çabuk gelişiyordu. 3 kilometre sonra, Turya Sultan,Tahir Bin Aşir Caddesi'nin kavşağında indi.

Malko yola koyulmadan önce, Libyalı kadının ilk evlere doğru ilerlemesini bekledi. Büyük bir olasılıkla, randevulaştığı kişi Hilton'a gelmemiş, gizlendiği yerde kalmış olmalıydı. Tabii, genç kadın ona bir tuzak kurmadıysa!.. Yazık ki, çevrede tek bir telefon kabini bile görünmüyordu. Ayrıca, Turya'yı da gözden kaçırmak hiç istemiyordu. Libyalı kadın toprak bir yoldan geçtikten sonra, gökdelenlerden ikincisine girdi. Malko arabasını park ederek yolun kalan kısmını koşarak geçti. Binanın içine girdiğinde, Turya çoktan kaybolmuştu. Gözü çalışan asansörün ışıklarına takıldı.

Asansör 16. katta durmuştu. Posta kutularını kontrol etmenin yararı yoktu, çünkü üzerlerinde isim bulunmuyordu. Malko asansörün zemin kata inmesini bekledi ve aceleyle binerek 16. kat düğmesine bastı. Bayağı heyecanlanmıştı.

Birden, silahsız olduğuna pişman oldu. Tabancası otelde, valizinin gizli bölmesinde kalmıştı.

Kabin, gıcırtıyla durduğunda, Malko telaşla dışarı çıktı. Yeşil duvarlı koridorda yaklaşık yirmi daire vardı. Tüm cesaret ve şansını kullanarak koridorun ucuna doğru ilerlemeye başladı. Camlı bir pencere boşluğundan ıssız

çölü gördü.

Arkasında bir gıcırdama duyuldu. Hemen döndü. Bir kapı açılmıştı. Eşikte Turya duruyordu. Genç Libyalı elleri belinde, meraklı bir gülümseme ile ona bakıyordu. Aynı anda, koridorun ucunda iki insan silueti beliriverdi. İkiz kadar birbirlerine benziyorlardı. Saçları kazınmış, gömlek ve kot pantolonlu, kapkara gözlü ve bıyıklı iki çamyarmasıydı. Malko ellerindeki bıçakları görünce, gerilemek istedi. Turya hafifçe kımıldadı. Sağ elindeki büyük tabanca Malko'nun üzerine çevrilmişti. İki çamyarmasından biri çevikçe harekete geçerek bıçağı kaburgasının altına dayadı, diğer eliyle de boğazını sıkıca kavradı. Bütün bunlar, birkaç saniye bile sürmemişti.

Malko kendi kendine düşmanının neden kendisini kalbinden vurmadığını düşündü. Nedenini hemen anladı. İkinci yarma, pencere boşluğunun camını açmıştı. Sıcak ve yakıcı hava akımı koridora doldu. Malko'nun harekete geçecek hali yoktu. Pencere boşluğunu açan adam bacaklarına atlayarak onu havaya kaldırdı. Diğeri ise şimşek hızıyla bıçağını yerine koyarak boğazına sarıldı. Nefesini keserek hareketlerini dondurmak istiyordu.

Malko'nun vücudunu cama yaklaştırmışlar, sonra aradan geçirerek boşluğa itmeye başlamışlardı. Arkasında, Libyalı kadının Arapça verdiği emri duydu.

Tercüme etmeye gerek yoktu. Onu 16. kattan atmaya hazırlanıyorlardı.

VII. BÖLÜM

Malko imdat isteyeceği anda, iri bir el ağzına kapandı. Tüm gücüyle direniyor ve bedeninin üst kısmını yukarı kaldırmaya çabalıyordu. Saldırganlardan biri ensesine sert bir darbe vurarak:

— Çabuk! diye bağırdı.

Vücudunun yarısı boşlukta olan Malko bulundukları yerin altındaki park yerini farketti. Kalbi korku ve telaşla hızlı hızlı çarpıyor, ama yine de mücadelede pes etmiyordu.

Düşmanları kendisini acımasızca boşluğa doğru itiyorlardı. Bacaklarıyla düşmanının dengesini bozamıyordu, çünkü yarma çok ağırdı. Ama, onlar da yavaş yavaş gevşemeye, yorulmaya başlıyorlardı.

Yüzünü ezercesine kapatan eli ısırdığı anda acı bir feryat duyuldu. Sağ elinin pencere pervazına kartal pençesi gibi yapışmış olması, boşluğa düşmesini önlüyordu.

Birdenbire, koridorda bir patlama sesi yankılandı. Malko, başı boşlukta olduğu için koridorda geçen olayları görmüyordu, ama bacaklarını tutan iri eller çözülmüştü.

Ayakları koridor zeminiyle temas etti. İkinci bir silah sesini, çeşitli silahlardan gelen diğerleri izledi.

Boğazını sıkan el gevşemiş ve acı bir çığlıktan sonra iyice çözülmüştü. Adam birkaç saniye pencere pervazına dayandığından dengede kaldı, sonra koridora yığıldı. Malko

doğrulduğunda sırtı duvara dayalı, elinde büyük bir silah olan diğer yarmayı farketti. Koridorun ucunda, ellerinde makineli tabanca bulunan üç adam vardı. Şiddetli bir yaylım ateşi koridoru sarstı. Diğer saldırganı da Malko'nun yanıbaşına yıktı.

Malko başka silah sesleri de duyuyordu. Ayrıca, Arapça bağrışmalar, düdük sesleri curcunayı tamamlıyordu. Baskına yeni katılan biri pencere boşluğuna yöneldi. Dışarıya doğru bakıp birine seslendi. Makineli taşıyan sivil biri Malko'nun yanına yaklaşıp düzgün bir İngilizce ile sordu:

— İyisin değil mi? Yaran yok ya?

— Bir şeyim yok, diye yanıtladı Malko. Kızı yakaladınız mı?

Adam olumsuz bir işaret yaptı:

— Tüymüş! Ayrıca, bizden birini de öbür tarafa yollamış!

Malko, Turya'nın az önce durduğu kapı eşiğine ve ona yakın yangın merdivenine umutsuzca baktı. Elinde tabancasını hâlâ sıkı sıkı tutan bir Tunuslunun alnının ortasına yediği bir kurşunla yüzünde kırmızı üçüncü bir göz açılmıştı. Asansörün yanından bağrışmalar geliyordu. Malko ve kurtarıcıları oraya yöneldi. Birçok sivil polis yerde iki kat olmuş birinin çevresini almışlardı. Adamın ağzından kan gelmişti. Malko adamın "kahpe" diye inlediğini duydu.

Turya'nın işiydi bu! Bu sırada yanına yaklaşan biri, nefis bir Fransızca ile:

— Ben Albay Tahir Hüseyin, General Marchana'nın yardımcısıyım, dedi. Sizi Hilton'dan beri izliyoruz. Sanırım, vaktinde yetiştik. Yalnız, adamlarım biraz geç davran-

mış. Kadının bu kadar vahşice davranabileceğini düşünememişler. Ayrıca iki suç ortağı olduğunu da bilmiyorlarmış. Kendisine kanun namına durmasını emreden adamımı karışıklıktan yararlanarak yere yıkıp, asansörün başında bekleyeni de etkisiz hale getirmiş. Aşağıda bekleyen bir araba olduğundan rahatça tüymüş. Tüm ekiplerin dikkatini çektik.

Malko deneyimlerinden bu tip önlemlerin pek yararlı olmadığını bilirdi.

— Bu iki adam kim? Beni camdan atmak istediler, dedi.

— Henüz bilmiyoruz, diye yanıtladı albay. Üzerinden sahte kimlikler çıktı. Sanırım, bizle gelmeniz gerekecek. General sizi görmekten mutluluk duyacak.

Bu bir emirdi aslında... Asansöre bindiler. Bir grup dilenci kılıklı adam binanın girişine yayılmıştı. Malko albayla birlikte bir askerin kullandığı Golf'e bindi. Kendi arabasını başka bir polis kullanıyordu. Polis çemberini aşarken Turya'nın gösterdiği yırtıcılık ve gözüpekliği hayretle düşündü.

*

**

General:

— Sizi bu sabahtan beri izliyorduk, dedi Malko'ya. Daha önce, birlikte olduğumuz akşam, sizin Ian Parker davası ile ilgilendiğinizden kuşkulanmıştım. Adamlarım tam zamanında yetişti.

Malko yalanlamadı... Tunus istihbarat örgütleri başkanının bürosu, Milli Savunma Bakanlığı'nın üst katındaydı. Kasvetli, ama serinletilmiş büronun duvarında Burgiba'nın

posteri asılıydı.

— Tunus'ta bulunmamı neden Ian Parker davasıyla bağdaştırdınız? diye sordu Malko.

Tunuslu generalin gözleri kalın camlı gözlüğünün ardında dikkatle açıldı.

— Ian Parker cinayeti örgütümüzce biliniyordu. Bana göre bu olay ne bir seks cinayeti, ne de bir kazadır. Sizin gelişiniz kuşkularımı doğruladı. Amerikalı arkadaşlarımız siyasal bir durumla karşı karşıyalar. İtiraf etmeliyim ki, seri ve akıllı çalışıyorsunuz. Biz hiçbir zaman bu cinayetle Libyalı hostesi bağdaştıramamıştık. Fakat bu sabah Richard Bubble bana olayı anlattığında ve Turya'nın yanındaki adamın kimliğini araştırmamızı istediğinde doğrusu şaşırdım. Bu kızın sizi öldürmek istemesinin nedenini biliyor musunuz?

— Zaman kazanmak, diye yanıtladı Malko. Başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Kim olduğumu anlayıp beni izledi. Bu da arkasındaki örgütün gücünü gösteriyor. Bir emir aldığı kesin. Aksi halde ortadan kaybolmaya çalışırdı.

General Marchana parmaklarıyla oynayarak:

— Aynı fikirdeyim, gerçekten tehlikeli bir kadın, dedi. Size böyle bir tuzak hazırlaması bunu gösteriyor. Hilton'a gelirken arandığını biliyordu... Zaten, gerçek adının da Turya olduğunu hiç sanmıyorum.

— Neden?

— Tunus'a giren bütün Libyalıları çok dikkatli araştırıyoruz. Ayrıca, elimizde Kaddafi'nin Amazonlarının listesi var. Adı Turya olsa, onu hemen saptayabilirdik. Şimdi ne

pahasına olursa olsun neden Tunus'ta olduğunu bilmemiz gerekiyor.

— Bana tuzak kurulan o binayı neden seçtiğini biliyor musunuz?

— Henüz değil.İçişleri Bakanlığı'dan orada oturanlar hakkında bilgi istedim. Mutlaka bir nedeni vardır. Eğer bunu saptayabilirsek geniş bir araştırma alanına sahip oluruz.

— Peki, ya kaçtığı araba?

— Plaka numarası sahte. Onu bir yerlerde terketmiştir.

— Ağır yaralı teğmeni görmek için askeri hastaneye gitmeliyim. Öğleden sonra üçe doğru benimle görüşmesi için Bay Bubble ile sözleştik. Umarım yeni bilgiler alırım.

— Ya dün gece onunla olan adam? Kullandığı arabanın kime ait olduğunu saptadınız mı?

Malko, generalin plaka numarası sahteydi demesini bekliyordu, fakat Tunuslu farklı bir gülümsemeyle:

— Aracın kime ait olduğunu saptadık. Tunus içişlerinden bir görevliye ait, dedi.

Malko şaşkınlıkla baktı.

— Peki ya kullanan?

Marchana ayağa kalkıp:

— Henüz adını bilmiyoruz. Arabayı çalmış olabilir. Görevlinin içişlerinin hangi servisinde çalıştığını öğreneceğim!

Bunlar beklenmedik açıklamalardı. Generalle asansöre doğru yürüdüler.

*

**

Richard Bubble'ın hiç de neşeli bir hali yoktu. Malko, CIA şefinin bürosuna girdiğinde, General Marchana mentollü çayını yudum-

luyordu. Malko çalan telefonun kötü bir olayın habercisi olduğunu sezinledi. Bubble telefonu açıp hemen generale uzattı.

— Size generalim!

Tunuslu ahize kulağında, bir yandan da not alıyordu. Telefonu kapattıktan sonra:

— Saldırganların kimliklerini belirledik, dedi. Uzun zamandır Trablus gizli örgütlerinin denetimi altında yetiştirilen ve Tunus rejimine karşı eğitilen teröristlermiş. 6 kişilik bir komando mangasının mensupları. 15 gün önce, Cezayir sınırına yakın Sbikha dolaylarında askeri bir müfrezeyle çatışarak ülkeye sızmışlar. İçlerinden dördü öldürülmüş, ikisi ise sınırı geçmeyi başarmış. Tunus'taki varlıklarını sürdürmeleri için onları besleyen, kimlik kartı ve yer sağlayan, polis barikatlarını aşmalarına yardım eden bir şebekenin varolduğu ortaya çıkıyor... Şimdi artık hangi yolu izleyeceğimizi saptamak gerekiyor.

— Eğer Libya'dan geliyorlarsa, bu, Turya ile ilişkileri olduğu anlamına gelir. Öyleyse, niçin Cezayir sınırından girdiler? diye sordu Malko.

Tunuslu general ukalaca gülümsedi.

— O topraklar onlara büyük olanaklar sağlıyor.

Richard Bubble dilsiz gibi suskundu. Malko generale dönerek bir soru yöneltti:

— 504'ü kimin kullandığını öğrendiniz mi?

— Onu sizin sayenizde öğreneceğiz, dedi general. Araba çalınmamış. Başkan Burgiba'yı korumakla görevli İçişleri Bakanlığı'nın memurlarına aitmiş.

Sessizlik.

General eğilip, ayağının dibindeki kalın

zarfı alarak Amerikalının masasına koydu.

— İşte görevlilerin resimleri! diye belirtti. Acaba Bay Linge, Turya'nın beraberindeki adamı buradan tanıyabilir mi?

Malko, yirmiye yakın bir tomar resmi gözden geçirdi. Dost bile olsalar, normalde yabancı bir örgütle ilişki kurup bilgi toplama yöntemine sık sık başvurulmazdı. Malko ilk bakışta bütün Arapların birbirine benzediğini düşündü. Bıyık, Tunuslu casusun belirleyici özelliğiydi, hele kısa saçlı, gür kaşlı olursa. Birden şaşırdı. Turya'nın sevgilisinin yüzünü son resme bakarken farketti.

Bir yanlışlık olmasın diye daha dikkatle inceledi, fakat yanılmadığını anlamıştı. Aşağı sarkmış bıyıklar, yuvalarından taşmış bir çift göz ve yassı burun. Fotoğrafı diğerlerinden ayırarak generale gösterdi.

— İşte, söz konusu olan adam! dedi.

Tunuslu fotoğrafın arkasındaki Arapça yazıları okuduktan sonra:

— Bu adamın adı: Mansur Halep'tir. İçişlerinde kısım amiri olarak çalışan bir memur. Üç yıldan beri koruma görevlisi olarak çalışıyor. İçişleri Bakanlığı'nda çalışan arkadaşıma soracağım...

Ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi. Uzun bir konuşmadan sonra, kalın çerçeveli gözlüklerini çıkardı.

Richard Bubble ve Malko ağzından çıkacak sözleri merakla bekliyordu:

— Mansur Halep, Başkan Burgiba'nın Kartaca Sarayı'ndaki koruma görevlilerinden biriymiş.

Libyalı casus Turya Sultan, vaktini boşa harcamamıştı. Başkan Sedat'ın ruhu odanın

içinde dolaşıp yavaşça uzaklaştı. Malko sessizliği bozarak:

— Sanırım geç kalmadık, dedi.

— Turya hâlâ Tunus'ta, dedi Bubble. Belki de bu adam onu nerede bulacağımız konusunda bize yardım edebilir.

General Marchana ayağa kalktı.

— Benimle birlikte Kartaca'ya geleceksiniz. Mansur'un işten çıkışını geciktirmek için emir verdim. Şimdi hâlâ görevi başında olmalı.

*

**

Milli Muhafız Alayı'nda görev yapan gri üniformalı Mansur Halep büroya girdi. Böbürlü gülümsemesi ve garip omuz hareketleriyle bir cins maymunu hatırlatıyordu.

Bu büro Burgiba'nın koruma görevlilerine aitti. Mansur Halep, general ve yanındaki iki yabancıyı görünce birden durdu. Ne istediklerini bilmiyordu.

Marchana elini ona uzatmadan önce ciddi bir tavırla Arapça bir şeyler söyledi. Gorilin mimikleri gevşemeye başlamış, bıyıkları köpek kulakları gibi düşmüştü. Ağzında birkaç kelime geveledi, gömleğinin altına elini soktu ve General Marchana'ya namlusundan tuttuğu otomatik silahını uzattı. Elleri titremeye başlamış, çökük omuzları onu bir anda on yaş daha ihtiyarlatmıştı. İyice yıkılmıştı.

— Fransızca bilir! diye belirtti Tunuslu general. Sorguyu Fransızca yapmamı ister misiniz?

— Çok iyi olur, diye yanıtladı Malko. Böylece, biz de Fransızca konuşmuş oluruz.

Richard Bubble hafifçe başını eğdi.

Gorilin bacakları yavaş yavaş titremeye

başlamıştı.

— Ne suçum var generalim?

Marchana sert bir şekilde sordu.

— Turya adında bir kız tanıyor musun?

Tunuslu, uzun bir tereddütle kekeledikten sonra:

— Evet, dedi.

Marchana acımasızca üsteledi.

— Kim olduğunu biliyor musun?

— Libya Hava Yolları'nın hostesi! diye kekeledi.

General şüpheyle sordu.

— Libyalı kızla beraberliğini amirlerine bildirdin mi?

Bıyıklı goril afallayarak başını öne eğdi. Ardından general son suçlamasını yöneltti.

— Senin hostes bir terör eylemcisi! diye patladı. Üstelik Amerikalı bir diplomatı öldürdü. Şimdi senin de yardımınla Burgiba'ya suikast yapacak, bunu biliyor musun?

Adamın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Tunuslu polis birtakım anlaşılmaz sözcükler sıralamaya başladı. Gözyaşları yanağını ıslatıyordu. Tek cümleyi bile ifade edemez haldeydi. Generalin bağrışları Trablus'tan duyulabilirdi. Gorile yaklaşıp saçlarına yapıştı ve onu kendine çekti.

— Sen ne suç işlediğini, biliyor musun?

Adam hıçkırarak ağlamasını sürdürüyordu. Her şeyi bildiği, gün gibi ortadaydı. Generalin ellerine kapanmak istediğinde sert bir hareketle terslendi.

— Şimdi bize her şeyi anlatacaksın. Belki suçunu biraz hafifletebilirsin, dedi general.

— Onunla nerede tanıştın?

— İki ay önce International Otel'de diye

itiraf etti goril. Arkadaşlarımla beraberdim. O da orada uçuş ekibinin arasındaydı. Bana gülümseyip yanıma yaklaşarak beni bir yerden tanıdığını, ama çıkaramadığını söyledi. Belki bir uçuştandı. Onu çok güzel bulmuştum, akşam yemeğine davet ettim, kabul etti.

— Peki sonra? diye sürdürdü general yanakları kızararak.

— Onunla buluştuk, dedi goril başını öne eğerek. Tunus'a dönünce beni aradı. Çok şaşırmıştım, beni unuttuğunu sanmıştım. Bu sefer bana izinli olduğu için iki gün fazladan kalabileceğini müjdeledi. Ona Hammamet'e gitmeyi önerdim. Kabul etti.

— Peki, yattınız mı? dedi general.

Goril suçlamaların altında ezildiğinden susmayı yeğledi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Malko onun adına utandı. Gerçek şuydu: Bu zavallı olağanüstü fahişenin esiri olmuştu. Böylesi çekici bir kadın bu kaba herifi kolayca perişan edebilirdi.

General acımasızca sürdürdü:

— En azından güzel bir parçaydı değil mi? İyice rahatlamışsındır artık.

Son derece gurur kırıcı bir durumdu. Gorilin gözleri umutsuzlukla çırpınıyordu. Ağzını bıçak açmıyordu. General kaval kemiğine attığı hızlı bir tekmeyle onu kışkırtmayı denedi. Hikâyenin sonu belliydi...

Turya ile buluşmaları arttıkça ona bağlılığı önlenemez olmuştu. Onunla Libya'ya bile gidebileceğini söylemişti. Dizginler Turya'nın elindeydi. Görünen köy kılavuz istemezdi!

— Zavallı aptal! dedi general Bunun bir oyun olduğunu nasıl da anlayamadın. Libyalıları tanımıyor musun? O dişi kediyle her

yattığında senin gibi bir domuza kendini verdiği için Kaddafi'den özür diliyordur.

Askeri lisanın böyle sert kullanımı Bubble'ı şoke etmişti. Goril kekeleyerek konuşmasını bitirdi.

— Generalim, kötü bir şey yapmadım. Kim olduğunu bilmiyordum. Bana aşıktı.

General kin dolu bakışlarıyla:

— Sersem! dedi. Kendi kendine, hiç böylesi güzel bir kadının senin gibi bir adama neden yaklaştığını sormadın mı?

Gorilin kafası iyice karışmıştı. General devam etti:

— Habib Burgiba'ya olan yakınlığını bilmiyordu tabii!

— Evet, evet biliyordu, diye geveledi, adam. Ona bunu söylemiştim, ama bana bundan hiç söz etmedi. Silahımdan bile çekindiğini söylüyordu. Beraberken bizden uzak durmasını istiyordu.

— Vay hıyar! diye patladı Marchana. İkisi bugün olmak üzere, silah tutamayan eliyle 3 kişiyi temizledi o.

Bu sözler karşısında goril iyice çökmüştü. Dizleri üzerine düşüp kendinden geçerek yere yuvarlandı. General onu gömleğinin yakasından sert bir biçimde tutarak ayağa kaldırdı.

— Bu kızın Habib Burgiba'nın korunmasıyla ilgili sırları öğrenmek için sana yaklaştığını anlamadın mı? Suikast yapmak istiyor be! Hıyar!

— Suikast mı? diye zıpladı. Ben asla...

General ceplerini karıştırarak içinden Turya'nın devrim muhafızı giysileriyle görünen resmini uzattı.

— Al bakalım! Şimdi gör, senin hostesi!

Goril, generalin aşağılayan bakışları altında ezilerek resmi inceledi ve çığlık atarak resmi atıp bağırmaya başladı. Birdenbire generalin masaya bıraktığı silaha saldırdı. Olaya en yakın olan Malko hemen müdahale etti. Fakat goril herkül gibi güçlüydü. Namluyu ağzına doğru çevirdi, elini tetiğe götürdüğünde, general imdadına yetişti ve silahı elinden almayı başardılar. Gözyaşları durmak bilmiyordu. Kolları vücudunun iki yanına düştü ve titremeye başladı. Marchana aşağılayıcı bakışını sürdürdü.

— Sen intihar etmekten bile acizsin! Ne zamandır silahını kullanmıyorsun?

Goril cevap vermek için kafasını kaldıramamıştı bile.

— İki sene! diye döküldü sözcükler.

Burgiba'nın ne kadar emniyette olduğu belliydi. Birden general bir Arap sevecenliğiyle umutsuz gorili kibarca ayağa kaldırıp yumuşak bir ses tonuyla:

— Sen iyi bir vatandaşsın, gururunu kırdığım için özür dilerim. Ama onu bulup cezalandırmak için bize yardım etmelisin, dedi.

Adamın gözlerini hiddet bürümüştü. Yumruklarını sıkıp vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterdi.

— O köpeği bulursam gözlerini oyup ciğerlerini, bağırsaklarını deşip kalbini çıkaracağım.

Akdenizlilere özgü bir heyecan biçimiydi! General onu sakinleştirerek:

— Onu Tunus'ta nerede bulabileceğimizi söylesen yeter, dedi.

Generale hayretle baktı.

— Artık Tunus'ta değil ki. Sabah uçağıyla gitti. Bugün cinayet işlemiş olamaz!

— Onunla Tunus'ta nereye giderdiniz?

— Evimde buluşurduk, diye yanıtladı polis. Daha sonra otele dönerdi. Benden başka tanıdığı yoktu.

Adam acınacak kadar saftı. General bunu düşünerek yanağından babacan makas aldı.

— Sana hiç güveni yokmuş. Yaptıklarını anlatırsam şaşırırsın, dedi ve ona her şeyi baştan anlattı.

Gorilin gözleri böyle bir sahtekârlık karşısında yuvalarından fırlamıştı. Kendinden geçerek yumruklarını sıkıyordu. Bir daha iyice tanımadan hiçbir kadına böyle kapılmamaya söz verdi.

— Peki, ama şimdi nerede?

— Biz de bunu bilmek istiyoruz! Her neyse, önemi yok! Senden ne yapmanı istemişti?

Adam başını ellerinin arasına alarak düşünmeye koyuldu.

— Ona ne söyleyeceğimi bilememiştim. Öncelikle işimden söz ettim. Başkanın alışkanlıklarından zayıflıklarından söz ettim, ama o bana hiçbir şey sormadı.

Oldukça kurnazdı. Malko generalin sözünü keserek:

— Kartaca Sarayı'nda Burgiba'nın alışkanlıkları nelerdi?

— Sade bir hayat sürer, dedi Tunuslu. Az sayıda insanı kabul eder. Ya büroda ya da bahçede ağırlar, yani ona içerde bir suikast yapılamaz. Ziyaretçiler çoraplarına varıncaya kadar aranır. Ayrıca, TV kameraları vardır. Yürüyüşü hiç bırakmaz. Her 15 günde bir buradan 1 km uzağa arabayla gider, sonra

oradan Saada Sarayı'na dek yürümeye başlar. İyi korunduğunu herkes bilir.

Malko düşünmeye koyuldu.

— Başına bir iş gelmesi işten bile değil!

General başını sallarken goril titrek bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

— Geçen hafta başkan, malikânesine bağlantılı özel bir yol yapılmasını istemişti. Böylece kolayca havuza varacaktı. Gece gündüz çalışılarak yol gerçekleştirildi.

— Turya'ya bundan söz etmiş miydiniz? dedi Malko.

— Hatırlamıyorum. Tahmin etmiyorum.

En kötüsü de çok içten davranmasıydı.

General ona yaklaşıp:

— Büyük bir hata işledin, dedi. Aslında, seni örgütten çıkarmam gerekiyor, ama bu kızla yeniden ilişki kurman şansı var. Üstelik, senin sorguya çekildiğini bilmiyor. Yani, hiçbir şey söylemeden görevine devam edeceksin. Benim sende telefonum olacak, seni aradığı zaman hemen bana bilgi verirsin.

— Başüstüne!

*

**

Generalin arabasında derin bir sessizlik vardı. Kartaca Sarayı virajın ardında kaybolmuştu. Üç adam, burnunu istemeden bu işe sokan zavallıya daha çok yüklenmek istememişlerdi. Libyalı kadın Tunus'da yaşıyordu. Zavallı adama uyguladığı yönteme bakılırsa, kadının önceden saptanmış bir hedef için gerekli ön bilgilere sahip olduğunu gösteriyordu. Turya işini iyi biliyordu.

— El Menzah'taki binayı gözlemeye dikkat etmeliyiz, dedi Malko.

VIII. BÖLÜM

Richard Bubble'ın bürosundaki sıcaktan şikâyet etmeyen tek kişi General Marchana idi. Gazeteler, Tunus gizli servislerinin emri üzerine El Menzah'taki saldırıdan hiç söz etmemişlerdi. Libyalı dilbere gelince, ondan da hiçbir iz yoktu. Richard Bubble konuklarına dönerek fikrini açıkladı.

— Libyalının amacı belli. Başkan Burgiba'yı öldürmek istiyor. Kadının ne kadar marifetli olduğunu biliyoruz. Başkanı koruyabilecek misiniz?

General ellerini ovuşturdu.

— Bu çok zor. Çünkü, Başkan Burgiba dediğim dedik biridir. Kendisine laf anlatmak zor olacak. Bir kere, öldürüleceğine kesinlikle aklı yatmaz. Turya olayını anlatsak bile, bize bir mucize olacağını ve bu suikastten kurtulacağını söyler. Onu Tunus'tan uzaklaştırmalıyız, ama dinlemez ki!

— Bu durumda tek çare yine Turya'nın peşine düşmek, dedi Malko. Yeni haberler var mı, general?

— Evet. Saldırıya uğradığınız binada oturanları araştırdık. Kiracıların hepsi çoluk çocuk sahibi zararsız kişiler Aralarında bu sınıfa girmeyen tek kirac var: Fransız Büyükelçiliği'nden bir diplom at. D Blok'ta 5. katta oturuyor.

Bubble'ın kaşlarını çattığını gören general devam etti:

— Ama solcu olmadığından kesin eminiz.

Onu da sorguya çekmek isterdim, ama diplomatik dokunulmazlığı var...

— Adı nedir? dedi Malko.

General çantasını karıştırıp bir liste çıkardı.

— Adı:Michel Lepoutre. Fransız Büyükelçiliği ikinci kâtibi. Burada bir buçuk yıldır görevli. Zararsız. Komünist ve Libya düşmanı. Turya Sultan gibi biriyle ilgilenecek tip değil. En azından Mansur Halep'in durumuna düşmez.

— Kendisini ziyaret edebilir miyim? dedi Malko.

— Elbette! Karşılığını verdi general. Yalnız, sakın benden söz etmeyin. Öğrendiklerinizi bana aktarırsanız, ona göre bir hazırlık yaparız.

*

**

Malko Diplomatlar Yıllığı'nı açıp Fransız delegasyonunu araştırdı; Michel Lepoutre ile ilgili bilgileri okudu. Yıllıkta verilen adres değişikti. Diplomat, generalin dediği yerde değil, Kartaca'da oturuyordu. Evin telefon numarası da vardı. Tuhaf!.. Tunuslular bunu atlamışlardı.

Numarayı çevirip bekledi. Sonunda kötü bir Fransızca konuşan bir kadın cevap verdi.

— Mösyo Lepoutre evde yok. Elçiliğe gitti.

— Çok oldu mu?

— Yarım saat.

Malko telefonu kapadı. Diplomat gerçekten Kartaca'da oturuyordu. Peki, diğer apartmanda ne diye kiracı gözüküyordu? Belki de bir metresi vardı.

*

**

Turya ne kadar çekici olursa olsun, Michel Lepoutre'u etkileyemezdi. Malko bir bakışta genç diplomatın homoseksüel olduğunu anlamıştı. Adamın bir tek sutyeni ile eteği eksikti!

Sarışın, mavi gözlüydü. Malko'yu inanılmaz bir cilveyle karşıladı.

— Size nasıl yardımcı olabilirim, mösyö... ee... şey...

— Adım Malko Linge, cevabını verdi SAS. Aslında, ne aradığımı ben de bilmiyorum... Tunusluların beceremediği bir işi üstlendim. Bir cinayet soruşturması yapıyorum. Bu arada bir saldırıya uğradım. El Menzah'taki apartmanınızda... Çok güzel bir Libyalı kızı arıyoruz. Belki kendisine rastlamışsınızdır.

Cebinden kızın fotoğrafını çıkarıp gösterdi.

— Hiç karşılaşmadık. Gerçekten çok güzel bir kız...

— Peki, apartmanda tuhaf bir durum farketmediniz mi?

Sessizlik. Diplomat tereddüt ediyordu. Sonunda:

— Farketmedim, dedi. Çünkü, bir yıldır oraya uğramadım. Ama, hâlâ o dairenin kiracısı benim. Daireyi dostlarımdan birine verdim. (Malko'nun gözlerindeki parıltıyı farkedince hemen ekledi.) Yo, heyecanlanmayın. Çok hoş bir gençtir. Siyasetle ve bu gibi kanlı olaylarla hiç ilgilenmez.

— Kim bu genç? Belli olmaz, belki bize yardımcı olur...

— Pek sanmam. Tunus'ta oturmuyor. Buraya haftada iki kez gelir...

— Adı nedir? Korkmayın, bu sır aramızda kalacak. Tunuslulara hiçbir şey söylemem.

— Adı Kerim Uzer. Hammamet'te bir

dekorasyon mağazası var. Dairemi boşaltacağım sırada o kendisine vermemi istedi ve kiracı olarak benim adımın gözükmesinde fayda gördü. Kıramadım onu...

— Kerim Tunus'ta mı şimdi?

— Sanmam. Öyle olsa, bana telefon ederdi.

— Onunla görüşmek isterdim, dedi Malko. Sahi, yanınızda dairenin bir anahtarı daha var mı?

— Var tabii, ne olacak?

— Oraya bir göz atmak istiyorum. Birlikte gidelim mi?

Bahçeye çıktıklarında, yanlarına bir elçilik görevlisi yaklaştı ve Michel Lepoutre'un kulağına bir şeyler fısıldadı.

— Elçi beni istiyor, dedi diplomat. Üzgünüm, ama daireme yalnız gideceksiniz.

Malko'nun da istediği buydu zaten!

Harekete geçmeden önce, yanında bir koruyucu bulunmasının yerinde olacağını düşünerek Mezarcı Jonathan'ı almaya gitti.

IX. BÖLÜM

Oda hamam gibi sıcaktı. Malko bir pencere açtıysa da değişen bir şey olmadı. Küçük salonda bir briç masası, dört iskemle, yemek masası ve küçük bir yatak vardı. Duvara dört gravür asılmıştı. Mutfak karafatmaların istilasına uğramıştı. Çevreyi gözden geçiren Malko, Amerikalının sesiyle irkildi.

— Hey! Şuraya bakın, ne buldum!..

Malko yatak odasına girdi. Mezarcı Jonathan yatağın önünde yere diz çökmüştü. Elinde balmumu gibi sarı dikdörtgen bir şey vardı.

— Plastik bomba, diye fısıldadı.

Bunlardan bir düzineye yakın vardı. Yanlarında da birkaç patlatıcı kalem göze çarpıyordu. Malko bunların sarılı olduğu kâğıtlardan birini alıp inceledi. Üzerinde Çekçe yazılar vardı.

— Bunlar Batı'dan gelmiş, dedi Mezarcı Jonathan. Bu kadar patlayıcıyla bir mahalle havaya uçurulur.

Birlikte bütün evi aradılar. Patlayıcıların kime ait olduğunu gösterir en ufak bir iz yoktu.

— Sizin Fransız bunları herhalde balık avında kullanmıyor, dedi Jonathan.

— Patlayıcıların ona ait olduğunu sanmıyorum, dedi Malko. Öyle olsaydı, anahtarı vermezdi bana. Ya da önceden gelir bunları yok ederdi.

— Doğru, dedi Amerikalı. Öyleyse bunlar o

arkadaşının... O herifi bulmak gerek.

Jonathan'ın gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Bu parıltı gerçek mesleğini ortaya koyuyordu: CIA'nın özel cellatlığı.

— Olayı Tunuslulara haber vermeliyiz. Bu tek başımıza yürüteceğimiz bir iş değil.

— Benim başka bir fikrim var: Bu patlayıcılarla o namussuza bir tuzak kurayım. Mallarını almaya geldiğinde, "Buum"!..

— Ya komşular ne olacak? dedi Malko. Yo, bu olmaz. General Marchana'ya haber vermeliyiz. Patlayıcıları yerlerine koyun. Ben daha sonra gidip şu Kerim'i göreceğim. Sorularımızı cevaplayacak tek kişi o.

Patlayıcıları yerine koyup çıktılar. Malko şaşkındı. Çekoslovakya'dan gelen bu patlayıcılar neyin nesiydi? Teröristlerin olduğu belliydi. Sorularının cevabını ancak Kerim Uzer'den alabilirdi. Fakat cevaplayamadığı bir soru daha vardı: Lepoutre'a bu durumu bildirmeli miydi?

Jonathan'ı mezarlığa bıraktığında, Amerikalı:

— Dairenin anahtarını verin de kalıbını alıp bir tane yaptırayım, dedi.

*

**

Malko'ya kapıyı açan şişko adam, üzerindeki altınlarla Goldfinger'dan farksızdı. Malko'yu şöyle bir süzdükten sonra:

— Evet? dedi.

— Kerim Uzer'i arıyorum, dedi Malko. Beni Tunus'tan bir arkadaşı, Michel Lepoutre gönderdi...

— Kerim havuzda, dedi adam. Beni takip edin.

Malko'ya yolu göstererek çimenlik bir araziden geçtiler. Bakımlı bahçenin dibine geldiklerinde, havuzun çevresine yayılmış yarım düzine kadar erkekle karşılaştılar.

Malko'ya rehberlik yapan ev sahibi İtalyan:

— Kerim! diye bağırdı. Ziyaretçin var.

Erkeklerin hepsi o yöne döndü. İçlerinden biri kalktı ve Malko'ya yaklaştı. Üzerinde, sigara paketi büyüklüğünde bir mayo vardı. Avusturyalının elini okşarcasına sıktıktan sonra:

— Buraya kadar gelmeniz ne incelik! dedi. Michel bir telgraf çekip ziyaretinizi haber verdi. Bir şey içer misiniz?

— Bir meyve suyu.

Havuzun kenarında bir masaya oturdular.

— Michel'in yazdıklarına bakılırsa, apartmanda korkunç şeyler olmuş, dedi Kerim.

— Evet. (Cebinden bir fotoğraf çıkardı.) Bu kızı tanıyor musunuz?

Tunuslu resme şöyle bir baktı.

— Kadınlarla pek ilgim yoktur, dedi. Kaldı ki, o daireyi de pek kullanmam. Garsoniyer olarak faydalandığım doğru, ama ancak yılda birkaç kez, o kadar

— Peki, bu daireyi arkadaşlarınıza verdiğiniz oldu mu hiç?

— Oldu tabii. Ama hepsi de çok iyi tanıdığım ve güvendiğim kişilerdi. Öyle kanlı olaylara karışacak kişiler değillerdir...

— İçlerinden biri güveninize ihanet etmiş, dedi Malko. Şansınız varmış ki, oraya Tunus polisinden önce ben gittim...

— Polis mi dediniz? Ama, polisiik ne olabilir ki orada?

— O apartmanda üç kişi öldürüldü.

Dostunuz Lepoutre bunu anlatmıştır herhalde. Bana yardımcı olmazsanız başınız belaya girebilir.

— Anlıyorum, dedi homoseksüel. Aslında, o daireyi Lepoutre'dan devraldıktan sonra, anahtarı sadece bir arkadaşıma verdim... Kim olduğunu söylemek zorunda mıyım?

— Hem de derhal.

— Önce kendisiyle konuşup adını vereceğimi bildirmem gerek. Çok duygusal bir oğlandır. Kim olduğunu size bu akşam söylerim. Fauconnier'ler bu gece büyük bir parti veriyorlar. Saat dokuzda oraya gelin, arkadaşımın adını söyleyeyim.

— Fauconnier'leri tanımıyorum ki ben.

— Bunun hiç önemi yok. Sizin gibilerden çok hoşlanırlar. Bayan Fauconnier'in elini bir öpmeniz yeter. İstediğiniz her şeyi ayaklarınıza serer. Evleri Sheraton'nun yanında. Kime sorsanız gösterirler.

Malko teşekkür edip kalktı.

— Akşama görüşmek üzere!

*

**

Fauconnier malikânesinin kapısında otuza yakın lüks araba vardı. Kapıyı bir uşak açtı. Malko kim olduğunu belirtmek üzereyken, uşağın arkasında pembe giysilere bürünmüş nefes kesen bir kadın belirdi. Gülerek:

— Siz Kerim'in arkadaşı olmalısınız, dedi. Eğlencemize katılmanız ne büyük bir incelik!

Malko bu taraklarda bezi olmadığını ve orada sadece mesleki zorunluluk nedeniyle bulunduğunu söylemek isterdi, ama kendini tuttu.

— Gelin, size fakirhanemizi gezdireyim.

Salonu geçip terastan bahçeye çıktılar. Ortada kocaman bir havuz yer alıyordu.

Havuzun arkasında yer alan pistte dans eden çiftler vardı. Malko dikkatle çevreyi gözden geçirdi. Kerim'i göremedi. Ev sahibesinden izin isteyerek bahçeyi dolaşmaya başladı. Biraz ilerlediğinde, duyduğu sesle döndü.

— Malko! Siz ha!

Karşısında, beyaz ipek elbisesi içinde sırıtan Leyla Kadumi duruyordu. Gülümseyerek yaklaştı.

— Fauconnier'leri tanıdığınızı bilmiyordum, dedi. Yoksa siz de mi...

— Sandığınız gibi değil. Bizimki iş ilişkisi. Kerim ile buluşacaktık. Kendisini gördünüz mü?

— Evet, az önce gördüm. Ama şimdi nerededir bilemem. Burası çok büyük bir yer. En son gördüğümde şu taraftaydı.

Malko izin isteyerek kadını terketti ve gösterdiği ağaçlık yere doğru ilerledi. Küçük patikada çiçek kümeleri arasında ilerleyerek sahile yöneldi. Arada bir, ağaçların altlarında sevişen genç homoseksüellere rastlıyordu. Biraz daha ilerledi. Tam karşısına düşen hindistancevizi ağacının dibinde bir karaltı vardı. Biri ağaca yaslanmış uyuyor gibiydi.

Malko yaklaştı ve bunun Kerim olduğunu gördü. Gömleğinin önü açılmış, pantolonu dizlerine kadar sıyrılmıştı. Malko biraz daha yaklaştı ve birden midesinin altüst olduğunu hissetti. Yıldızları seyreder gibi başı yukarı çevrilmiş olan Kerim'in boynu, bir kulağından diğerine kesilmişti.

X. BÖLÜM

Boğazındaki yaranın çevresinde uçuşan birkaç sinek vardı. Adamın ağzı açıktı. Bağırmak istemiş, ama başaramamıştı. Malko, Kerim Uzer'in başına gelenleri tahmin etmeye çalıştı. Adamın burada katiliyle randevusu olduğu belliydi.

Katil denizden gelmiş olabilirdi. Cinayeti işledikten sonra da teknesine binip geri dönmüştü. Malko, Kerim'i bir an olsun, gözden uzak tutmamalıydı. Öyle yapmış olsaydı, adam şimdi hayatta olacaktı.

Sas mide bulantısını bastırmaya çalışarak geldiği yoldan geri döndü. Davetliler havuzun arka tarafındaki pistte orkestranın çaldığı Rock and Roll ile çılgınca dans ediyorlardı.

Malko doğru bara ilerledi ve ağzına kadar doldurttuğu votkayı bir dikişte içti. Çevresini inceliyor, Kerim'in kime telefon etmiş olabileceğini düşünerek öfkeleniyordu.

Malko'nun tanıdığı bir tek kişi vardı: Mario. Kerim ile buluşmaya gittiği gün kapıyı kendisine açan şişko adam. O da Kerim'in yaşadığı dünyaya ait bir tipti.

Malko çıkış kapısına doğru yürürken bir sesle durdu.

— Onu buldunuz mu?

Soruyu soran Leyla Kadumi idi. Çevresindeki erkeklerden kurtulan genç kadın ona doğru yaklaşırken Malko'nun kanı dondu. Ceset bulunduğunda, Kerim'in katili olarak Malko'yu göstereceği kesindi. Onu kendi

tarafına çekmeliydi.

— Buldum onu, dedi Malko. O da sizi arıyordu. Benimle biraz gelir misiniz?

Leyla bir an şaşkın baktı, sonra yanından ayrıldığı erkeklere dönerek:

— Beni mazur görün, diye bağırdı. Birazdan gelirim.

Malko'nun koluna girdi, birlikte uzaklaştılar. Ağaçların arasına girdiklerinde genç kadın bir kahkaha attı.

— Çok kurnazsınız. Bana sahip olmak için Tunus'a dönmeyi bekleyemez miydiniz? Çapkın ve utanmaz bir tipsiniz!

— Kerim'i gerçekten buldum, dedi Malko. Sizinle konuşmak istiyor.

— Benimle mi? İyi ama, onu çok az tanırım ben.

Malko cevap vermedi. Genç kadının koluna girerek onu cinayet yerine sürükledi. Kadın Kerim'i görünce kaskatı kesildi. Gözleri irileşti. Malko onun çığlık atacağını sandı, ama beklediği olmadı.

— Ne demek oluyor bu? diye sordu Leyla. Yoksa onu siz?..

— Hayır, ben öldürmedim, dedi Malko. Bana bir bilgi verecekti. Bunu engellemek için öldürdüler onu. Burada onu biriyle gördünüz mü?

Leyla bir an düşündü, sonra:

— Hayır, dedi. Kendi gibi homoseksüellerle birlikteydi... Peki, siz ne düşünüyorsunuz?

— Hiçbir fikrim yok.

Leyla dikkatle Malko'ya baktı.

— Kimsiniz siz?

Malko doğrudan cevap vermeyi uygun bulmadı.

— Size bir resim gösterip bir kadını tanıyıp tanımadığınızı sormuştum. O kadın çok tehlikeli bir teröristtir. Amerikalı bir diplomatı öldürdü. Şu an Tunus'ta saklanıyor. Kerim, kadının nerede bulunduğunu bilen birini tanıyordu. Şimdi, bana yardım edecek misiniz?

Leyla kararsız görünüyordu.

— Benim siyasetle ilgim yok, dedi. Size nasıl yardım edebilirim?

— Bu kadın alışılmamış metodlar kullanıyor. Şu an bir tele-kız rolü oynuyor olabilir. Bu işe uygun bir fiziği var...

— Gelin, dedi Leyla. Burada kalmayalım.

Birlikte dar patikadan yukarı çıkmaya başladılar.

— Size yardım etmek isterim. Ama bunu kimse bilmemeli. Tunus'taki telefonumu biliyor musunuz?

— Evet.

— Güzel. Burada ayrılalım. Kerim'i aradığınızı benden başka bilen var mı?

— Ev sahibesi var.

— Aptalın tekidir o. Unutmuştur bile.

*

**

Kapı aralığından kırmızı fesli bir baş uzandı ve uzun uzun Malko'yu süzdü. Avusturyalı on dakikadır zile basıyordu.

Yaşlı uşak önem vermez bir tavırla kapıyı kapatmak üzereyken:

— Mario yok mu? dedi Malko.

Adam Malko'nun geçmesini engelleyici Arapça bir şeyler geveledi. SAS hemen bir on dinar uzattı, uşağı iterek içeri girdi. Adam onu engellemeye çalıştıysa da başaramadı.

Süratle salona bir göz attıktan sonra merdivenleri tırmanıp yatak odasının kapısını açtı.

Yatakta iki erkek vardı ve zevkle birbirlerini okşuyorlardı. Birden, Mario başını çevirdi ve SAS'ı görünce durumunu unutarak yataktan fırladı.

— Ne işiniz var burada? Kimsiniz siz? Nereden girdiniz buraya?

— Kapıdan girdim, dedi Malko. Sizinle hemen konuşmak istiyorum. Arkadaşınıza söyleyin, bizi yalnız bıraksın. Çok önemli bir mesele.

— Buraya girmeye hakkınız yok, diye geveledi İtalyan.

Malko buz gibi bakışlarla onu süzdü.

— Sizin de karıştığınız kötü bir şey oldu, dedi Malko. İsterseniz Tunus polisiyle konuşun.

Şantaj tutmuştu. Adam polis sözünü duyunca, yatak arkadaşına Arapça bir şeyler söyledi. Tunuslu genç hemen fırlayıp gözden kayboldu. Tunus polisi homoseksüellerin gözünü korkutmuş olmalıydı.

— Mesele nedir?

— Kerim öldü, dedi Malko.

— Kerim mi?

Acı dolu bir çığlık halinde çıkmıştı sesi. Yaşlı homoseksüelin gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

— Bir kaza mı oldu? diye sordu.

— Boğazını usturayla kesmişler, dedi Malko. Fauconnier'lerin evinde. Onunla randevum vardı, ama yetişemedim.

Mario sakinleşmeye çalıştı.

— Kim yapmış bunu?

— Benimle konuşmasını istemeyen biri, dedi Malko. Kerim'in yakın bir arkadaşı olmalı. Kendisine apartmanının anahtarını bile vermiş. Onu tanımanız gerek. Kerim ile burada buluştuğum gün, ona buradan telefon edecekti.

— Bilmiyorum. Kerim'in bütün arkadaşları iyi insanlardı.

— Ama şimdi öldürüldü ve bunu kimin yaptığını bulmak istiyorum.

Bir sessizlik oldu.

— Keşke size yardım edebilseydim, ama elimden bir şey gelmez ki! Bence, polise haber vermeli. Şimdi izin verirseniz dinleneceğim. Bu haber beni allak bullak etti.

Malko'yu kapıya kadar geçirmek için ayağa kalktı. SAS ani bir öfkeyle adamın boynundaki kalın altın zincire yapıştı ve hızla çekerek suratını komodinin kenarına vurdu. Bir kemik kırılması duyuldu. Mario'nun burnundan kan boşandı. Mario ellerini burnuna götürerek inledi...

— Delisiniz siz... Bırakın beni.. .Defolun buradan...

Malko cevap vermedi. Yeniden zincire asıldı. Bu kez adamın yanağı patladı.

— Bir dahaki sefere yüzünüz paramparça olacak!

İtalyan tiz bir çığlık attı.

— Durun. Yapmayın lütfen... Konuşacağım...

Malko zinciri bırakmadı.

— Telefon ettiğini biliyor musunuz?

— Evet.

— Nereden biliyorsunuz?

— Uzun zamandır Kerim ile yaşıyorum.

Ona aşıktım. Ama Kerim daha genç çocuklarla ilgileniyordu. Paraya ihtiyacı vardı. Kıskandığım için para veremedim ona. O da gitti, Tunus'ta daha çok para veren birini buldu.

— Kimdi o?

— Yemin ederim bilmiyorum. Kerim kıskançlığımı bildiğinden adını hep gizledi. Yalnız, bir keresinde ağzından Fahd adını kaçırmıştı...

— Hepsi bu kadar mı?

— Hayır. Adamın Cezayirli olduğunu biliyorum. Diplomatik bir görevde çalişıyor. Kerim'i bir gün Tunus'ta takip ettim, onun arabasına bindi. Plakası CD idi.

Fahd, Cezayirli bir diplomat. İlginç bir ipucu. Malko ısrar etti:

— Sizin evden ayrılmamdan sonra ne oldu?

— Kerim telefon etmek istediğini söyledi. Evde paralel birçok telefon var. Numarayı çevirirken dinlemeye başladım. Adama adıyla hitap ettikten sonra dinlediğimi farketti ve ahizeyi bırakarak odama geldi, ben de telefonu hemen kapadım.

— Başka birisine daha telefon etmedi mi?

— Hayır, etmedi.

— Bu Fahd nasıl biri?

— Kırk yaşlarında, zayıf, dazlak kafalı biri.

— Görseniz tanır mısınız onu?

— Bilemiyorum. Onu bir kez uzaktan gördüm. Ayrıca, bu belaya da karışmak istemiyorum. Kerim'in ölümüne bir türlü inanamıyorum.

— Ama, öldü işte.

— Lütfen, gidin artık. Beni rahat bırakın.

Malko ayağa kalktı. Nihayet, bir iz yakalamıştı.

Şimdi, Fahd'ın neyin nesi olduğunu bulmak kalıyordu. Bu işi de en iyi General Marchana becerirdi. Bütün bu olanlardan sonra, çok önemli birtakım dolaplar döndüğü belliydi. Habib Burgiba'ya suikast yapılacaktı. Ama, bütün hepsi bu kadar mıydı?

*

**

Tunuslu general elinde bir yığın kâğıtla fırtına gibi odasına daldı. Malko kendisine telefon edip olup bitenleri anlatmıştı.

— Fahd adında Cezayirli bir diplomat var, dedi Malko'ya. Söylediğiniz tarife de uyuyor. Elçilikte üçüncü kâtip.

Elindeki kâğıtlardan birini çekip okumaya başladı:

— Fahd Belka. 1975'den bu yana Cezayir Milli İstihbaratı'nda memur. 1977'den sonra Güney Yemen'deki Cezayir Büyükelçiliği'nde üçüncü kâtiplik görevini paravan olarak kullanarak casusluk yapmış. 1979'da Rusya'da staj görmüş. 1980 yılının başından beri de Tunus'ta üçüncü kâtip. Tunuslu teröristlerle ilişki kurduğunu biliyoruz. Homoseksüel olduğu buraya not edilmemiş. Adamın neye benzediğini görmek ister misiniz?

Malko generalin uzattığı fotoğrafı alıp inceledi. Kerim'i öldüren ve Turya'nın suç ortağı olan adam, kesinlikle buydu.

— Ne yazık ki, dedi general, bu adam da diplomatik dokunulmazlığa sahip. Onu izlemekten başka bir şey yapamayız...

— Peki, telefonunu da dinleyemez misiniz?

— Evini dinliyoruz zaten. Ama "önemli" telefonları için umumi kabinleri kullanıyor.

— Evini gizlice araştırsam iyi olacak.

Kerim'in dairesini bir kez daha gözden geçireceğim. Mario kanalıyla kendisini belirlediğimizden habersiz şimdilik. Her an bir açık verebilir.

— İyi fikir, dedi general. Yanınıza en iyi adamlarımdan ikisini vereceğim.

*

*

Malko, Jonathan'ın, kalıbını alıp yaptırdığı anahtarla Kerim'in dairesini açtı. Arkasında generalin iki adamı vardı. İçeri girince bir şey dikkatini çekti: Patlayıcıların bulunduğu paket yatağın altından alınmıştı.

— Bu apartman gözlenmiyor muydu? diye sordu polislere.

— Hayır, dedi adamlardan biri. Yeterince adamımız yoktu. Yalnız, kapıcının kulağını büküp şüpheli birilerini görürse bizi aramasını söylemiştik.

Evi terkettiler. Fahd Belka'nın bir daha buraya döneceği yoktu. Patlayıcıları ne amaçla almış olabilirdi? Başka bir yere mi gizlemek istemişti, yoksa kullanmaya mı niyetliydi?

XI. BÖLÜM

Malko on dakikadır Hilton'un önünde bekliyordu. Geç saatler olmasına rağmen sıcaklık etkisinden hiçbir şey kaybetmemişti. Elçilikte bir toplantıya katılacak olan Richard Bubble, general ile olan randevusuna Malko'yu göndermişti. SAS daha önce Jonathan'ı almış ve Fahd'ın evinde bir araştırma yapmışlardı. Patlayıcılar orada değildi.

Malko saatine baktı, generalin geç kaldığını düşünürken köşeyi hızla dönen Golf'ü farketti. Araba tam önünde durdu.

— Çabuk atlayın! diye bağırdı general. Açlıktan ölüyorum.

SAS'ın arabaya atlamasıyla Golf fişek gibi hareket etti.

— Bir şeyler bulabildiniz mi? diye sordu Tunuslu general. Rahat konuşabilirsiniz. Şoförüm emniyetlidir.

— Hiçbir şey bulamadım, dedi Malko, ama korkunç bir olayın hazırlandığına eminim.

Araba, manzaraya hakim güzel bir lokantanın önünde durdu. Bahçeye girip bir masaya oturdular ve yemek ısmarladılar. Yemek servisi yapıldıktan sonra:

— Cezayirlilerin Libyalılarla işbirliği yapması ilk kez olmuyor. Libyalılar onlara lojistik destek sağlar. Gülünç durumdayız. Arap dünyasının nefretini kazanmamak için Cezayirler bize karşı her türlü haltı gizliden gizliye yerler. Biz de onları açık açık suçlayamayız... Fakat, Gafsa olayında, komandoların Ceza-

yir'den geldiğini biliyoruz.

— Ne yapacaksınız? diye sordu Malko.

General önündeki balıktan büyükçe bir parça alıp çiğnemeden yuttu.

— Fahd Belka'yı daha sıkı takip edeceğiz, ama hayale kapılmıyorum. Adam çok kurnaz. Kerim'in öldürülüş tarzı tam ona göre. Herif gerçek bir cani. Bir fanatik. Ülkesinde en az bir düzine adamı boğazladığını ben biliyorum. Herif yüklendiği görevi gerçekleştirmek için homoseksüellik bile yapıyor.

— Ne görevi bu? Turya ile ilişkisi ne olabilir?

— Güzel soru, dedi general. Eğer işin içinde Fahd varsa, bu çok ciddi bir mesele demektir. Tunus'a kötü emellerinin temelini atacak kadar yeterli zamanı oldu. Fransız istihbaratından bu işle ilgili olabilecek bir haber aldım. Burgiba rejimine karşı olan marksistlerden Salah bin Ribai Paris'te sürgündeydi. Herif birkaç gündür ortalıktan kaybolmuş. Tunus'a gizlice girmiş olabilir.

— Bunu başarabilir mi?

— Elbette. Libya sınırı bu iş için çok elverişli. Sınırın tümünü denetim altında tutamıyoruz.

Malko önündeki dondurmadan aldı, sonra generale dönerek:

— Bir darbe yapmaya kalkarlar mı?

— Olabilir. Ama bu işe ancak bir tek şekilde başlayabilirler: Kentte, muhtelif yerlerde bombalar patlatarak. Umarım, tahminimde yanılıyorumdur.

General yemekten sonra Malko'yu Hilton'a bıraktığında, Avusturyalı, Turya'yı nasıl bulacağını düşünüyordu.

*

**

Malko'nun gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Cathy Miller'ın odasını defalarca aramış, ama kimseyi bulamamıştı. Oysa genç Amerikalı, akşam yemeğini dostlarında yiyeceğini ve gece yarısından hemen sonra otelde olacağını söylemişti. Saate baktı: Sabahın üçüne gelmişti.

Canı sıkılan Malko, balkon kapısını açarak küçük terasa çıktı. Hava hâlâ sıcaktı. Kentin tek tük yanan ışıklarına bir göz attıktan sonra, bakışları kendiliğinden otoparka kaydı. Kaşlarını çattı. Sanki, arabasının yanında bir karaltı farketmişti.

Daha dikkatlice baktı, ama bir şey göremedi. Otelde Arap birliği delegeleri kaldığı için çevre çok sayıdaki polislerin kontrolü altındaydı. Ayrıca, Golf'ün içinde çalınacak bir şey de yoktu. İçeriye dönüp yatağına uzandı.

Eli kolu bağlı beklemek onu çileden çıkartıyordu.

*

**

Birden, telefonun ziliyle sıçradı. Cathy Miller arıyor olmalıydı. Ahizeyi kaptı, karşısındaki genç Amerikalının sesi değildi.

Arayan Leyla Kadumi idi. Hammamet'deki geceden beri onu görmemişti.

— Turya'yı buldunuz mu? diye sordu Malko.

Bir sessizlik oldu, sonra genç kadın gergin bir sesle:

— Telefonda fazla konuşmayın, dedi. Sizi görmek istiyorum.

Anlaşılan yanında başkaları vardı.

— Buluşalım, dedi Malko. Nerede?

— Maymunlar Körfezi'ndeki Tatil Kulübü'nü biliyor musunuz?

— Bulurum, dedi Malko.

— Öğle yemeğinde sizi orada bekliyorum. Saat yarımda orada olun.

Malko ahizeyi bıraktı. Buluşma saatine henüz vardı. Ne yapacağını düşünürken yine telefon çaldı. Bu kez arayan Cathy Miller idi.

— Neredesiniz? dedi Malko. Sabahın üçüne kadar telefonunuzu bekledim.

— Dostlarım otele dönmeme izin vermedi. Orada yatıya kaldım. Sizi görmek istiyorum. Buraya gelsenize.

*

**

Amerikalı dilberin üstünde minicik bir külot vardı. Malko odaya girince dirseklerinin üzerinde doğruldu.

— Geldiğinize sevindim. Sizi özlemiştim. Yanıma gelsenize...

— Sevişecek halim yok, dedi Malko.

— Çok ayıp! Bari beni öğle yemeğine götürün. Karnım çok aç.

— O da imkânsız. Çünkü bir hanımla randevum var. Bir iş buluşması.

— Nerede?

— Tatil Kulübü'nde.

— Ah! Beni de götürsenize oraya. Biraz güneşlenirim. Siz de bu arada iş görüşmenizi sürdürürsünüz.

— Olur. Yalnız o hanımın sizi görmemesi gerek. Yemekten sonra, yanınıza gelirim.

Genç kadın yataktan fırladı, üzerine son derece dar ve kısa bir şort ile ince bir tişört

geçirdi. Beş dakikada hazırlanmıştı.

Tatil Kulübü'nün önüne geldiklerinde, Malko şaşırdı. Kulübün önü araba doluydu. Park yeri bulamayan bir dizi otobüs de arabaların yanında ikinci bir sıra oluşturmuştu. Malko, Leyla Kadumi'nin buluşmak için böyle kalabalık bir yer seçmesine bayağı şaştı.

Arabayı kulüp girişine kadar sürerek barikatın önünde durdu. İlerdeki kulübede oturan bekçi içeri girişin yasak olduğunu işaret ediyordu.

— Beni arabada bekleyin, dedi Malko. Şu adamla biraz konuşayım.

Cathy'yi arabada bırakarak kulübeye doğru ilerledi ve ona içerde birisiyle randevusu olduğunu anlatmaya çalıştı.

— Öyleyse girin, dedi Arap.

Malko arabasına dönmek üzereyken ilerdeki kalabalığın arasında biri dikkatini çekti. Adamın üzerinde mavi bir tişört ve elinde de kişiliğine hiç uymayan diplomatların kullandığı türde bir çanta vardı. Adam bir an durdu ve Golf'e baktı.

Malko birden boğulur gibi oldu. Ensesinden aşağı buz gibi bir ter süzüldü. Adam elini çantadaki bir düğmeye götürüyordu.

XII. BÖLÜM

Turistik eşya satan çarşının ön sütunlarından biri ardına gizlenmiş olan Yasser Nidal Arapça bir küfür savurdu. Gözetlediği Golf, yolcu indiren bir otobüsün arkasında kalmıştı. Harekete geçmesi gerektiğini hissederek yerini değiştirdi ve biraz ilerdeki başka bir sütunun arkasına geçti. Golf'ü görebiliyor, ama çevresini saran kalabalık yüzünden içindekileri seçemiyordu.

İçinden bir şey alacakmış gibi çantasını açtı ve soldaki düğmeyi çevirdi. Çantanın içindeki kırmızı ışık yanınca, sağdaki düğmeyi çevirmeye başladı. Işıklı göstergede 1'den yirmi beşe kadar sayılar vardı. Kadran yedinin üstünde durdu. Yasser başını kaldırıp arabaya baktı. Golf hâlâ aynı yerde duruyordu. Sütunun arkasına iyice sindi ve dişlerini sıkarak dip taraftaki siyah düğmeye bastı.

*

* *

Malko, mavi tişörtlü gencin bir sütunun arkasında kaybolduğunu görünce, ancak birkaç saniyelik bir zamanı olduğunu tahmin etti ve var gücüyle bağırdı:

— Cathy! Cathy!

Hızla arabaya doğru koşmaya başladı. Yolun ortasına geldiğinde bir fren sesiyle durdu. Yaklaşan otobüsü görmemişti. Otobüs Golf ile arasında durmuştu. Malko aracın arkasından geçmek üzere hareketlendiğinde yeri göğü sarsan korkunç bir patlama oldu.

Hemen ardından gömleğini ve saçlarını kavuran bir sıcak dalgası hissetti. Önündeki otobüse rağmen arkaya doğru savruldu ve yere yıkıldı. Doğrulup patlama noktasına doğru koşmaya başladığında, Golf bir ateş topundan farksızdı. Çevre tam bir cehennemdi!

Önünden yüzünün yarısı yok olmuş bir kadın geçti. Biraz ilerde, karnından fışkıran kanı elleriyle durdurmaya çalışan başka biri vardı. Çığlıklar, inlemeler birbirine karışmıştı. Her taraf yaralı ve ölülerle doluydu.

Malko kin dolu gözlerle Golf'e baktı. Cathy patlamayla birlikte yok olmuştu. SAS'ın kafasında iki kelimelik bir cümle devamlı dönüp duruyordu: İntikam almak!

Birisi alnına tampon yaptı. Onu bir eczaneye sokmuşlardı. Kulağına gelen Arapça çığlıklardan,kurbanların yalnız turistler olmadığı anlaşılıyordu. Ayakta durmaya çalışarak kafasını toplamayı denedi.

Leyla Kadumi. Leyla ile buluşmaya gidiyordu. Onu buraya çağıran oydu. Bu korkunç tuzağı onun kurabileceğini aklı almıyordu.

Eczaneden çıkarak bir taksiye el salladı. Suratını gören şoför yüzünü buruşturdu. Malko son bir çabayla kendini arabanın koltuğuna attı.

— Ne oldu böyle? diye sordu adam.

— Bombalı bir araba infilak etti. Çabuk beni götürün...

— Nereye? Hastaneye mi?

— Dostlarımın yanına. Kartaca'daki Amerikan Askeri Mezarlığı'na...

On dakika sonra mezarlıktaydılar.

*

* *

Yasser Nidal, arabasını bıraktığı dar sokağa ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Patlamanın yarattığı panikle kaçışanların arasına katıldığından farkedilmemişti. Arkasına baktı. İzlenmiyordu. Bu konuda deneyimli olduğu halde, infilakın şiddetine kendi de hayret etmişti.

Elindeki çantayı arka koltuğa atarak direksiyona geçti. Kontak anahtarını yerine sokup çevirdi, ama anahtar dönmedi. Anahtarı çıkarmak istedi, o da olmadı.

Yasser bir küfür savurarak yeniden denedi. Yüzü ter içinde kalmış, elleri titremeye başlamıştı. Anahtar kırılacak gibi oluyor, ama ne dönüyor, ne de yerinden çıkıyordu. Kulağına polis ve itfaiye araçlarının sirenleri geldiğinde, iyice paniğe kapıldı. Bir taksi tutması söz konusu olamazdı.

Kontrol tablosuna eğilip kontağa bağlı telleri araştırdı. Düz kontak yapacaktı. Sonunda, gerekli telleri buldu ve birbirine değdirdi. Araba çalıştı.

*

* *

Malko'nun kanlar içinde arabadan indiğini gören Jonathan deli gibi koşmaya başladı. Taksi şoförü de dışarı çıkmış, dev yapılı Amerikalıya açıklama yapıyordu:

— Onu Tatil Kulübü'nün önünden aldım. Bombalı bir arabanın patlaması sonucu yaralanmış. Onu bir hastaneye götürmelisiniz.

— Tamam, tamam. Teşekkür ederim. Ben ilgilenirim onunla.

Şoför arabasına atlayıp mezarlıktan çıktı.

Jonathan doldurduğu viski bardağını Malko'nun dudaklarına dayadı. Malko içine akan

viskinin alkolüyle kendine gelir gibi oldu.

— Leyla Kadumi'nin evine gitmemiz gerek. Kadını bana telefon etmeye zorladılar. Belki hâlâ oradadırlar.

Jonathan yıldırım gibi fırladı, çekmeceden 356 Magnum'u kaptığı gibi beline soktu ve Malko'yu Chevrolet'ye sürükledi.

Otuz saniye sonra yolda son sürat gidiyorlardı.

— İlerde, Reine Didon Oteli'nin tabelasını göreceksiniz, dedi Malko. Oradan sola sapın.

Jonathan, virajı 120 ile aldı. Leyla Kadumi'nin villası biraz ilerdeydi.

Binaya yüz metre kala, Malko küçük bir Fransız arabasının park ettiğini ve elinde çanta olan mavi tişörtlü birinin evin bahçesine girdiğini farketti.

— Aman Tanrım! Bu o herif!

Jonathan frene basıp arabayı durdurmasıyla birlikte fırladı ve koşmaya başladı. Lastik ayakkabıları ayak seslerini gizliyordu. Mavi tişörtlü genç son basamağa ulaştığında döndü ve Amerikalıyı farketti. Elini cebine attı, bir ustura çıkardı. Jonathan da bu arada Magnum'u çekmişti. Tabancayı gören kaçak şaşırdı ve kendini topladığı anda da dev yapılı Amerikalıyı karşısında buldu.

Jonathan sert bir kesmeyle bileğine vurunca ustura bahçeye fırladı. Hemen ardından Magnum'un iri namlusunu Arabın gırtlağına kadar soktu. Arap yere düşerken çantasını bıraktı. Jonathan adamı yakasından kaldırıp silahın namlusunu metodik bir biçimde suratına indirmeye başladı. Her vuruşta yüzünün bir tarafı açılıyordu.

Malko yanlarına ulaştığında adamın suratı

kan içindeydi. Jonathan Arabı sürükleyerek evden görülmeyecek kuytu bir köşeye çekti, sonra iki dişini kırarak namluyu tekrar ağzına soktu.

— Bombacı sen misin? diye sordu Arapça.

Cevap vermesi için tabancanın namlusunu biraz geri çekti. Adam ağlıyordu.

Malko çantayı açtı. İçinde, uzaktan kumanda cihazı vardı. Jonathan kurbanının gözlerine bakarak silahın horozunu kaldırdı.

— Buraya kime geldin?

Arap anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

— İçerde kaç kişiler?

Arap silahın namlusuna bakarak parmağıyla bir işareti yaptı.

— Adı ne? diye sordu Amerikalı.

— Raşit.

Malko kendini biraz toplamıştı. Villanın kapalı panjurlarına baktı. İçinden Leyla'yı öldürmemiş olmalarını diledi.

Jonathan Magnum'un namlusunu Arabın gırtlağına dayayarak:

— Sana bir şans veriyorum, dedi. Kapıyı çalacak ve arkadaşını çağıracaksın. Haydi!

Arabı binanın duvar dibinden sürükleyerek kapıya getirdi ve kenara çekilerek silahın namlusunu üzerine doğrulttu. Yasser ağzındaki kanı tükürüp elinin tersiyle dudaklarını sildi. Sonra kapıya önce bir, ardından üç ve tekrar bir kez vurdu. Panjurlar açılmadıkça dışarsı görülemezdi.Malko Arabın panik içinde olduğunu gördü. Eğer arkadaşı Leyla'yı öldürüp kaçtıysa hayatının beş para etmeyeceğini biliyordu.

Nihayet, kapının arkasında ayak sesleri duyuldu.

— Raşit, benim! diye bağırdı Arap. Aç kapıyı!

Kapı aralandı ve ondan sonrası çok çabuk geçti. Arkadaşının halini farkeden Raşit kapıyı kapamak istedi. Fakat Jonathan hemen harekete geçti. Raşit'in silahını doğrultmasına fırsat vermeden iki kez tetiğe bastı. Göğsünde tabak büyüklüğünde yara açılan adam savrulup yere yığıldı. Amerikalı döndü, tabancasının kabzasını bu kez Yasser'in şakağına indirdi. Yasser zaten zor ayakta duruyordu. Hemen bayıldı. Malko önde, Amerikalı arkada içeri daldılar.

Önlerine çıkan kapıyı bir tekmede açıp içeri bakıyorlardı. Dördüncüde Leyla'yı buldular. Yatağın üzerinde sırtüstü yatıyordu. Çırılçıplaktı. El ve ayak bileklerinden yatağa bağlanmış, ağzına da bir bez tıkılmıştı.

— Leyla! diye bağırdı Malko.

Genç kadın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Malko bağlarını çözdükten sonra omuzlarına sarıldı, başını okşadı.

— Hizmetkâr kadınımı öldürdüler, diye hıçkırdı Leyla.

— Artık korkacak bir şey kalmadı, dedi Malko. Anlat bana, ne oldu?

— Sabah odamda dinleniyordum. Aşağıda gürültüler duydum. Hizmetkârım Fatma mutfaktaydı. Önce seyyar satıcı sandım. Sonra, korkunç bir çığlık duydum. Merdivenlere atıldığımda karşıma bir adam dikildi. Elinde kan içinde olan bir ustura vardı. Sonra, diğeri de geldi. Dediklerini yapmazsam öldüreceklerini söylediler. Sana telefon edecektim. Kabul etmedim. Önce dövdüler, sonra Raşit ırzıma geçti. Göğüslerimi sıktılar, usturayı bacakları-

mın arasına dayadılar. Telefon etmeye mecbur oldum.

— Anlıyorum, dedi Malko. Ama seni tanıdığımı nereden biliyorlardı?

— Bunu sonra öğrendim. Yasser gittikten sonra Raşit tekrar ırzıma geçti. Bizi Hammamet'te birlikte gördüklerini söyledi.

İçeri Jonathan girdi. Malko'ya dönerek:

— Artık gitsek, dedi. Bu hanım polisi arayıp durumu bildirir.

— Korkuyorum, dedi Leyla. Beni bırakmayın. Polise ne diyeceğim ben?

— Merak etmeyin, ben o işi hallederim, dedi Malko. Sizi fazla üzmezler. Kendimi toparlar toparlamaz sizi arayacağım.

Jonathan çıkışta Raşit'in cesedi üzerinden atlarken:

— Üzerini araştırdım, dedi. Bu da Cezayirli. Öbürünü de arabanın bagajına tıktım.

— Onu Tunuslulara teslim edelim.

— Bence bunu yapmadan önce onunla biraz sohbet edelim. Bana çok şey biliyormuş gibi geliyor.

Malko karşı çıkamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini.

*

* *

Mezarcı Jonathan, Malko'yu götüren askeri ambülansa baktıktan sonra giriş kapısını kapadı ve kaldığı binaya doğru yürüdü. Malko yolda bayılınca General Marchana'dan bir ambülans istemiş ve Leyla'nın evinde olup biteni aktarmıştı. Atladığı tek nokta, kendine sakladığı Yasser idi.

XIII. BÖLÜM

Jonathan'ın, bir tek donla bırakıp elektrik kablosuyla iskemleye bağladığı Yasser'in gözlerinde korku vardı.

Tunus radyosu bomba olayını defalarca vermişti. Bilanço korkunçtu: On beş ölü, elli bir yaralı.

Jonathan sakin bir tavırla kurbanına yaklaştı. Arapçayı çok iyi biliyordu. Sağ elinde gülleri budamak için kullandığı büyük bir bahçe makası vardı.

— Sana birkaç soru soracağım, dedi Amerikalı. Hepsine cevap istiyorum. Hem de anında. Benim vaktim bol. Sabırlıyım. Bekleyebilirim de, ama çok acı çekersin. Şimdi başlıyoruz. Adın?

— Yasser Nidal.

— Milliyetin?

— Tunuslu.

— Tunus'ta mı yaşıyorsun?

Kısa bir duraklama, ardından cevap:

— Hayır.

— Nerede?

— Libya'da.

— Buraya nasıl geldin?

— Cezayir'den.

— Nasıl, yani hangi yoldan?

Yasser yine durakladı.

— Anladım, dedi Amerikalı. Sana biraz ders gerek.

Elindeki makası Arabın sol kulağına yaklaştırdı ve bir saniye içinde açıp kapadı.

Tunuslu korkunç bir feryat kopardı. Kulak memesi yere düşmüş, korkunç bir kan akmaya başlamıştı.

— Gördün ya, dedi Amerikalı. Duraklamalarından hiç hoşlanmıyorum. Bülbül gibi ötene kadar seni budayacağım.

— Kan kaybediyorum, öleceğim, diye bağırdı Yasser.

— Olabilir, dedi Jonathan. Ama henüz bir tehlike yok. Konuşmazsan bir buçuk saat sonra kansızlıktan ölebilirsin.

— Tebessa'dan otobüsle geldik, dedi Yasser. Cezayirli futbolcular gibi gösterdik kendimizi.

— On bir kişi miydiniz?

— On iki kişiydik. Belgelerimiz tamdı.

— Sonra?

— Otobüs bizi Tunus'ta bıraktı. Adını bilmediğim biri tarafından karşılandık ve iki gruba ayrıldık. Diğer grubu sonradan hiç görmedim.

— Nerede kaldın?

— Mongi Slim Sokağı'nda bir apartmanda.

— Kaç numarada?

— Bilmiyorum. Yemin ederim. Dördüncü kattı. Eski bir bina. İsterseniz, gösterebilirim..

— Emirleri nasıl aldın.

— Telefonla.

— Kimden?

— Leopar'dan.

— Kim bu Leopar? Erkek mi, kadın mı?

— Kadın.

— Onun hakkında ne biliyorsan anlat bana.

Adam yine sustu. Jonathan etrafında bir tur attı. Sonra makası uzatıp sol memesinin

ucunu kesti. Arap canhıraş bir çığlık attı. Önü bir anda kan içinde kalmıştı.

— Konuşacak mısın?

— Kadın bir Libyalı. Asıl adını bilmiyorum, yemin ederim. Patlayıcıları o verdi bana. Karşı çıksaydım beni öldürecekti.

— Onunla nerede buluştun?

— El Attarine'de. Bir parfüm mağazasında. Beni orada bekliyordu. Çok güzel bir kadın. Onu sadece bir kere gördüm. İşimi bitirdikten sonra uçakla Cezayir'e dönecektim. Uçak biletimi gördünüz...

Bu itirafla sorumluluktan kurtulacağını sanıyordu.

— Diğerleri nerede?

— Bilmiyorum.

— Fahd Belkam diye birini tanıyor musun? Bir Cezayirli.

— Tanımıyorum. İnanın bana, yemin ederim. Öleceğim ben. Ne olur, yaralarımı sarın...

Jonathan palavra bir hayranlıkla:

— Sen nerede eğitildin? diye sordu. Bu tür işler çok zor şeylerdir.

— Libya'da, diye cevapladı yaralı.

— Ne kadar bir süre?

— Bir ay.

— Becerikliymişsin. Buraya sırf bu iş için mi geldin? Bombayı patlattıktan sonra gidecek miydin?

Yasser başını salladı. Jonathan etrafında dönmeye başladı. Bu herif zavallının tekiydi. Onu yönetenler ise, cin gibi akıllıydı. Jonathan ani bir hareketle elindeki makası bir köşeye fırlatınca Arap korktu.

— Durun, daha başka şeyler de biliyorum,

dedi. Nerede kamp yaptığımızı, beraber geldiğimiz arkadaşların adını da verebilirim...

— O kadın? dedi Jonathan. O kadının nerede olduğunu biliyor musun?

Yasser Nidal sustu. Bir yalan bulmaya çalışıyor, ama korkudan beyni çalışmıyordu. Amerikalının belinden tabancasını çıkardığını gördü. Yüz hatları gerildi, gözleri irileşti.

Jonathan yaklaştı ve tabancanın namlusunu göğsüne, tam kalbinin üzerine dayadı. Sonra, adamın gözlerine bakarak:

— Üzgünüm, dedi.

Silahın patlamasıyla birlikte, Yasser iskemlesiyle geriye savruldu. Yere düştüğünde çoktan ölmüştü.

Jonathan bir süre Arabı seyretti. Aslında, insan öldürmekten nefret ederdi, ama bu yaratık insan değildi ki!

*

* *

Malko ertesi gün bir taksiye atlayarak Leyla'yı görmeye gitti. Genç kadın umduğundan çok daha iyi bir durumdaydı. Makyaj yapıp saçlarına şekil vermişti. Ama yine de bakışlarında yaşadığı olayın izlerini taşıyordu. Teypte Arapça bir parça çalıyordu. Malko bir koltuğa yerleştikten sonra cebinden bir fotoğraf çıkarıp gösterdi.

— Bu adamı tanıyor musunuz?

Leyla Kadumi şöyle bir göz attı ve şaşırdı.

— Tabii tanıyorum. Cezayirli bir diplomat. Sevimli biri. Hammamet'te, Fauconnier'lerin partisindeydi o akşam. Hatta bana verdiğiniz o Libyalı kızın fotoğrafını ona da gösterdim. Buradaki bütün güzel kızları tanır.

— Aman Tanrım! dedi Malko.

Ağzı bir karış açık kalmıştı. Karşı tarafın Leyla ile olan ilişkisini nereden öğrendiklerini merak edip durmuştu. Şimdi mesele anlaşılıyordu. Olup biteni genç kadına anlattığında, bu sefer şaşırma sırası ondaydı.

— Sizi buradan götürüyorum, dedi Leyla'ya. Tek başınıza kalmanız tehlikeli. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıyasınız. Sizi gizleyecek birini biliyorum.

*

* *

Jonathan, adaleli kollarını seyreden Leyla'ya ihtirasla baktı, sonra genç kadını oturma odasına sokarak Malko'yu bir kenara çekti.

— O namussuz artık kimseyi havaya uçuramayacak, dedi.

— Yoksa....

— O kadar üzerinde durmayın, dedi Jonathan. Esirleri canlı bırakmak tehlikelidir. Eninde sonunda kaçarlar. Bu nedenle de Vietnam'da bir çare bulmuştuk: İşi bitince esiri temizlemek.

Malko bu habere çok şaşırmıştı. Jonathan ona El Attarine'den söz ettikten sonra oturma odasına döndüler. Malko Leyla'nın yanına oturarak:

— El Attarine'i bilir misiniz? diye sordu.

— Tabii. Niye sordunuz?

— Orada çok parfüm mağazası var mıdır?

— Vardır. Fakat en ünlüsü yaşlı bir adamın işlettiği mağazadır. Ailesi bir yüzyıldır bu işi yapar. Niye sordunuz?

Malko birden Shangri-La'nın kaptan köşkünde duyduğu kokuyu hatırladı. Ian Parker'ın katilinin kokusuydu bu.

Turya Sultan nihayet bir hata işlemişti.

XIV. BÖLÜM

— O ihtiyar satıyıcı iyi tanırım, dedi Leyla. Adı Halid'dir. İsterseniz sizi oraya götürebilirim.

— Jonathan'ı da yanımıza alalım, dedi Malko. Bir tehlikeyle karşılaşacağımızı sanmıyorum, ama belli de olmaz.

Malko Hilton'a uğrayıp özel yassı tabancasını aldı. BMW'yi Leyla kullanıyordu. Yirmi dakikalık yol boyunca, Jonathan silahlarını kontrol edip temizledi.

Arabayı yol kenarına bırakıp kol kola çarşıya girdiler. Jonathan peşlerinden geliyordu. On dakika kadar ilerledikten sonra, hatıra eşyalar satan bir dükkânla bir süngercinin arasına sıkışmış küçük bir dükkânın önünde durdular. Kapının üzerinde "Kuruluş 1885" yazıyordu. İçerde, tezgâhın arkasında keçi sakallı, gözleri kanlı bir ihtiyar vardı. Leyla'yı görünce yerinden fırladı ve sarsak adımlarla yaklaşıp salyalı dudaklarını genç kadının eline yapıştırdı.

Leyla adamı bir süre hareketlerinde serbest bıraktı, sonra Arapça bir şeyler anlattı. Adam Leyla'nın uzattığı fotoğrafı alarak tezgâhın arkasına çekildi, ağzını şaplatarak inceledi. Sonunda, başını sallayarak bir şeyler söyledi.

— Pek hatırlamıyor, dedi Leyla. Gördüğünden emin değil. Zaten gözleri de çok zayıf. Sağdan soldan biraz bilgi alması gerektiğini söyledi.

Leyla adama birtakım şeyler daha söyledik-

ten sonra dükkândan çıktılar.

— Ona ne anlattınız? diye sordu.

— Sizin o kadına deli gibi tutkun olduğunuzu ve ne pahasına olursa olsun onu bulmak istediğinizi söyledim. Araplar romantik olur. Ayrıca, bulunca onu parfümlere boğacağınızı da ekledim.

— Kadını bulur mu dersiniz?

— Bilmiyorum, ama anasının gözü bir adamdır ve burada herkesi tanır. Şimdi eve dönmek istiyorum. Yapılacak bazı işlerim var.

— Jonathan'ı yanınıza alın. Ben başımın çaresine bakabilirim.

Genç kadının BMW'si hareket ettikten sonra, Malko da bir taksi çevirip otelin adresini verdi.

Dört saat sonra, telefonun ziliyle uyandı. Ses öyle kötü geliyordu ki, Leyla'yı tanıması için birkaç saniyenin geçmesi gerekti.

— Yaşlı tüccar telefon etti, dedi Leyla. Galiba bir şeyler bulmuş, ama telefonda söylemedi. Saat altıda, dükkânlar kapandıktan sonra onu görmeniz gerekiyormuş. Sizinle gelmemi ister misiniz?

— Fransızca biliyor mu?

— Evet.

— O zaman Jonathan'ın koruması altında kalın. Ben yalnız giderim.

Tabancasını kontrol etti ve aceleyle giyindi.

*

* *

Malko yeşile boyanmış tahta kapıya geldiğinde içeriye doğru seslendi:

— Kimse var mı?

Cevap yok. Kapıyı yavaşça itti. Kanadın aralanmasıyla birlikte burnuna yoğun bir

parfüm kokusu çarptı. Elini duvarda gezdirdi, düğmeyi bulup lambayı yaktı.

Karşısında şaşırtıcı bir manzara vardı. Raflarda tek bir şişe parfüm yoktu.Sanki biri aceleyle bir şeyler aramıştı. Yere atılmış şişelerin çoğu kırılmıştı. Yoğun parfüm kokusunun nedeni de buydu. Yaşlı adam bir parfüm gölünün ortasında yatıyordu. Ölmek üzereydi.Malko,adama zorla parfüm içirdiklerini tahmin etti. Zavallı zehirlenmişti.

— Bay Halid! Bay Halid! diye seslendi Malko.

Adam ağzını açtı ve öylece kaldı. Ölmüştü.

Malko doğruldu ve kimseye görünmemeye çalışarak sokağa çıkıp oradan uzaklaştı. Turya bir kez daha onu atlatmıştı...

Bir taksiye atlayıp Hilton'un yolunu tuttu. Odasına çıkıp Tunuslulara son cinayeti haber verdikten sonra Leyla'yı aradı.

— Arkadaşınız gerçek bir beyefendi, dedi Leyla. Kendisine benimkine bitişik odayı kiraladım.

Mezarcı Jonathan'ı ilk defa beyefendi olarak tanımlıyorlardı! Malko olanları anlatınca Leyla'nın az önceki neşesi kayboldu.

— Korkunç bir şey bu! dedi. Bu kadın şeytanın ta kendisi. Sizi boşu boşuna sevindirmiş olmayayım, ama sanırım bir iz buldum ben...

— Neymiş bu? diye sordu Malko.

— Bunu şimdiden söyleyemem. Yarına kadar sabredin. Yarın öğleden sonra bir deniz gezisi tertipledim. Arkadaşlar de gelecek...

— Bunun Turya ile ilgisi ne?

— Görürsünüz... Ebu Sait rıhtımında buluşmak üzere. Teknenin adı Nefta. Onu bir

günlüğüne kiraladım.

Esrarengiz bir davet!

*

* *

Rıhtıma bağlı Nefta adlı yat, yirmi metre boyunda son derece alımlı bir tekneydi. Arka küpeşteye çıktığında viski ve şampanya ikram eden beyaz ceketli bir garsonla karşılaştı. Başını çevirdi ve Leyla'nın bir çeşit sariye bürünmüş olarak yaklaştığını gördü. Genç kadın yanına geldiğinde Avusturyalının kulağına eğilerek:

— Sizi burada yalnızca Malko diye tanıtacağım, dedi. Bu partide âdet böyle. Mürettebat dışında teknede altı kişiyiz. Üç erkek, üç kadın. Adamların adları Ahmet ve Fuad. Diğer kızların adı da Fevziye ve Monika...

— Özel bir parti mi bu? dedi Malko.

— Öyle sayılır. Herkes istediğini yapar. Mürettebat öğle yemeğinden sonra kamarasından çıkmayacak...

— Peki, tekneyi kim kullanacak?

— Bir koyda demirleyeceğiz.

Ahmet ile Fuad, BinbirGece Masallarından çıkmış gibiydi. Arapçadan başka dil bilmiyorlardı. Monika hangi milletten olduğu belirsiz, iri göğüslü bir sarışındı. Fevziye ise, saçlarını kızıla boyamış, kalkık burunlu, şapşal bakışlı bir dilberdi...

Leyla aynı gizlilikle devam etti:

— Galiba Turya'nın izini buldum. Ahmet denen adam onun nerede olduğunu biliyor. İçirdikten sonra onu konuşturacağım.

— Bunu nereden biliyor?

— Biraz sabırlı olun. Şimdi gelin, ön

güverteye gidelim... Birazdan hareket edeceğiz.

*

* *

Öğle yemeğinden sonra olanlar akıl alacak gibi değildi. Fuad, Fevziye'yi yatırmış, kadına edepsizce sahip oluyordu. Malko ise, Monika'nın esiriydi. Bin dereden su getirmiş, ama azgın sarışının elinden kurtulamamıştı.

Tam o sırada, alt salonun kapısı açıldı ve Leyla göründü. Malko Monika'dan özür dileyerek kurtuldu, mayosunu çekerek Leyla'nın yanına geldi. Genç kadın gülerek:

— Bari, gücünüzden birazını da bana saklasaydınız, dedi.

— Sizin meşgul olduğunuzu sanıyordum, karşılığını verdi Malko.

— Ahmet'ten istediğimi öğrendim...

— Turya'nın nerede bulunduğunu biliyor musunuz?

— Evet.

— Nerede?

— Birazdan söyleyeceğim. Beni gönlümce doyurduğunuz takdirde.

Geri dönüp kaptan köşküne yöneldi.

Malko genç kadını izlemek üzereyken, kendilerine yaklaşan bir sürat teknesi farketti. İçinde birçok adam vardı. Hızla kaptan köşküne fırladı. Leyla oradaydı.

— Başka misafir bekliyor muyduk? diye sordu.

Leyla Kadumi cevap verecek zaman bulamadı. Bir dizi patlamanın ardından kaptan köşkünün camları tuz buz olarak dağıldı.

XV. BÖLÜM

Malko içgüdüsel olarak Leyla'nın beline sarıldı ve birlikte döşemeye yattılar. İkinci taranmalarında, sağlam kalan camlarla radar parçalandı. Alt güverteden çığlıklar ve koşuşmalar duyuldu. Fuad kaptan köşküne çıkan merdivenlere sarıldı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Bir şey söylemek için ağzını açtı, kan boşandı. Birkaç titremeden sonra yere yuvarlandı. Leyla korkuyla bir çığlık attı.

— Ne oluyor bunlara? Çıldırdılar mı?

Kalkmak istedi, fakat Malko engelledi.

— Telsiz nerede? diye sordu. İmdat çağırmalıyız. Turya'nın komandoları bunlar. Yeniden harekete geçeceklerinden emindim, ama burada beklemiyordum. Teknede silah yok mu?

Ahmet ön güvertede kanlar içinde yatıyordu. Teknede büyük bir sessizlik vardı. Fevziye ile Monika'ya ne olmuştu?

Leyla bembeyaz kesilmişti. Olumsuz bir şekilde başını salladı.

— Silah yok burada. Siz silahsız mısınız?

— Tabancam var, ama otomatik tüfeklerin yanında hiçbir işe yaramaz ki!

Başını kaldırıp güverteyi kontrol etmek istedi, ama hiçbir şey göremedi.

— Fevziye! Monika! diye bağırdı. Yerlerinizden kıpırdamayın.

Cevap yok.

— Telsiz çalışmıyor, dedi Leyla. Buradan

kurtulmalıyız.

— Mürettebata söyleyin, demir alsınlar. Bu bizim son şansımız.

Leyla emekleyerek arka taraftaki mutfağa inen merdivene yöneldi. Malko kulak kabarttı. Motor sesi duyulmuyordu. Yoksa adamlar işlerini bitirmek için teknelerine mi yanaşıyorlardı? Birden, güvertede kadın çığlıkları duyuldu. Onu silah sesleri ve bir motor gürültüsü izledi. Leyla dört ayak üstünde geri döndü.

— Adamlar yerlerinden kıpırdamak istemiyorlar. Korkuyorlar.

— Öyleyse motorları çalıştırın. Ben de çıpayı çeken motoru çalıştıracağım.

Motorların ani uğultusu biraz olsun morallerini düzeltmişti. Çıpa sudan çıkar çıkmaz Malko dümene geçti ve tekneye yol verdi. Hareketlendiklerini gören komandolar tekneyi bir kez daha taradılar ve hemen dönerek peşlerine takıldılar.

Malko'nun gittiği yönü gören Leyla yanına gelerek:

— Ne yapıyorsunuz? diye sordu.

— Rotamız Kartaca Sarayı!

— Ama o mıntıka bütün teknelere yasaktır. Askerler o bölgeye giren her tekneyi batırma emri almıştır.

— Bu iyi işte, dedi Malko. Bize ateş edeceklerse, peşimizdekilere edecekler demektir. Şansımız iyi giderse kurtulma umudumuz var. Belki peşimizdekiler korkup geri dönerler...

Malko, Başkan Burgiba'nın yazlık sarayını denizden ayıran beton korugana baktı. Her saniye biraz daha yaklaşıyorlardı. Arada

yaklaşık iki kilometrelik bir mesafe olmasına rağmen, bahçede koşuşan askerleri farkedebiliyordu. Demek onları görmüşlerdi.

— Leyla, dedi. Aşağı inip sağ olanları bir yere toplayın. Sonra da salondan benim beyaz gömleğimi getirin. Onu teknenin burnuna asacağım. Belki böylece kötü niyetli olmadığımızı anlarlar.

Üç dakika sonra Malko gömleğini kolayca görülebilecek bir yere asmış ve hemen dümene geçmişti. Birazdan, bekledikleri oldu. Sahilden ağır makineli tüfekler ateşe başladı. Kurşunlar çevrelerinden geçip gitti. Arkalarındaki tekne ise, zikzaklar yaparak izlemeye devam ediyor ve her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

Malko soluk bile almıyordu. İki ateş arasında kalmışlardı. Önlerinde bir kilometrelik bir mesafe kalmıştı. Avusturyalı, içi asker dolu bir teknenin sahilden ayrıldığını farketti. Kumsaldaki koruganda parıldayan alevleri görür görmez kendini yere attı. Kaptan köşkünün sağlam kalan yerleri 50'lik mermilerle havaya uçtu ve aynı anda motorların uğultusu da kesildi. Malko devir saatlerine baktı. İbreler sıfıra düşmüştü. Bu sırada arka taraftan çığlıklar geldi. Mürettebat güverteye çıkmış, teknenin arkasında başlayan yangından, kurtulmaya çalışıyorlardı.

Sahile dört yüz metre kalmıştı ve askerler hâlâ ateşe devam ediyordu. Malko arkaya döndü, peşindekilere baktı. Adamlar son hızla yaklaşıyorlardı. Birden, korkunç bir patlama oldu ve sürat motoru içindekilerle birlikte bir alev ve duman topu halinde havaya uçtu. Aynı anda, Leyla'nın sesini duydu:

— Batıyoruz!

— Tekneyi hemen terketmeliyiz.

— Ama sahilden çok uzaktayız.

— Mecburuz. Tekne her an infilak edebilir. Alevler mazot depolarına ulaşırsa halimiz kötü olur.

Teknede canlı kalabilen sadece ikisi ve tekne mürettebatıydı. Leyla'dan adamlara tekneyi terketmelerini söylemesini istedi. Silahını beline geçirdi ve genç kadını kolundan tutarak küpeşteye getirdi.

— Haydi, atlıyoruz!

Suya düşer düşmez var güçleriyle yattan uzaklaşmaya başladılar.

Birden, korkunç bir patlama oldu. Yat, tahta ve metal parçaları halinde havaya uçtu. Malko genç kadını sualtına çekti. Solukları kesilip de satha çıktıklarında karşılarında askerleri buldular. Üzerlerine çevrilmiş bir düzine silah vardı.

*

* *

— Bir bardak daha çay alın!

Milli Muhafız Alayı yüzbaşısı nasıl sevimli görüneceğini bilemiyordu. General Marchana Malko ile Leyla'nın kim olduklarını açıklamış ve onları temize çıkarmıştı.

Denize açılan askerler saldırı bölgesini taramışlar, ama komandolardan hiçbir iz bulamamışlardı. Araştırma, daha fazla bilgi toplamak için balıkadamlara bırakılmıştı.

Malko üzerindeki beyaz Arap entarisine baktı ve birden Leyla'nın kendisine Turya'nın nerede olduğunu söylemediğini hatırladı.

— Ahmet size ne dedi? diye sordu.

— Fotoğrafı ona gösterdiğimde hemen tanıdı, dedi Leyla. Onu iki gün önce görmüş.

Ahmet, kadın düşkünü Katar delegesinin yakın arkadaşıdır. Turya günlerdir Hilton'da, Katar delegesinin adamlarının korumasında yaşıyormuş. Kendini Katar delegesi ile Ahmet'e Tunuslu olarak tanıtmış...

— Peki, bu delegeyi nereden bulmuş?

— Bilmiyorum. Ama Tunus'a gelen zengin Araplara kız bulan o kadar çok aracı var ki!

Malko şaşırmıştı. Turya gerçekten zeki bir kadındı. Düşmanlarına yakalanmamak için, düşmanlarının koruması altında yaşıyordu...

Tam o sırada içeriye ter içinde General Marchana girdi. Malko ile Leyla'nın elini hararetle sıktı ve adamlarının sert hareketinden dolayı özür diledi.

— Ölebilirdiniz, dedi Malko'ya. Neyseki, hepsi de kötü nişancı. Nedir bu olanlar? Neler oldu?

— Turya'nın izini bulduk, dedi Malko. O da bunu öğrenmiş olacak ki, hepimizi temizlemeye kalktı. Fakat bunu nasıl öğrendiğini henüz bilmiyorum.

Malko Turya hakkındaki bilgileri aktardı. General sıkılmış gibiydi.

— Sözünü ettiğiniz delege Ortadoğu'nun en etkili ve en zengin kişilerinden biridir. Tunus ile büyük bir iş anlaşması imzalamak üzere. Eğer aldığınız bilgi yanlışsa ve kız Turya değilse, başımıza büyük işler açılır.

— Sıkıntınızı anlıyorum, dedi Malko. Ama yine de o Turya denen kadını ele geçirmem gerek. Onun yüzünden çok insan öldü.

— Hilton'dan çıkmasını bekleyelim. Çıkarken yakalarız.

— General, dedi Malko. Hilton'u gözetim altında tutun, yeter. Gerisini ben hallederim.

XVII. BÖLÜM

Malko, Mezarcı Jonathan ile Hilton'a girdiğinde büyük bir kargaşa ile karşılaştı. Koşuşanlar bağırıp çağrışanlar ortalığı cehenneme döndürmüştü. Malko otel kapıcısına yaklaşarak:

— Neler oluyor? dedi.

Adam hâlâ titriyordu.

— Bir kadın Katar delegesini kaçırdı. Adamlarından ikisini de öldürmüş.

— Ne zaman oldu bu?

— Beş dakika önce.

Malko bir kez daha geç kalmıştı. Turya kaçtığına göre, harekete geçecek demekti. Libyalı kadının her yanda casusu olmalıydı. Kendilerine doğru yaklaşan bir astsubayın yolunu keserek:

— Durumu General Marchana'ya haber verdiniz mi? diye sordu.

— Evet, dedi Tunuslu. Yola çıkmış bile. Beş dakika sonra burada olur.

Malko, generali beklemenin ve ortaklaşa bir karar almanın uygun olacağını düşünerek otelin önüne çıktı. Nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini düşünürken önlerinde askeri bir araç durdu ve içinden General Marchana'nın yardımcısı Albay Hüseyin indi. Tunuslu koşarak Malko'nun yanına geldi.

— General Marchana evinden ayrıldıktan sonra ciddi bir kaza geçirmiş, dedi. Kendisini askeri hastaneye kaldırdılar. Yerine ben geçtim. Durumdan haberdarım.

— Ne tür bir kaza bu? dedi Malko.

— Arabasına bir kamyon çarpmış. Şoförü ölmüş. Olayın tanığı yok.

— Peki, kamyonun şoförü?

— Ortalıktan kaybolmuş. Kamyon da yok. Aracı aramaları için emir verdim. Araç hakkında bildiğimiz tek şey rengi. Çarpma sırasında generalin arabasında boyası kalmış.

— Çok tuhaf! Bunun gerçek bir kaza olduğuna inanıyor musunuz?

— Bunu nasıl olsa öğreneceğiz. Şimdi şu Libyalı kadınla elindeki rehini kurtarmaya bakalım. Şehir çıkışlarının tutulmasını emrettim. Üç helikopter havadan araştırma yapıyor. Herhangi bir öneriniz var mı?

— Cezayirli diplomat Fahd Belkam hâlâ gözetim altında mı?

— Evet. Hergün elçilikteki görevine gidiyor ve...

Şoförünün yanına gelmesiyle sustu. Asker uzun uzadıya bir şeyler anlattı.

— Katar delegesini Kartaca yolunda bulmuşlar, dedi albay. Gelin, gidiyoruz.

Albay ile Malko Golf'e atlar atlamaz araba hareket etti. Telsizden aralıksız sesler geliyordu. Katar delegesi bulunmuştu, ama Turya neredeydi? Hilton'daki gizli sığınağını terketmesinin tek bir amacı olabilirdi: Harekât vakti gelmişti.

Beş dakika sonra, asker ve polislerden oluşan yoğun bir kalabalığa ulaştılar. Albayın şoförü sireni çalarak kendine yol açtı ve sayısız görevlinin koruması altındaki polis arabasının yanında durdular. Arap delege aracın içindeydi. Arabadan indiklerinde, yanlarına bir üsteğmen geldi.

— Adamın konuşacak hali yok, dedi. Büyük bir şok geçirmiş. Yetmiş beş yaşında ve çok korkmuş. Kadının bir terörist olabileceğinden hiç kuşkulanmamış.

— Ne olmuş?

— Delegenin o gece uykusu yokmuş. Dışarda görültüler duyup kalkmış ve kızın susturuculu bir tabancayla nöbetçileri öldürdüğünü görmüş. Sonra tehdit altında asansöre binip aşağı inmişler. Kadın, İslam Özgürlük Hareketi gibi sözler etmiş. Bu isimde bir terör grubunu ilk kez duyuyoruz...

Katar delegesinden bir şey öğrenemeyeceklerini anlayan Malko, albayı bir kenara çektiği sırada yanlarına bir subay yaklaştı.

— Adamlarım Fahd Belkam'ın izini kaybetmiş, albayım! dedi.

— Beni Pastör Meydanı'na götürün, dedi Malko. Richard Bubble ile görüşmem gerek. Anladığım kadarıyla bu adam bir şeyler hazırlıyor.

Güneş doğmak üzereydi.

*

* *

Richard Bubble'ın bürosu arı kovanı gibi işliyor, teleksler gidip geliyordu. Amerikalı Malko'yu bir koltuğa oturttuktan sonra:

— Libya kıyılarında dolaşan gemilerimiz şifreli şifresiz birçok mesaj yakalamış, dedi. Çok sayıda Libya birliklerinin batıya doğru kaydığını, yani Tunus sınırına ilerlediklerini öğrendik.

— Hepsi bu kadar mı? dedi Malko.

— Hayır. Cezayir tarafında da yoğun telsiz görüşmeleri var. Henüz şifrelerini çözemedik. Anormal bir durum bu. Ne halt yiyor bu

herifler bilemiyorum. Casus uydular da bir şey görememiş.

Birden, korkunç bir patlama camları sarstı. Patlama şehir merkezinden gelmişti. Amerikalı sekreterine bağırdı:

— Çabuk, bunun ne olduğunu öğrenin!

Biraz sonra sekreter kapı aralığından başını uzattı.

— Göl Oteli'nde çok güçlü bir bomba patlamış. Tam da bir otobüs turist boşaltırken. Çok sayıda ölü varmış.

Malko oraya kadar ulaşan siren seslerini dinliyordu.

— Karşı taraf bir hükümet darbesi hazırlığı içinde. Tunuslular güç durumda. İşe müdahale etmezsek çok geç olacak. General Marchana devre dışı kaldı ve karşımızda son derece düzenli bir güç var. Aklıma bir fikir geldi. Telefon edebilir miyim?

— Yan odaya geçin.

Zil uzun uzun çaldı ve neden sonra Leyla Kadumi'nin sesi duyuldu.

— Alo?

— Leyla, ben Malko. Kötü şeyler oluyor. Fahd Belkam ortadan kayboldu, Turya elimizden kaçtı. Sanırım Salah Bin Ribai Tunus'ta gizleniyor. Jonathan yanınızda mı?

— Evet.

— Verin bana.

— Jonathan, şu sorguya çektiğiniz adam size nerede saklandığını söylemiş miydi?

— Evet, dedi Amerikalı. Mongi Slim Sokağı'nda bir apartmanın dördüncü katında, fakat numarasını hatırlayamamıştı...

— Tamam. Leyla'yı bırakıp Pastör Meydanı'na gelin. Sizi bekliyorum.

XVIII. BÖLÜM

Merdiven rutubet kokuyor, eskimiş tahta basamaklar her adım atışta gıcırdıyordu. Malko üçüncü katın sahanlığında durarak soluk aldı. Jonathan alnında biriken terleri sildi.

Son katın sahanlığına çıktıklarında dört kapıyla karşılaştılar. Aradıkları hangisiydi? Fahd Belka'nın bunlardan birinin ardında olduğunu biliyorlardı, çünkü Cezayirli diplomatın arabası evin önündeydi. Adam kimin yanına sığınmıştı?

Birden, tam karşılarındaki kapı aralandı. Malko ile Amerikalı saklanmaya fırsat bulamadan adamla göz göze geldiler: Fahd Belka. Cezayirli onları görünce içeri kaçmak istedi, ama Malko bir Rugbi oyuncusu gibi uçarak diplomatın ayaklarına atıldı. Birlikte düştüler.Cezayirli Malko'ya bir tekme atarak ayağa fırladı ve elini cebine daldırdığı gibi bir ustura çıkardı, ama kullanmaya fırsat bulamadı. Jonathan var gücüyle kapıya yüklendi ve ağır kanat olanca hızıyla arabaya çarparak onu duvara yapıştırdı. Jonathan kapıyı geri çektiğinde Fahd olduğu yere yığıldı. Bayıldı. Tam bu sırada içerden birinin Arapça seslendiği duyuldu. Jonathan hasmını bırakarak o yöne koştu, karşısına çıkan kapıyı bir tekmede açarak içeri daldı. Burası bir banyoydu ve küvetin içinde yıkanan çırılçıplak bir adam vardı.

Jonathan Magnum'u doğrultarak:

— Ellerini kaldır ve çık! dedi.

— Kimsiniz siz? diye sordu Arap.

Sonra, Amerikalının emrine uyarak ellerini yavaşça sudan çıkardı. Jonathan adamın elindeki otomatik 38'liği son anda gördü, tetiğe basacak zaman bulamadı.

Üç el silah patladı. Jonathan yediği kurşunların şokuyla sarsıldı, tabancası elinden düştü. Gözlerinin kararddığını farketti.

Bu üç kurşun kimi olsa, anında yere sererdi. Fakat Jonathan ağır yaralarına rağmen ani bir hamleyle katilinin üzerine atıldı. Bu hareketi beklemeyen Arap açık verdi. Jonathan sert bir darbeyle düşmanının tabancasını düşürdü ve adamın gırtlağına yapışarak kafasını suya daldırdı. Gücünün kesildiğini, ama bu görevi sonuna kadar sürdürmek zorunda olduğunu düşünüyordu.

Neden sonra parmaklarının arasındaki hasmının hareket etmediğini farketti. Adamın boynunu bıraktı, doğrulmaya çalıştı ve kendine hakim olamayarak taş zemine yığıldı.

*

* *

Fahd elindeki usturayı bırakmamıştı. Sersemliği geçer geçmez doğrulmaya çalıştı. Malko, elinde tabanca onu seyrediyordu. Arabın kendine geldiğini farkedince yassı tabancasının kabzasını Fahd'ın şakağına indirdi. Arap yeniden kendinden geçti.

Malko yerinden fırlayarak Jonathan'ın az önce kaybolduğu yere daldı. Amerikalı kanlar içinde yerde yatıyordu. Küvette ise, tanımadığı bir Arap vardı. Eğilip Amerikalının başını tuttu. Jonathan bir şeyler mırıldandı. İçinden "o namussuzu tavuk gibi boğazladım"

diyordu. Başı düştü, ölmüştü.

Malko suda boğulmuş adama baktı. Bu Salah Bin Ribai olmalıydı. Turya yine ortalarda yoktu.

*

* *

Malko bir koltuğa oturmuş, yan odada Albay Hüseyin tarafından sürdürülen soruşturmanın sonucunu bekliyordu. Albay, Malko'nun telefonundan on dakika sonra bir yığın askerle eve gelmişti. Banyodaki cesedi görür görmez bunun Tunus'a gizlice giren Salah Bin Ribai olduğunu tanımıştı.

Cezayirli diplomatın sorgulaması epeydir sürüyordu ve görünüşe bakılırsa bir sonuç alınamamıştı.

Kapı açıldı, içeri albay girdi. Yüzü asıktı.

— Fahd Belka konuşmamakta ısrar ediyor, dedi. Diplomatik dokunulmazlığına sığınarak diretiyor. Banyodaki cesedi tanımadığını ve sizin saldırınıza uğradığını anlattı.

— Kerim'in katili o! dedi Malko. Bomba olayında parmağı olduğundan da eminim.

— Ben de eminim, dedi Tunuslu subay. General Marchana komadan çıkmış. Kendisini görüp emirlerini alacağım.

Sonra tekrar sorgulama odasına girdi. Malko birkaç dakika sonra içerden gelen itişip kakışma gürültülerine kulak kabarttı. Ayağa kalkıp içeri geçmek istedi, ama kapıda duran iki asker yolunu kesti.

— Sersemler, alçaklar! diye bağırdı bir ses Fransızca olarak... Durun... Siz...

Ses, onu izleyen bir çığlıkla son buldu. Birkaç saniye sonra kapı açıldı, albay göründü.

— Fahd Belka kendini pencereden aşağı attı, dedi. Kendisine engel olamadık.

Malko kuşkulu bakışlarla albayı süzdü.

— Kendisi mi atladı, siz mi attınız? diye sordu.

— İntihar etti, dedi Tunuslu subay.

Malko'nun aklına eski bir atasözü geldi: "Kılıçla vuran, kılıçla ölür".

Sonra mutfağa geçip kendisine bir bardak su doldurdu. Turya neredeydi ve neler hazırlıyordu? Olayları ta en başından beri düşündü. Birden, hiç ummadığı anda, her şey aydınlanıverdi...

Dışarı fırlayarak:

— Albay, dedi, beni derhal Kartaca Sarayı'na götürün!

*

* *

Tunus'tan Kartaca'ya varmaları yirmi dakikalarını aldı. Malko, Burgiba'nın sarayını görünce kuşkularının yersiz olabileceğini düşündü. Buna rağmen içinde bir sıkıntı vardı. Nöbetçilerin beklediği demir kapıdan geçip bahçedeki küçük bir binanın önünde durdular. Muhafız Alayı Komutanı olan yüzbaşı dışarı çıktığında Malko hemen sorusunu yapıştırdı:

— Bugünkü program nedir? Başkan Burgiba bugün saraydan çıkacak mı?

Yüzbaşı albaya baktı. Onun işaretini alınca cevap verdi:

— Sayın başkan bugün onbire doğru yüzmeye inecek.

Malko saatine baktı: 11.40.

— Nerede yüzecek?

— Sahilde. Sarayın alt tarafında.

— Kendisi için özel yapılan yoldan mı

geçecek?

— Evet. Sarayın yan kapısından geçecek ve merdivenlerden aşağı sahile inecek. Bu biraz uzun sürer, çünkü başkan ağır yürüyor. Her on metrede bir asker olacak. Ayrıca ben de bu yürüyüş sırasında yanında olacağım.

— Bu olaydan kimler haberdar? dedi Malko. Ve ne zamandan beri?

— Muhafız Alayı personeli, dedi yüzbaşı. Dün haber verildi. Başkan Burgiba programını yirmi dört saat önce verir.

— Bu yürüyüşü belirleyecek özel bir iş yaptırdınız mı?

— Hayır. Yalnız merdivenleri süpürttürdüm. Bunu her zaman yaparız.

— Şu yola bir göz atabilir miyim? dedi Malko.

— Elbette. Buyrun size yolu göstereyim.

Bahçeyi geçip denize inen özel yolun merdivenlerine geldiler. Yolun bir tarafı deniz, diğer yanı uzayıp giden genişçe bir çimenlikti. Çimenliğin ortasında iki villa vardı. Birinin havuzu farkediliyordu.

— Bu evlerde kim oturuyor? diye sordu Malko.

— Biri şimdilik boş, dedi yüzbaşı. Adamlarımızdan ikisi bahçesinde nöbet tutuyor. Diğeri Kartacalı operatör Süleyman'a ait. Önlem olarak adamlarımdan birini evine yolladım. Kapıdaki dahili telefondan doktorla görüşmüş ve her şeyin yolunda ölduğunu öğrenmiş.

Malko doktorun villasına baktı. Tunus'ta gördüklerinin en muhteşemiydi. Bakımlı bahçesi ve mimarisiyle gerçekten eşsizdi. Malko kapalı panjurları işaret ederek:

— Bunlar her zaman kapalı mıdır? diye sordu.

— Evet. Sıcak nedeniyle kapalı tutarlar.

— Adamınız Doktor Süleyman'ın kendisiyle konuştuğundan emin mi?

Yüzbaşı şaşkın şaşkın baktı.

— Elbette. Niye sordunuz?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Villanın garajı nerede?

— Aşağıda.

Malko hızlı hızlı o tarafa yürüdü. Garaja geldiğinde kapıyı açıp içeri baktı. Garaj boştu. Albay ile yüzbaşı bembeyaz oldular. Malko peşlerinden gelen askeri işaret ederek:

— Adamınızı gönderip doktorun muayenehanesine bir telefon ettirin, dedi.

Yüzbaşı istenileni hemen yaptı. Asker koşarak uzaklaştı. Üç dakika sonra, yine koşarak yanlarına geldi. Yüzbaşıya uzun uzun bir şeyler anlattı. Tunuslu subayın yüzü allak bullak oldu.

— Doktor Süleyman sabahtan beri işindeymiş, dedi.

— Öyleyse, adamın konuştuğu kişi bir sahtekâr.

Arkalarında bir düdük sesi duyuldu. Döndüler. Bastonuna dayanmış olan Başkan Burgiba yavaş yavaş ilerliyordu.

Malko içinden bunun bir ölüm yürüyüşü olmamasını diledi.

XIX. BÖLÜM

Başkanın yanında, ellerinde telsiz bulunan polisler yer alıyordu. Aralarında Mansur da vardı. Başkan kapıyı geçti ve esas duruşa geçen askerleri selamlayarak sahile inen yola girdi. Albay Hüseyin kasketini çıkarıp alnında biriken teri sildi. Malko, yüzbaşıya döndü:

— Boş adamınız var mı?

— Şu an bir şey yapamam, dedi yüzbaşı. Başkanı yalnız bırakmamam gerek.

— Başkanı geciktirmeye bakın öyleyse, dedi Malko. Şu villaya bir göz atacağım.

Malko koşarak villaya geldi. Çevresinde dolandı. Her taraf kapalıydı. Ana kapıya gelerek zile bastı ve kulağını dayayarak içeriyi dinledi. Hiç ses yoktu. Kapıya yüklendi, fakat kımıldatamadı bile. Bu kalın ahşap kapıyı açmak için patlayıcı gerekliydi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Başkan Burgiba'ya bir ölüm tuzağı hazırlandığından adı gibi emindi... Kapıdan ayrılıp terasa çıktı. Oradaki kapılar da kapalıydı.

Başını kaldırdı ve hindistancevizi ağaçlarının arasından başkanın kalabalık bir koruyucu grubunun arasında ilerlediğini gördü. Terastan evin düz damına tırmandı ve aradığını orada buldu. Terasın ortasında, villanın içini aydınlatmaya yarayan geniş bir bölme vardı ve bölmeyi örten buzlu camın bir kısmı elmasla kesilmişti.

Avusturyalı aceleyle etrafına bakındı. Köşede büyükçe bir vazo vardı. Onu kucakladı

ve güçlükle taşıyarak cam bölmenin ortasına savurdu. Camlar büyük bir gürültüyle kırıldı. Malko belinden silahını çekti ve açılan delikten kendini aşağıya bıraktı.

İki buçuk metrelik bir düşüşten sonra kendini bir salonun ortasında buldu. Villada her kim varsa, bu gürültüyü duymuş olmalıydı. Nitekim, birkaç saniye sonra salona açılan birkaç kapıdan biri hafifçe aralandı. Bu, saraya bakan odanın kapısıydı.

Kapıda bir an yeşil üniforma giymiş bir kadının karaltısını farketti. Elinde otomatik bir tabanca vardı. Namludan çıkan alevlerle birlikte Malko kendini yere attı ve düşmanını taciz etmek için rastgele ateş etti.

Karaltı, Turya'dan başkası değildi.

Bir sessizlik oldu, sonra Turya'nın Arapça bağrışı duyuldu. Malko salona açılan kapılara baktı. Düşmanlarının nereden geleceğini bilmiyordu. Libyalı kadının bir an kaybolmasını fırsat bilerek kendini sağlam bir komodinin arkasına attı. Evin nasıl bir plana sahip olması gerektiğini düşündü. İlerde, sol tarafında bir merdiven vardı. Malko birkaç el ateş edip merdivene yöneldi ve Turya'nın o bölgeyi taramasından bir saniye önce kendini emniyete aldı. Sonra, iki kat olarak ilerledi. Bulunduğu kısma açılan kapıları gözden geçirdi ve saraya baktığından emin olduğu odanın kapısını araladı.

İçerde iki adam vardı. Birinin elinde bir makineli tüfek, diğerindeyse, ucunda tanksavar bombası bulunan bir Kalaşnikof vardı. Burgiba'ya yapılacak suikastin ana silahı buydu.

Tam bu sırada odanın diğer kapısı açıldı ve

içeri Turya girdi. Arapça bir şeyler söyledi. Makineli tüfekli adam silahının namlusunu Malko'nun bulunduğu tarafa çevirdi. Malko silahını doğrulttu ve tetiğe bastı. Adam alnına yediği kurşunla savrulup devrildi.

Malko geri çekilirken Turya Kalaşnikof'u kaptı ve diğer Arabın koruması altında, pencereyi açıp kendini bahçeye attı. Malko geldiği yerden dönerek ikinci katın terasına çıktı. Bu sırada düdük sesleri ve bağrışlar duyuldu. Burgiba'nın muhafızları silah seslerini duyarak harekete geçmişlerdi.

Malko çevresine bakındı ve Turya'yı farketti. Genç kadın bir hindistancevizi ağacının arkasına sinmişti. SAS terasın korkuluğuna çıkıp kendini bahçeye bıraktı. Düştüğü yer çimlik olmasına rağmen, havalanan saka kuşlarının çığlıkları Turya'nın o yöne dönmesine neden oldu. Bir an Malko ile göz göze geldi, sonra ateş edeceği yerde dönüp koşarak kaçmaya başladı. Malko silahını doğrulttu ve nişan aldı.

— Turya! Dur, yoksa ateş edeceğim!

Turya'nın itaat etmediğini görünce tetiğe bastı. Kurşun genç kadının tam sırtına isabet etti. Malko, Turya'nın düşmesini beklerken genç kadının daha da hızlandığını gördü.

O zaman, üzerindeki yeşil üniformanın kurşun geçirmez özel bir giysi olduğunu anladı. Onu öldüremediğine göre, geriye tek şey kalıyordu: Canlı canlı yakalamak.

Silah elde, genç kadının arkasından koşmaya başladı.

*

* *

Turya, Başkan Burgiba'yı görebileceği yere

ulaştığında durdu. Yaşlı başkan koruyucuları tarafından sarayına götürülüyordu. Belinden bir el bombası çıkarıp Kalaşnikof'un özel namlusuna taktı. Bu mesafeden başkanı ıskalaması olanaksızdı. Dipçiği omzuna dayadı ve nişan aldı.

— Turya! Artık çok geç!

Genç Libyalı hızla döndü ve Malko'yu gördü. Avusturyalının silahı üzerine çevriliydi. Turya işaretparmağını tetiğe attığında, Malko'nun tabancası patladı.

Uzaktan seyreden biri, Turya'nın görünmeyen biri tarafından tokatlandığını sanırdı. Turya bir an sendeledi. Yanağından kan fışkırdı. Çevresinde döndü ve silahını bırakmaksızın yere devrildi.

Malko koşarak ona yaklaştı. Genç kadının halini görünce içinin burulduğunu hissetti. Ama Turya gibi birini durdurmak için başka bir şey yapamazdı ki!

SAS, yaklaşan seslerle başını çevirdi. Albay Hüseyin bembeyaz bir yüzle yanına yaklaştı. Malko ileriye baktı. Başkan Burgiba sağsalim sarayına dönüyordu.

— Korkunç bir şeydi! dedi albay. Başkan şoke oldu. Kendisini öldürmek isteyenlerin olabileceğine inanmazdı. Herkesin kendisini çok sevdiğini sanıyordu. Artık, sarayından kolay kolay çıkmaz...

Malko kusmak istiyordu. Genç kadına son bir kez daha baktı. Bu hırçın düşmanının cesedi önünde en ufak bir sevinç duymuyordu.

Hissettiği tek şey, dayanılmaz bir yorgunluktu.

''... Malko odanın loşluğunda yeşil bir üniforma ve koyu kıvırcık saçların çevrelediği bir kadın yüzü farketti. Elinde büyük kalibreli bir silah vardı. Kadın dizlerini kırdı, kolunu uzatarak namluyu SAS'ın bulunduğu yere çevirdi ve tetiğe bastı.
Bu, SAS'ın baş düşmanı Turya idi...''

Bir CIA ajanının ölümünü soruşturmak için Tunus'a gönderilen Malko, bunun sanıldığı gibi bir seks cinayeti olmadığını ortaya çıkarır. Şimdi karşısında acımasız bir güç ve nefis bir kadın kılığına girmiş şeytanın ta kendisi vardır...

K.D.V Dahil
3000
LİRA